

Giới thiệu Cô Nàng Cá Tính

Truyện Cô Nàng Cá Tính nói về tôi- Hạnh Nguyên, một cô nàng cá tính, chăm học và đôi khi hơi lãng mạn. Một ngày nọ cô chạm trán với một anh chàng khá..... đặc biệt và những tình huống dở khóc dở cười đã diễn ra. Vì đây là lần đầu tiên Như viết truyện tình yêu nên hẳn là sẽ có sai sót, mong mọi người góp ý và ủng hộ. THANH KIU VERY MIU!!!!!!

***

"Giờ em đã hiểu rằng.. vì sao vẫn chưa bao giờ... anh... chỉ nói yêu mình em..."Go away... please don't say you love me babe...(nhạc chuông)

Tôi ử ử oái nhắc cái điện thoại lên, trên màn hình hiện rõ hai chữ "Thu Huyền". Vừa áp máy vào lỗ tai đã nghe một giọng mới sấm sét:

- Đồ quý, bạn bè thế hả? Mày hẹn tao mấy giờ mà giờ chưa tới?

Tôi giật mình nhìn đồng hồ, mới sực nhớ ra là mình có hẹn với Huyền lúc 8h, mà giờ đã 8h10. Kiểu này bị nó phang dếp vào mặt chứ chẳng chơi. Tôi cố gắng dỗ dành nó:

- Tao thành thật xin lỗi mày bằng cả con tim. Trong vòng năm phút tao sẽ có mặt ở đó, mày cứ bấm giờ đi.

Nói rồi tôi cúp máy, vệ sinh cá nhân, thay đồ, chải tóc (nói chải thế thôi chứ tóc tôi ngắn lắm, vuốt vài đường là xong), vớ cái cặp chéo vai rồi đạp xe hì hục như con trâu đến quán trà sữa Bento. Nơi này được xây theo phong cách Nhật Bản. Ngoài thức uống còn có những món ăn quen thuộc ở Nhật như: com bento, sushi, bánh xèo,... Tôi và Huyền là mối ruột ở đây luôn đó. Mới nói mà đã thấy nó ngồi ở góc kia, mặt mày hầm hầm (tiêu rồi!)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Gặp Gỡ

"Giờ em đã hiểu rằng.. vì sao vẫn chưa bao giờ... anh... chỉ nói yêu mình em..."Go away... please don't say you love me babe...(nhạc chuông)

Tôi ử ử oái nhắc cái điện thoại lên, trên màn hình hiện rõ hai chữ "Thu Huyền". Vừa áp máy vào lỗ tai đã nghe một giọng mới sấm sét:

- Đồ quý, bạn bè thế hả? Mày hẹn tao mấy giờ mà giờ chưa tới?

Tôi giật mình nhìn đồng hồ, mới sực nhớ ra là mình có hẹn với Huyền lúc 8h, mà giờ đã 8h10. Kiểu này bị nó phang dếp vào mặt chứ chẳng chơi. Tôi cố gắng dỗ dành nó:

- Tao thành thật xin lỗi mày bằng cả con tim. Trong vòng năm phút tao sẽ có mặt ở đó, mày cứ bấm giờ đi.

Nói rồi tôi cúp máy, vệ sinh cá nhân, thay đồ, chải tóc (nói chải thế thôi chứ tóc tôi ngắn lắm, vuốt vài đường là xong), vớ cái cặp chéo vai rồi đạp xe hì hục như con trâu đến quán trà sữa Bento. Nơi này được xây theo phong cách Nhật Bản. Ngoài thức uống còn có những món ăn quen thuộc ở Nhật như: com bento, sushi, bánh xèo,... Tôi và Huyền là mối ruột ở đây luôn đó. Mới nói mà đã thấy nó ngồi ở góc kia, mặt mày hầm hầm (tiêu rồi!)

- Mày đến trễ tổng cộng 15h21 giây đấy Nguyên ạ.

- Tao xin lỗi, vậy đề châu hôm nay tao bao cho.

- Có thành ý, tạm thời chấp nhận!- Nó gật gù rồi gọi: chị cho em ba hộp com bento, một hộp com sushi và 2 ly trà sữa!

Tôi nghe mà muốn đập mặt vào bàn. Xin chừa từ nay không đi trễ nữa

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chuẩn Bị Đồng Phục

Còn 2 ngày nữa là nhập học nên tôi với Huyền rủ nhau đi mua một số đồ dùng học tập- Để coi.. sách giáo khoa lớp 11, bút bi, bìa bao hình như đủ hết rồi.

- Bây giờ là phần quan trọng nhất: ĐI MUA ĐỒNG PHỤC!

HẦY, nói ra thì cũng đau lòng. Không biết hôm qua con Huyền ăn trứng cái gì mà đề nghị một chuyện chấn động: LẤY TIỀN TIẾT KIỆM MUA ĐỒ!

- Cái gì?- tôi kinh hãi

Nó gật đầu :

- Có phải tụi mình đã 17 tuổi rồi không?

- Phải.

- Đã tới tuổi phải tự lập rồi đúng không?

- Ờ.... đúng!

- Bởi vậy chúng ta hạn chế dựa vào ba mẹ mà tự chủ những việc nhỏ nhất. Lấy tiền tiết kiệm mua đồng phục cũng là điều hiển nhiên thôi.

Vậy là tôi giờ tay đầu hàng trước lí lẽ của nó. Hậu quả là ngân khố của tôi bị hao hụt nặng nề. Hic hic T_T

Lúc đầu tôi cứ nghĩ đồng phục là chiếc áo dài trắng tinh khôi như trường cũ nhưng lắm to:

- Đẹp quá Nguyên ơi!

Huyền reo lên, chính tôi cũng khá ngạc nhiên. Đúng là trường đặc biệt thì cái gì nó cũng đặc biệt. Chiếc áo hao hao kiểu crop top có viền màu xanh dương đậm ở cổ áo, tay áo và vạt áo. Đi kèm là cái khăn quàng cũng màu xanh dương. Chiếc váy xếp pli cũng màu xanh nốt, dài qua đầu gối. Nhìn kín đáo và đúng chất tuổi teen. Con Huyền hí hửng đi thử đồ, lúc trở ra nó vờ về lộn tóc rồi hỏi tôi:

- Mà thấy tao có đẹp không Nguyên?

Đang uống nước mà nghe nó hỏi tôi mém sặc:

- Tao thấy mày mặc gì cũng y chang Thị Nở

- Ờ mày nên nhớ, cũng nhờ có nhan sắc Thị Nở của tao mà mày mới thắng thế cái vụ cà phê ở quán bento đó nha.- Nó lườm tôi muốn cháy mặt.

Hầy, bữa đó đúng là có công lớn của nó. Thôi thì xuống nước một chút vậy

- Ái chà, phải công nhận là mày mặc đồng phục đẹp thiệt đó.

- Quá khen quá khen! - nó vỗ vai tôi

- Mà nhắc lại tao vẫn còn thấy bức mình, cái tên đó thật quá ngang ngược. Muốn đấm một cái cho bay luôn hàm răng.

- Thôi giận hoài mau già. Giờ về đi tao đói lắm rồi

Hic hic. Hết tiền mua đồ rồi phải chờ con nhỏ này về. Đúng là số nó ti mà !

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Gặp Lại Mỹ Nam

Tôi đang trên đường đến nhà Huyền để chờ nó đi học. Hầy, tội nghiệp! Hôm qua anh hai của nó đạp xe của nó đi ngoài đường thì gặp gái đẹp nên lơ là tông thẳng vào tường. Theo nguồn tin con Huyền cung cấp cho tôi thì ông anh vẫn bình an vô sự, xui cho cái xe bị bể bánh và gãy thắng nên đã được đem đi sửa. Và tôi- đứa bạn thân nhất của nó dĩ nhiên là có nhiệm vụ đưa đón nó đi học cho tới khi xe sửa xong! Biết vậy nên hồi sáng tôi đã "xử" hết hai ly sữa tươi để có sức dẻo nó tới trường- Tao thể sẽ không bao giờ cho ông mượn xe nữa! - con Huyền tức tôi đâm thù hận vào yển xe

- Ờ đúng đó.... học học !

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 4: Gặp Lại Mỹ Nam (2)

Trên bục giảng... hai chàng trai... Trời ạ chính xác là cái tên mỹ nam ngang ngược và bạn của cậu ta trong quán ben to hôm trước. Hèn gì nãy giờ tôi cứ nghe bọn con gái trong lớp xì xào rồi nhìn hần với đôi mắt... trêu m, ến (mắc ói quá). H..hình như hần thấy tôi thì phải, gương mặt thoáng chút ngạc nhiên - Xin lỗi cô, bọn em tới trễ!

Cô Vi gật nhẹ đầu, chỉ chờ có thể hần cùng tên bạn liền đi xuống và ngồi ở chiếc bàn cạnh... bàn của tôi. Oh no!

Thế là cả lớp quay xuống nhìn tôi với ánh mắt quý dị. (Huhu)

Đến giờ về, mỹ nam đã quẩy cặp về trước. Tôi thở phào. Đang thu dọn tập vở thì một cô bạn khá dễ thương chạy tới kéo tay tôi :

- Nguyên sướng ghê, được ngồi gần Minh Khôi.

- Khôi?

- Ủm- cô nàng mỉm cười - cậu ấy là hoàng tử của tất cả nữ sinh trong trường Hồng Hà này đó. Vừa đẹp trai nè, học giỏi nè, chơi thể thao cũng cừ nữa.

Hầy, dù không muốn nhưng tôi cũng phải thừa nhận nhan sắc của cậu ta không tồi tí nào.

- Mà lạ một điều, dù được rất nhiều nữ sinh theo đuổi nhưng tất cả đều bị Minh Khôi từ chối, mà theo thông tin mình được biết thì cậu ta chưa có bạn gái. Đúng là kì bí mà.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một!

Về đến nhà, tôi uể oải dắt chiếc xe đạp dựng vào góc sân. Mới ngày đầu tiên nhập học ở ngôi trường chuyên hằng mơ ước, chưa kịp hưởng niềm vui trọn vẹn thì lại đụng mặt oan gia, đã vậy còn bị hôn đất do cậu Quang kia tông. Hic! Cuộc đời sao mà lăm éo le.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ý Nghĩa Của Cái Tên

Tôi ngoái đầu lại nhìn... 1s, 2s, 3s...

- Mày điên hả? Có vậy mà cũng kêu tao.- tôi đập vào vai nó

Trời ạ, tưởng chuyện gì, thì ra là tên Minh Khôi đang ngủ gật. Vậy mà làm tôi cứ tưởng là thể loại gì ghê gớm lắm đang hiện diện trong lớp, mắt công hồi hộp nãy giờ.

- Tao thấy mày nên kiểm tra lại giới tính của mình đi Nguyên ạ. Một người đẹp trai như vậy đang ngồi ngủ mà mày không có chút cảm xúc gì hết hả?-Nó nói mà mắt vẫn dán về phía mỹ nam.

- Mai mày rảnh không ?

- Chi vậy? - nó gãi đầu khó hiểu trước câu hỏi khá " liên quan" của tôi

- Tao dẫn mày đi mua vitamin trị bệnh mê trai. Chuyện này có gì đâu mà đề với chả ý. Đúng là linh tinh! - nói rồi tôi nhìn nó một lượt- Mà cặp mày đâu rồi?

Nghe tôi hỏi nó mới hoảng hồn nhận thức được rằng nãy giờ mình đi tay không

- Thôi chết, tao để quên trong giỏ xe rồi!

Nó ba chân bốn cẳng chạy ra khỏi lớp. Thiệt, sao mà đáng trí vậy không biết. Ngồi xuống ghế, tôi tranh thủ liếc mắt qua người bên cạnh để xem tên Minh Khôi này có gì hay mà bọn con gái trong lớp mê hần dữ vậy.

- Tên này ngủ mà còn tạo dáng. - tôi lắc đầu

Hắn khoanh tay, lưng tựa hồ vào ghế, đầu hơi gục làm mái tóc rũ xuống che đi đôi mắt của mình. Nhưng mà... nhìn kĩ thì hắn cũng được đấy chứ! Ấy ấy đừng hiểu lầm, vì tôi bẩm sinh có một tâm hồn thiên hướng nghệ thuật nên đôi khi hay bị thu hút bởi cái đẹp

- Nhìn đủ chưa?

Tôi giật mình, cậu ta đột ngột tỉnh dậy làm mặt tôi bất giác nóng bừng. Dĩ nhiên rồi, bị phát hiện mình đang nhìn người ta như vậy thì ngượng là phải

- Cậu .. cậu ..dậy rồi hả?

- Ừm

- .....

- Vụ hôm trước, ở Bento..

À, là vụ đó, mà sao tự nhiên hôm nay lại "khơi gợi kí ức" vậy? Lạ à nha.

- Tôi xin lỗi! .

Ngạc nhiên!!!

Tôi mở to mắt ngạc nhiên nhìn hắn. Đây có phải là tên mỹ nam ngang ngược đã đổ cả phê lên áo tôi, làm tôi tổn mất mấy gói ô mô để ngâm áo hồng ta? Bây giờ lại hạ mình xin lỗi, hay là Quang nói là đúng.

- Thôi được! - tôi vênh mặt- Vì cậu đã thành tâm xin lỗi nên tôi sẽ mở lòng bao từ.. í lộn.. mở lòng bao dung tha thứ cho cậu. Nói gì thì nói, tôi với cậu cũng là bạn cùng dây bàn tôi sẽ không tính toán làm chi (chỉ cần cậu đền tiền mấy gói ô mô cho tôi là được rồi)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Học Nhóm (1)

- HAAAAAAAAA ?!!- Cả lớp đồng ca bài ca "hà" - Ủ! - cô Vi cười toe

- Học nhóm hà cô?

- Ừ

- Thi đua hà cô?

- Ừ

- HAAAAAAA ??- Lại tiếp tục ca

- Xi TÓP- nhỏ lớp trưởng đập bàn hét

Hây, chuyện là thế này: hồi nãy trời trong xanh, nước long lanh, cô Vi bước vào và phán một câu làm đồng bào 11a1 rúng động: HỌC NHÓM LẤY ĐIỂM THI ĐUA!

Và sau đó thế nào thì các bạn biết rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Học Nhóm (2)

- Được rồi, cách chia nhóm sẽ...TÔI GIẶN, TÔI HẬN

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Minh Khôi! Cậu Đẹp Quá!

Đơ nặng...Đẹp quá! Trước mặt tôi là một thiên thần sao?

Không, là Khôi nhưng... cậu ấy khác quá...! Mái tóc cắt xéo không còn là màu nâu mật ong nữa, mà là đen nhánh. Nước da trắng như da con gái với khuôn mặt đẹp hoàn hảo có thể "giết chết" bất kì một đứa con gái mê trai nào. Ủây, tuy tôi không phải thuộc dạng hảo sắc nhưng đứng trước một mỹ nam như thế này thì..
KHÔNG NHÌN KHÔNG ĐƯỢC!

Cậu ta từ từ tiến lại chỗ tôi, khoe môi nhếch thành một đường cong. Tôi không biết mọi người nghĩ sao chứ tôi thấy kiểu cười này... đều đều thế nào ấy. Cúi cái dáng người cao m8, m9 của mình xuống gần khuôn mặt của tôi, hân hân giọng:

- Ổn không?

- Hà?????

- Sao ngây đơ ra vậy? Tôi hỏi có ổn không?

Gi chứ, hỏi một câu không đầu không đuôi kiểu đó thì sao tôi hiểu. Tên này mà học văn chắc làm khổ cô giáo lắm đây. Tôi khó chịu ngước mặt lên (ăn gì mà cao quá):

- Răng chưa mè, cằm chưa chẻ, tinh thần luôn vui vẻ nên rất ổn.

Nghe thấy câu trả lời của tôi, hân hân nhẹ đầu tỏ ý hài lòng:

- Tốt!

Tôi bất giác rụt cổ lại. Trước giờ tôi luôn có cảm giác e ngại khi nhìn vào mắt tụi con trai, huống hồ Minh Khôi lại có ánh mắt rất lạnh lẽo và hơi tâm trạng (tôi nghĩ vậy). Láng sang hướng khác, tôi vờ hỏi:

- Ủa, Huyền đâu rồi, mới này nó còn ngồi với tôi mà?

Hắn hơi nghiêng đầu ra ngoài sân, tôi cũng quay lại theo... và.... khá ngạc nhiên! Nó đang nói chuyện với Quang. Ái chà, nhìn mặt nó rạng rỡ thế kia chắc là đang vui lắm đây. Thấy tôi đang nhìn, nó vội chạy vào với nụ cười tươi tắn:

- Tao ngồi chán quá nên đi dạo quanh vườn một tí. Ai ngờ khu vườn hơi- bị- lớn nên lạc. May mà có Quang.

Nụ cười của nó bỗng méo xệch, khuôn mặt thoáng nét ngạc nhiên khi thấy hắn. Nhưng sau đó lại nhanh chóng lấy lại phong độ, mỉm cười (lại cười, con này không thấy mỏi răng à?)

- Hề lô Khôi!

Hắn lạnh lùng không đáp, chỉ hơi cúi đầu chào lại.

- Đây Khôi, sao cậu... khác quá vậy, tóc và màu da...?- tôi ngập ngừng hỏi

Quang hiền lành đáp lời tôi thay cho cái tên chánh ngựa kia:

- Chỉ là một chút màu nhuộm thôi. Đây mới là hình dáng thật của nó. Cả trường ai cũng biết rồi. Chỉ còn Nguyên và Huyền thôi đấy.

- Nhưng trường cấm nhuộm tóc mà?

- Tuần đầu tiên sẽ không bị phạt. Với lại chỉ cần rửa là màu sẽ trôi hết.

À, ra vậy. Thảo nào ai cũng gọi cậu ta là hoàng tử. Vậy mà trước giờ tôi cứ ngỡ cậu ta nhan sắc có hạn mà lụ đụn có thừa không đấy *có một chút á náy dâng lên trong lòng*

- Giờ học hay nói chuyện đây?- Khôi háng giọng nhắc nhở

Ngồi trong phòng khách, chúng tôi ôn lại môn Văn của cô Vi. Mà lạ ha! Chỉ ngồi học thôi mà có tới bốn cái camera trên trần hướng thẳng vào người. Đặc biệt " chiếc camera sống" là bác quản gia đứng túc trực ngay bên cạnh. Cứ như sợ chúng tôi làm chuyện mờ ám vậy.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cuộc Tổ Tình Của Cô Bé Lớp 10

Hôm nay lớp tôi có tiết thể dục tự chọn, lâu lâu không mặc váy cũng thoải mái ghê, tha hồ mà bay nhảy. - Ê, nghe nói hôm nay Minh Khôi có buổi tập ở câu lạc bộ bóng đá đó.

- Thiệt hả?! Vậy thì tụi mình nhất định phải đi xem mới được.

- Đứng đứng, hoàng tử Minh Khôi mà đá bóng thì còn gì bằng

Từ sáng đến giờ tôi cứ nghe bọn con gái trong lớp bàn tán về hần. Thỉnh thoảng còn thấy vài nàng cắn bút mơ mộng. Ủa, phải công nhận sức hút từ mỹ nam ghê gớm thật. Mới hôm trước tôi còn thấy trong học bàn của hần có một nui bánh kẹo mà cái nào nhìn cũng ngon mắt. Nhưng nếu chỉ có vậy thì chẳng nói làm gì, đằng này tôi lại là một đứa hão ngọt. Học bài đối thấy bà mà nhìn mấy món ngon lành đó.... chịu sao nổi. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì quyết định: vì miếng ăn ta bất chấp tất cả! Bèn lén lấy một viên kẹo bỏ vào miệng. Cũng may là hần và cô giáo không phát hiện, chứ nếu không danh hiệu con ngoan trò giỏi suốt mấy năm vậy tay tạm biệt tôi quá.

Chưa tới giờ vào lớp nên tôi tranh thủ dạo quanh trường một tí. Trời đã sang thu nên mát mẻ thật. Sân trường rải rác những chiếc lá vàng khô do trận mưa rào tối qua. Gió tinh nghịch lùa vào tóc tôi làm nó bay lòa xòa trước mặt. Nhìn mái tóc ngắn này, tôi bất giác phì cười. Sở thích lớn nhất của tôi là đọc tiểu thuyết tuổi teen. Vì quá ngưỡng mộ nhân vật nữ trong truyện nên tôi đã cắt tóc ngắn cho giống cô ấy. Đôi khi còn mơ mộng một ngày nào đó sẽ có vị hoàng tử bước tới và nắm lấy tay mình, cười với mình nữa chứ. Con Huyền biết chuyện thì chọc tôi quá trời, nói " sao mày lãng mạng quá ".

Nhưng mà... tôi thật sự mong... một ngày nào đó hoàng tử sẽ xuất hiện.

Ủa, lại nữa rồi, đầu óc cứ thế này thì làm sao trung học hành được đây.

- Chào anh Khôi.

Hử? Tiếng gì vậy ta? Ở vườn hoa sao? Thường thì giờ này đâu có ai ở đây đâu.

Tôi rón rén núp vào một bụi hoa gần đó và khá ngạc nhiên khi thấy Minh Khôi đang ngồi trên chiếc ghế đá cạnh khóm hoa cúc trắng, trước mặt là một cô bé. Tôi gọi là cô bé vì viền áo đồng phục có màu đỏ, màu của học sinh khối 10. Nhìn kĩ thì thấy cô bé thật đáng yêu với mái tóc được tết bím xinh xắn cùng nước da trắng hồng dịu dàng. Tôi mà là con trai thì chắc đã đổ gục trước nét đẹp trong veo đó mất thôi. Mà hai người này đang làm gì ở đây vậy nhỉ?

- Chào em, Ngọc Ly. (Ồ Ngọc Ly à, tên đẹp quá!)

- A... anh Khôi này...

- Sao?

- Em... em muốn nói...

Khôi đưa ánh mắt lạnh lẽo của mình chờ đợi. Vẫn là cái ánh mắt khiến người ta có cảm giác lạc lõng và cô độc. Đừng có làm cho cô bé sợ vậy chứ, nãy giờ áp úng không nói được câu nào rồi kìa.

- Em thích anh lắm!

- .....

BẤT NGỜ!

TÔI THẬT SỰ BẤT NGỜ!

Cô bé ấy đang tỏ tình sao? Tôi nhìn gương mặt đỏ như gấc khá xinh xắn của Ngọc Ly đang cúi xuống ngượng nghịu và lo lắng. Minh Khôi nhẹ nhàng đứng dậy, đưa bàn tay nâng khuôn mặt cô bé lên, sao cho đôi mắt lúng, ngại ngùng kia nhìn thẳng vào mắt mình, bất chợt mỉm cười:

- Anh rất vui vì được một cô bé dễ thương như em thích.

-.....(đỏ mặt)

- Chúng ta làm bạn nhé, anh cũng rất quý em. Còn tình cảm này.... anh mong em sẽ dành cho một chàng trai nào đó xứng đáng hơn.

Nói rồi Khôi nở nụ cười dịu dàng và ấm áp. Tôi chợt sững người. Thật không ngờ hần lại là một người hiền hòa đến như vậy. Lời nói nhẹ nhàng ôn nhu đến bất ngờ. Nếu vậy thì biệt danh " hoàng tử " của cậu ta cũng đâu có gì là quá đâu nhỉ? ☺

Cô bé đó đứng lặng mặt lúc lâu rồi mỉm cười hạnh phúc xen lẫn nét thất vọng, hụt hẫng:

- Em cảm ơn anh, anh Khôi!

Tôi bỗng cảm thấy thật ấm lòng. Kết thúc tuy không có hậu nhưng vẫn đọng lại một chút gì đó ngọt ngào, dễ chịu. Cảm xúc thật khó tả!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương Thông Báo

Hể lô mọi người! Trước khi bắt đầu xin cho Như gửi lời xin lỗi thành khẩn nhất vì đã bắt mọi người chờ đợi. Gần đây Như gặp một chút rắc rối trong học tập nên "phải học thật chăm chỉ" theo lời mẫu hậu thân yêu híchic !!!! Có lẽ từ đây đến lúc có phiếu điểm Như mới có thể viết tiếp được (vì lúc ấy mẹ sẽ cho xài máy thoải mái nếu điểm trung bình cao thật cao ><'). Hôm nay Như tranh thủ mẹ cho chơi máy 15' viết chương thông báo này. Phải thú thật là Như hơi dờ trong khoản miêu tả nhân vật nên mong mọi người góp ý cho truyện có thể hoàn thiện hơn ạ! * cúi đầu *. Đã gần đến kì 1 rồi. Như xin chúc cho các độc giả dễ thương đáng yêu của Như ôn thi thật tốt, làm bài thật hay để đạt được số điểm hoàn hảo nhất. GOOD LUCK TO YOU !!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Thật Xui Xẻo

Rồi, như đã nói, hôm nay lớp tôi có tiết thể dục và bây giờ chúng tôi đang chuẩn bị xuống sân. Hẳn là bọn con gái rất háo hức đây. Bỗng con Huyền từ đâu chạy ra quảng vai tôi - Ê Nguyên, tao nghe nói câu lạc bộ bóng đá có buổi tập đó, mày có muốn đi .....

- Ừ muốn!

Con Huyền há mồm nhìn tôi đầy kinh ngạc. Hẳn rồi vì nó thừa biết tôi đâu có ham hố gì ba cái vụ này, tự dưng hôm nay lại đồng ý. Nhìn cái mặt đần của nó đủ để tôi hiểu nó ngạc nhiên đến thế nào rồi

- Nguyên, nói thật cho tao biết, mày có bị đập đầu vào đâu không vậy? Hay hồi sáng ăn nhầm cái gì rồi? - nó đưa tay sờ trán tôi

- Cái con tào lao cán dao này, giờ có đi không?- tôi phũ phàng gạt tay nó ra

- Đi, đi chứ!

Hầy, cũng chẳng có gì. Chẳng qua vụ hồi sáng khiến tôi có chút thiện cảm với cậu ta rồi. Và lại lâu lâu phá lệ một bữa cũng được mà.

- HUhhhhwaaaaaa ! MINH KHÔI CÓ LÊN!

- HOÀNG TỬ MINH KHÔI CÓ LÊN!!!

Đám nữ sinh hú hét ầm ĩ. Bây giờ tôi thấy mình thật sai lầm khi tới đây. Thiết đúng là khôn ba năm đại một giờ mà. Ở đây ồn ào như cái chợ vậy, không những thế tụi fan cuồng của hấn cứ chen lấn xô đẩy. May mà tôi với Huyền tới sớm nên mới có chỗ ngồi xem. Nếu không chắc là đã tàn một đời hoa rồi trong đám đông đó rồi.

- VÀOOOOO, đội của Minh Khôi thắng!

Chà, tên này coi vậy mà đá banh cừ ghê, này giờ đội của hấn dẫn đầu 3.0 rồi. Bình thường thì cứ mang bộ mặt lạnh lùng đáng ghét ấy vào trường nhưng... những lúc như thế này trông hấn cũng... phong độ quá ấy chứ.

- HẠNH NGUYỄN, COI CHỪNG KÌA!

HỒ ? Chuyện gì vậy?

BỐP!!!!

Ai cha, sao chưa tới mà trời nhiều sao quá vậy nè?

Hơ~~~~

Đây là đâu?~~

Sao... bạn bè tôi ở đây nhiều quá vậy?

- A, con Nguyên tỉnh rồi mọi người ơi!

- Mày tỉnh rồi hả?

- Có đau ở đâu không vậy?

Tôi xoa xoa đầu :

- Phòng y tế hả. Sao tao ở đây?

- Tại ông Minh đó- nhò Thu đập vào vai ông Minh một cái khá đau- đá đầu không đá, lại nhè ngay mày mà phi trái banh vào

- Rồi mày ngã đập đầu xuống đất, rồi xỉu- Hà tiếp lời

- Tui có cố ý đâu- Minh vừa xoa vai vừa nói

À, thì ra là bị trái banh đập trúng đầu. Thiệt tôi chưa thấy cái môn thể thao nào mà gây sát thương lớn như cái môn đá bóng này. Mà đây có phải lần đầu tiên đâu. Ừm. để tôi nhớ coi...

Hồi năm chín tuổi tôi có đi xem bọn con trai trong xóm chơi đá banh. Không biết may rủi kiểu gì mà thằng nhóc trong đám sút quả bóng vào li nước ngọt tôi đang cầm trên tay, hậu quả là dòng nước đỏ ngọt ngào ấy văng hết lên người tôi, còn lây qua tui bạn đứng gần. Ui khỏi nói bọn tôi đứa nào đứa nấy mặt mày, quần áo lem nhem như cây cà lem bị cháy. Về nhà tắm muốn mục da mồn toilet mới hết dơ. Từ đó trở đi tôi không bao giờ đi coi đá banh nữa. Hôm nay phả lệ, vậy mà cũng gặp họa.

- Ủa, mà ai đưa tao vào đây vậy?- tôi thắc mắc

- Là tôi!!!

Giọng nói quen thuộc vang lên phá hồng bầu không khí, tôi nuốt nước bọt đánh ực, từ từ xoay người lại.

Trời ạ, là hần, Vương Minh Khôi chứ không ai khác. Tại sao lại éo le như vậy chứ? Nếu người đưa tôi vào đây là ông Minh hay con Huyền, thậm chí là Chí Phèo tôi cũng sẽ rất vui về mà cảm ơn rồi rít. Nhưng người đó lại là hần. Buồn thiệt chứ!

Bạn đang đọc truyện *Có Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Họa!

Cả lớp quay người lại nhìn hần, không gian yên lặng đến bất ngờ. Hần có vẻ như không để tâm lắm, lướt nhanh qua đám bạn rồi dừng lại trước giường tôi: - Tôi muốn nói chuyện riêng với Hạnh Nguyên một chút !

Một âm vực lạnh lẽo, không quá dài dòng. Như có công tắc tự động, mọi người vội kéo nhau ra ngoài hết, nhần tâm bỏ lại tôi " giữa dòng thác dữ ". Tôi như muốn mếu, chẳng nấy khi có cơ hội trò chuyện với bạn bè mới, vậy mà lại bị tên ôn thần này phá đám!

Hần liền thả người xuống ghế, bất ngờ đưa bàn tay chạm nhẹ trán tôi, hờ hững :

- Còn đau không?

- Hơi hơi thôi - tôi nói rồi phủ phàng gạt tay hần ra - chưa sút mẻ gì hết

Nghe câu trả lời của tôi, khóe môi hần cong lên một đường tuyệt đẹp, nhưng điệu cười đó lại vô tình thổi bùng cơn khó chịu của tôi. Cười gì mà cười chứ? Thấy tôi như vậy nên vui lắm chứ gì? May cho hần là đầu tôi còn hơi choáng, nếu không cái bình hoa bên cạnh sẽ không ngăn ngại mà bay vào mặt hần đâu.

- Cậu... nặng muốn chết

" RẦM" - một tảng đá đè lên đầu tôi

Quên mất , hần là người đưa tôi vào đây. Giời ạ!

- Cậu ăn gì mà nặng thế nhì, bẻ cậu vào đây nên hai tay tôi sắp gãy luôn rồi - hần nhìn tôi về đây chăm chọc

- VỪA PHẢI THỜI NHA - tôi đỏ mặt ném chiếc gối bên cạnh vào người hần, nhưng cậu ta lại nhanh nhẹn chụp được. Bực bội thật đấy, bộ hần không thể nói được một câu từ tế hơ hay sao chứ. Đồ đáng ghét!

- Lớp trưởng đã xin cho cậu nghỉ tiết cuối rồi. Đúng là hậu đậu - hần lắc đầu - chỉ trúng có trái banh thôi mà cũng mất đà ngã ra phía sau được. May cho cậu là chỉ hơi xây xát người với lại....đầu hơi đau thôi đấy.

- Thì sao? Ai muốn cậu quan tâm? - tôi bĩu môi

- Vậy sao ?- Hắn cười nửa miệng, gương mặt hắn ngày càng gần tôi hơn.

" Cốc"

- Nhớ đấy!

Nói rồi Khôi vội bước khỏi phòng. Tôi tần ngần một lúc mới hiểu ra vấn đề

- VƯƠNG MINH KHÔI, AI CHO CẬU CỐC ĐÀU TÔI CHÚ' ?!

- Đấy, mày thấy hắn có đáng ghét không? - tôi hăm hực gom sách vở vào cặp

Huyền gật đầu lia lịa, như thể nhớ ra được điều gì đó, nó há miệng đầy hoảng hốt.

- Chuyện gì vậy? - tôi lo lắng hỏi

- Chết rồi, anh hai nhờ tao về sớm trông nhà cho anh đi làm thêm, tao quên mất, mà sắp tới giờ anh đi làm rồi, làm. làm sao đây? - nó quỳnh quáng

À, ra là đi làm thêm, chuyện này mấy hôm trước anh Tùng (anh hai nó) có kể cho tụi tôi nghe rồi

- Vậy mày về trước đi, để tao trực nhật giùm cho - tôi từ bi

Nghe tôi nói vậy nó liền quay qua trao cho tôi ánh mắt cảm kích, nhưng ánh mắt ấy vội thu lại khi tôi trông thêm một câu:

- Chỉ cần mày bao cho tao ly trà sữa hảo hạng nhất ở Bento là được.!

He he, trên đời làm gì có chuyện nào miễn phí đâu cơ chứ. Kì này cho nó cháy túi luôn!

Dọn dẹp xong mọi thứ thì cũng đã khá trễ. Tôi uể oải đạp xe về nhà. Trên đường về, tôi bỗng thấy lạnh người. Đoạn đường này vốn khá vắng vẻ, bình thường có Huyền đi chung thì không lo bởi nó là học viên xuất sắc của câu lạc bộ Karate, vậy mà hôm nay lại phải đạp xe một mình trên con đường vắng vẻ này. Cầu trời không có chuyện gì xảy ra!

- Kia cô em xinh đẹp, đi đâu mà vội vàng vậy? - từ đâu một nhóm con trai cao lớn đứng chặn đầu xe của tôi

Công nhận ông trời thương tôi thật, mới cầu mong không có chuyện gì xảy ra mà giờ đã... có chuyện rồi nè!

- Mấy người tránh ra cho tôi về -tôi trừng mắt

- Sao mà nóng vậy em?- một tên cọt nhả vuốt tóc tôi - đi chơi với tụi anh nhé?

Gì chứ? Cái thằng điên bán chuối chiên này. Xui cho mày là động phải bà rồi nhá. Kì này bà cho dòng họ nhà mày tuyệt chủng luôn, khỏi tăng dân số.

Nghĩ vậy, tôi ôm cặp, ngoan ngoãn xuống xe rồi nhìn bọn chúng với đôi mắt cún con:

- Dạ, em sẽ đi với anh.

Bọn chúng tuân ra một tràng cười đắc ý rồi khoác vai tôi. Lợi dụng sơ hở, tôi liền xoay người thúc mạnh đầu gối vào chỗ hiểm ... thằng điên khi này rồi bỏ chạy, mặc cho hắn hét lên đau đớn (cho chưa)

- CON KIA ĐỨNG LẠI!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Lời Mời Kì Lạ

- Con kia đứng lại!Hơ hơ, mấy thằng này cũng " thông minh" dễ sợ, ai đời đang bị rượt mà đứng lại không cơ chứ?! Mà công nhận tụi này trâu bò thật đấy, nãy giờ băng qua mấy cái thùng rác, gần chục cái ổ gà mà vẫn còn chạy sung như thế. Sao chúng không đăng kí chạy thi maratong nhì, kiểu này mà đạt giải nhì thì không có thằng nào đạt giải nhất đâu!

Đang chạy bán sống bán chết, tôi chợt nhìn thấy một ngõ hẻm thì vội đâm đầu vào.....

Và giờ tôi đang hối hận bởi hành động đó!

- Cô em, ngộ cút rồi, em không chạy nữa được đâu. - bọn du côn vừa thở vừa nói

Chết thật chứ, tự nhiên lại tự chui vào rọ vậy trời? Đúng là khôn ba năm đại một giờ mà. Giờ phải làm sao đây? Không thể xài lại chiêu cũ nữa vì giờ chúng đã cảnh giác .... cái đầu gối của tôi rồi, hầy, kiểu này thì chắc là vì "con em chúng ta hôm nay và ngày mai đây mà" ...

- Này, các người không được làm càn à nha! - tôi lùi lại mấy bước

- Thì sao nào cô bé

Chúng hỏi giọng khiêu khích rồi từ từ tiến về phía tôi, tay đưa lại gần. Chết tôi rồi!

- Thằng nào đấy?

Nghe tiếng lạ, tôi mở hé mắt nhìn, ngạc nhiên khi thấy cánh tay của tên du côn ấy đang bị ai giữ chặt lại, không nhúc nhích được

- Một đám con trai mà hùa nhau ăn hiếp một cô gái sao? Thật hèn hạ!

Một giọng nói đầy uy lực cất lên, tôi như muốn nhảy cẫng lên vì hạnh phúc. Có phải ông trời thương con nên phái anh hùng đến cứu mỹ nhân.. là con không?

Tôi hớn hờ nhón chân lên để xem vị anh hùng ấy là ai (vì mấy thằng du côn này đứng chắn hết cả, bỏ ai thấy được gì). Rồi mắt như muốn lòi ra....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Lời Mời Kì Lạ (2)

- MINH KHÔI? Tôi há miệng kinh ngạc , người phía trước cũng vậy, nhưng sau khi lướt mắt qua đám du côn thì đầu gật nhẹ như đã hiểu ra

- Tôi không ngờ cậu gan tới vậy, chọc điên cả bầy sói đại luôn đấy - hấn tặc lười

Trời đất, cậu ta nghĩ tôi rảnh vậy sao? Này nhá, vắt xin dạo này mắc lắm đấy, ta đây không dư hơi chọc thú đại cho nó cần rồi tồn mớ tiền đi tìm đâu. Ai bảo tự nhiên đang yên đang lành lại đi ăn hiếp một cô gái thùy mị nết na như tôi làm gì. Ủầy, thôi kệ tính sau. Dù sao hấn cũng đang cứu mình, đợi xong chuyện đã rồi cãi, giờ nhin một chút thì có sao. Cồ lên!

- Minh Khôi đẹp trai tài ba ời, xin cậu giúp tôi thoát khỏi cái tội rắc rối này đi, tôi sẽ làm bất cứ chuyện gì để trả ơn cậu!

Tôi nấn nỉ với cái giọng.. mà giờ nghĩ lại tôi thật sự rất muốn ời, mà hình như hấn cũng cảm nhận được điều đó nên mặt hơi nhăn lại. Thôi kệ bà nó, nhin cũng được, ời cũng không sao, chỉ mong hấn cứu tôi khỏi vụ này là ok hết.

- Ra hai đứa mày là người quen, vậy thì chịu chết chung đi, vì cái tội dám dă thương đại ca tao - một tên gần giọng

Hấn cười như không, từ từ tiến gần lại bọn chúng vẻ thách thức, bọn chúng cũng không nao núng gì, lao vào người hấn....

BỐP BINH BẮC CHÁT!!!!!!

Tôi bị mất lại, bảo đảm nếu các bạn nghe được những âm thanh này thì..

1) Té xiù

2) Nổ da gà

Và tôi đang ở trong tình trạng thứ hai!

Không khí xung quanh bỗng yên lặng bất ngờ, tôi hé mắt nhìn, ngạc nhiên tột độ khi thấy bọn du côn nằm ngã sống soài ra đất, còn hấn... đang nắm cổ áo thằng lớn con nhất, ánh mắt sắc như dao nhìn tên đó

- Biến ngay!

Tôi càng ngạc nhiên hơn khi thấy cái tên du côn mới khi nãy còn hùng hổ lớn tiếng thì giờ lại sợ sệt đỡ đám đồng bọn chạy đi mất.

Minh Khôi.... mạnh đến vậy sao? Ánh mắt đó.. lạnh lùng và tàn nhẫn hơn bao giờ hết, chưa bao giờ tôi thấy hấn như vậy cả.

- Một thật

Khôi ngồi phịch xuống nền đất, xoay xoay cổ tay. Tôi mon men lại gần, hoảng hồn:

- Trời đất, mỗi câu...

Một chút máu rom róm ngay khoe môi của hắn, đừng nói là do trận ẩu đả vừa rồi đó chứ? Giờ tôi mới để ý, tay hắn cũng có vài vết trầy xước nữa. Thôi tiêu! Tội fan cuồng của hắn mà biết tôi là nguyên nhân của mấy vết trầy này chắc chặt xác tôi ra quăng xuống sông Sài Gòn quá!

- Không sao cả. - hắn hờ hững trả lời

Tôi nổi khùng:

- Xây xát thế này mà còn nói không sao được à? Người chứ có phải thánh đâu.

Nói rồi tôi lục cặp lấy ra một hộp y tế nhỏ, mẹ tôi đúng là chu đáo, ngày nào cũng bắt tôi mang theo để phòng thân cả (vậy mà giờ đây tôi sắp tốn một mớ bông băng cho hắn rồi)

Nhỏ một chút thuốc lên tấm bông, định chấm lên môi cho hắn thì...

- Gì đấy? - hắn né đầu qua một bên, nhìn tôi với ánh mắt nghi ngờ

- Bôi thuốc cho cậu chứ làm gì, nhỡ giờ chưa được bôi thuốc hả, ngồi yên coi! - tôi giữ đầu hắn lại, tiếp tục công việc của mình. Chắc hơi rát nên đôi lúc mặt hắn hơi đanh lại. Biết sao được, tôi ít khi bôi thuốc cho người khác nên hơi lóng ngóng thôi mà.

Hắn không nói một lời nào cho đến khi tôi đẹp lọ thuốc vào trong hộp, nhìn hắn tươi cười

- Xong rồi đó!

- Cậu mà làm bác sĩ thì chỉ có nước hại chết bệnh nhân thôi đấy! - Hắn lắc đầu ngán ngẩm

- Kệ tôi, nếu không phải nhờ cậu cứu tôi thì còn lâu cậu mới có điểm phúc được tôi bôi thuốc cho

Như nhớ ra điều gì đó, hắn quay qua nhìn tôi bằng ánh mắt rất ư là... nham hiểm

- Hình như khi nãy cậu nói sẽ làm bất kì điều gì để trả ơn tôi nếu tôi cứu cậu phải không?

- Ờ.. đúng (chết tiệt, sao hắn nhớ dai thế nhỉ)

- Nếu vậy, chủ nhật tuần này, 4h chiều tại quán Bento, tôi sẽ đợi cậu ở đó

- HAAAAAAAA???

Không phải chứ, hôm đó là ngày phát hành bộ sách mà tôi đã chờ đợi cả tháng nay, không được, tuyệt đối không được

- Không được! - tôi lắc đầu chắc nịch - hôm đó tôi phải đến nhà sách rồi

Hắn không nói gì, từ từ bước đến, tôi cũng thuận đà lùi dần về phía sau, hắn tính... làm gì vậy?

Đến khi lưng tôi đã chạm tường, không thể lùi được nữa, hắn chống một tay lên, gương mặt hoàn hảo của hắn chỉ còn cách tôi vài cm nữa thôi

- Cậu tính làm gì? - tôi đỏ mặt

- Cậu không từ chối được đâu, một là chủ nhật này đi với tôi, hai là tôi tới tận nhà rước cậu

Cái gì? Đến tận nhà? Không được, mẹ tôi biết thì chết.!

- Tôi đi là được chứ gì?! - tôi miễn cưỡng đồng ý (sao mà xui vậy không biết!!!)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hoàng Tử Của Gió

Cuối cùng cái ngày "định mệnh" này cũng tới. Uầy, đúng là bực mình! Hết chuyện lại hẹn tôi đúng ngay cái giờ bộ sách tôi mong chờ ra lò. Cái tên Minh Khôi này đúng là đáng nguyên rủa. Tôi thề sẽ không bao giờ đội trời chung với hắn. Đáng ghét, đúng là đáng ghét! Không lẽ kiếp trước tôi gây ra lỗi lầm gì với hắn nên kiếp

này bị hấn làm cho tức chết thế kia? Mà sao có thể được nhỉ? Một cô gái nhân hậu tốt bụng đến chỗ đại gặp cũng không dám cắn như tôi thì không lí nào kiếp trước lại mắc nợ hấn cả. Haizz, cái này đúng là ở hiền mà không gặp lành mà. " oh yeah, hai con thần lẫn con đùa nhau cắn nhau đứt đuôi...." (nhạc chuông)

Chết tiệt, thằng nào lại đi cài cái nhạc chuông này vào điện thoại bà thế hả? Kiểu này là con Huyền chứ không ai khác. Hôm nọ nó có mượn điện thoại tôi mà nhìn cái mặt gian manh lắm. Đúng là linh cảm của tôi không bao giờ sai mà.

- Alo?- Tôi bắt máy

- Hế lô bạn hiền- giọng con Huyền oang oang ở đầu dây bên kia

- Nhỏ nào tên Hiền hả con kia? - tôi trả lời với giọng hậm hực

- Ủầy, bạn hiền cứ giỡn -nó tiếp tục trung ra cái giọng giả tạo đến muốn đánh - sao rồi? Đã chuẩn bị đi gặp hoàng tử chưa?

Nghe nó nói mà tôi lại càng thấy đau lòng. Quả thật tôi vô cùng hối hận khi đã kể cái chuyện này cho nó nghe để giờ nó treu chọc tôi như vậy đây. Cố kìm con nóng giận , tôi chậm rãi nói:

- Mà biết bây giờ tao đang muốn cái gì không?

- Không! - nó ngây thơ trả lời

- Nếu bây giờ ở đây có một thùng xăng thì tao bảo đảm nhà mày sẽ sáng nhất đêm nay luôn đấy Huyền ạ. GIỜ THÌ BIẾN NGAY CHO TAO!

Tôi cúp máy trong bực tức. Đợi đó con kia, sau hôm nay tao nhất định sẽ xay mày ra cám

Đạp xe đến chỗ hẹn mà tôi không ngừng suy nghĩ, rốt cuộc là cái tên Minh Khôi này thuộc kiểu người gì vậy nhỉ? Trong lớp lúc nào cũng lạnh lùng, nói chuyện với tôi thì phải khiến tôi tức điên lên mới hả dạ. Nữ sinh trong trường say hấn như điều đồ mà cậu ta lúc nào cũng hồ hững, không quá quan tâm đến việc này. Đôi khi tôi lên nhìn trộm hấn xem thử gương mặt thiên thần kia tại sao lúc nào cũng mang vẻ lạnh lẽo phảng phất như vậy chứ? Giờ tôi cũng đã quen với việc mỗi ngày lại thấy vài bạn nữ đứng lấp ló ở cửa lớp tôi với những món quà xinh xinh ở trên tay và nói:

- Cho mình gặp Minh Khôi!

Mãi suy nghĩ mà đã đến nơi lúc nào. Tôi bước vào trong quán với cái mặt tỉnh nhất có thể (dư âm của một đêm thức trắng). Hôm nay quán trang trí đèn vàng nhìn thật đẹp, bản nhạc du dương của quán khiến tôi thấy dễ chịu hơn. Cơ mà quái lạ, sao hôm nay quán lại đông khách là nữ thế nhỉ?

- Ôi, anh ấy đẹp trai quá, hay cậu tới bắt chuyện với anh ấy đi

- Ảnh là hoàng tử nước nào vậy nhỉ ? Ngắm hoài không chán luôn

- Đẹp quá đi mất.

Ở chiếc bàn nơi góc quán, có một chàng trai đẹp mê hồn đang chống cằm nhìn vu vơ ra cửa sổ, trước mặt là tách cà phê đã vơi một nửa. Vài con gió lướt nhẹ làm chuyển động mái tóc nâu của người đó khiến cậu ta trông y hệt một hoàng tử bước ra từ một cuốn truyện ngôn tình vậy. Bất giác hấn khẽ mỉm cười, nụ cười hiền và hiếm hoi

Không thể tin được, đó là Minh Khôi hả trời? Khác hẳn về kiểu ngạo, lạnh lùng như bình thường, bây giờ nhìn hấn mới hiền làm sao. Tôi nhìn hấn ngạc nhiên không chớp mắt

Mà hình như hấn cảm nhận được tiếng xì xào đang ngày một lớn hơn và nhiều ánh mắt đang hướng về phía mình nên đã nhanh chóng lấy lại vẻ lạnh lùng thường ngày của mình, đưa mắt về phía khác. Nhưng thật ác nghiệt khi " phía khác " đó chính là chỗ tôi đang đứng!

- Tôi rồi à?!

Sau câu nói ấy, ngay lập tức cả quán quay lại nhìn tôi không chớp mắt. Tiếng xì xào bàn tán lại nổi lên và không khó để nhận ra nhân vật chính trong chủ đề của họ chính là tôi, dè bieu có, trầm trở có, ghen ghét có. Tôi vuốt mặt đau khổ, tự rút ra cho mình thêm một kinh nghiệm sống: không nên dính vào trai đẹp dù bất kì lí do nào nếu không muốn gặp rắc rối!

Hấn rời bàn, nhìn tôi với ánh mắt thật lạ. Hình như... hình như thôi nhé, tôi cảm nhận được một chút gì đó ảm áp trong đôi mắt vốn lạnh lẽo ấy, nhưng chắc là do tôi nghĩ nhiều quá thôi.

- Đi thôi!- hấn nói khẽ

Chưa kịp hiểu chuyện gì thì hấn liền kéo tay tôi bước nhanh ra khỏi quán. Đây, rốt cuộc là hấn đang muốn làm gì vậy hả? Tôi bực mình rồi đấy!

- Buông tay tôi ra coi, cậu tính kéo tôi đi đâu vậy hả? - tôi khó chịu, cố giật tay mình ra khỏi tay hấn

Cậu ta hơi nhũn mày nhưng vẫn nhất quyết không thả tay tôi ra. Hấn kéo tôi đến chỗ một chiếc mô tô phân khối lớn. Chắc, chiếc xe nhìn... ấn tượng đấy, nhưng rốt cuộc là hấn đưa tôi ra đây làm cái quái gì vậy? Tôi nhớ mình đâu có nhu cầu mua xe đâu!!

- Lên xe - hấn leo lên xe, đội lên đầu chiếc mũ bảo hiểm kín mặt rồi ra hiệu cho tôi

Gì chứ? Hấn nghĩ mình là ai vậy? Bộ hấn tưởng nói vậy là tôi sẽ nghe theo sao? Nếu vậy thì Minh Khôi à, cậu hơi xem thường Hạnh Nguyên này rồi đó.

- Không lên! - tôi trả lời chắc nịch

Vai người phía trước khẽ nhô lên như đang chịu đựng, sau hạ giọng:

- Lên đi, tôi sẽ đưa cậu đến một nơi.

- Tại sao tôi phải nghe lời cậu nhỉ? - tôi vẫn cố tình "nhảy"

Hắn khẽ lắc đầu, leo xuống xe rồi đột ngột...bế thốc tôi lên!!! OMG!!!

- Cậu làm gì vậy hả? Bỏ tôi xuống ngay! Bỏ xuống! - tôi hoảng hốt, đâm thui thui vào vai cậu ta nhưng xem ra chẳng xi nhê gì cả

- Đối với cậu thì chỉ còn cách này thôi. - hắn bình thản trả lời

Sau khi bế tôi lên xe, hắn đưa cho tôi chiếc nón bảo hiểm y chang cái của hắn mặc cho cái biểu cảm khó chịu trên mặt tôi.

- Không đội!- tôi lắc đầu kịch liệt

- Tốt thôi, nếu cậu muốn mấy ông cảnh sát hỏi thăm

Tôi bất giác rung mình, miễn cưỡng đội nón. Mà sao hắn có thể đâm trúng vào tâm lý của một công dân gương mẫu như tôi vậy chứ. Tôi chợt nghe thấy tiếng cười rất khẽ của người phía trước. Hừ, cứ cười đi, rồi tôi sẽ cho cậu biết thế nào là lễ độ!

- Bám chắc vào đấy!

Dứt câu, hắn liền phóng xe với tốc độ xé gió....

END CHƯƠNG 16 ^^ (mọi tay quá mọi người ơi! Hic

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Công Viên Giải Trí

Tại tôi như ù đi, tốc độ bay lùa xò đến rồi bù bời xe chạy ngược hướng gió với tốc độ rất nhanh. Tôi xanh mặt bám chặt vào tay cầm phía sau yên xe, không ngừng hét lên: - MINH KHÔI, cậu chạy chậm lại một chút coi. Có ai rượt theo đòi nợ cậu hay sao mà chạy nhanh dữ vậy hả????

- Nếu sợ thì ôm vào! - hắn ngoái đầu lại nói

Cái gì? Ôm á? Hắn đang nghĩ cái quái gì vậy?

- CÒN LÂU! - tôi bám chặt cái yên xe với ý chí sắt đá

Hắn không nói gì, xe càng lúc đi nhanh hơn như muốn thách thức khả năng chịu đựng của tôi. Mặc dù con đường này khá thưa người nhưng chạy nhanh như thế này thật sự.... không ổn tí nào cả! Bất ngờ chiếc xe xóc mạnh, rồi đột ngột phanh kít lại làm tôi không kịp thủ thế, liền mất đà chúi người về phía trước.

- Á! - tôi giật mình kêu lên - sao tự nhiên dừng lại...?

- Đèn đỏ.

À, ra là đèn đỏ. Tôi thở phào rồi cố gắng ổn định lại nhịp tim đang đập thình thịch vì sợ, nhưng khi nhận thấy khoảng cách gần một cách bất thường giữa tôi và hắn thì... tim tôi đập càng mạnh hơn!

Tôi... đang ôm lấy người hắn!?

Khoảnh khắc đèn chuyển sang màu xanh cũng là lúc tôi lúng ta lúng túng trở về lại vị trí như ban đầu. Cái đèn đỏ chết tiệt, tại nó mà giờ tôi xấu hổ muốn độn thổ luôn đây. Sao sự đời lại trở trêu thế nhỉ? Tôi đã ôm cái người mà tôi thù nhất cơ đấy. Từ giờ trở đi tôi chính thức đưa màu đỏ vào danh sách những thứ Hạnh Nguyên này ghét, đúng vậy, ghét cả mấy cây đèn giao thông!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Anh Đã Về Rồi Sao?!

Các bạn đã từng đọc trong tiểu thuyết, hể mà nữ chính có tình cảm với nam chính thì y như rằng tìm nàng sẽ đập mạnh, gương mặt đỏ hồng ngượng ngùng, e ngại đúng không? Đây, giờ buồn ở chỗ những tôi lại đang mắc những " triệu chứng " này, thật tình.... chẳng biết giải thích sao!

Người phía trước nhìn thấy những biểu hiện của tôi thì hơi nheo mắt, đưa tay áp lên trán tôi, cất giọng trầm ấm:

- Cậu cảm sao? Trời hơi lạnh..

Khôi nói đúng, gió đêm thổi từng đợt lạnh buốt khiến tôi giật mình thức tỉnh khỏi những " triệu chứng " đáng ghét kia. Dù chiếc áo len của tôi không mỏng nhưng có lẽ nó cũng chẳng khiến cho tôi ấm lên thêm chút nào cả. Xoa xoa hai bàn tay vào nhau, tôi cười khổ :

- Cũng không lạnh lắm

Hắn thở dài, cởi chiếc áo khoác vạt dài đang mặc trên người, nhẹ nhàng qua vai tôi

- Gì vậy? - tôi lùi người tránh chiếc áo

- Choàng áo cho cậu chứ làm gì. Hay cậu muốn bị cảm?

Giọng hắn chợt đanh lại, tôi phì cười, thôi thì ngoan ngoãn một chút, lỡ hắn mà bực lên thì tối nay khó về nhà luôn. Choàng áo cho tôi xong, cậu ta hờ hững liếc túi quà nặng trĩu mình đang vác sau lưng, rồi lại đưa mắt sang tôi. Ánh mắt vẫn vậy, lạnh lẽo như chủ nhân của nó, đôi khi tôi có cảm tưởng nó hệt như một thiên hà xa xôi nào đó, xa lắm, chẳng thể nào chạm tới được. Bầu không khí bỗng trở nên yên lặng bất thường vì ánh mắt của hắn, ho khan vài tiếng, tôi vội nhìn băng quơ chỗ khác (cốt là để che giấu cái mặt đỏ như gấc)

- A, Khôi này, cũng tối rồi, mình về thôi nhĩ?!

Người bên cạnh không nói gì, chỉ gật nhẹ đầu....

Ngồi sau lưng hắn, tôi như bức tượng vậy, có nhiều chuyện muốn hỏi hắn lắm nhưng cứ hể mở miệng ra là có cái gì chặn ngang họng vậy, cất không thành lời. Cấn nhẹ môi, lòng dâng lên một nỗi băng khuâng đến lạ.

- Đến đây là được rồi, cậu cho tôi xuống đi!

Chiếc xe từ từ chạy chậm lại rồi dừng hẳn, tôi leo xuống, đứng đối diện hắn, lời hết can đảm, hỏi:

- Sao cậu lại đưa tôi đi chơi vậy? Lại còn chi trả hết mọi thứ nữa? Tôi là người được cậu cứu mà, đáng lí người phải trả ơn là tôi mới đúng chứ?

Hắn quay sang tôi, trả lời giọng bình thản:

- Tôi thích, đơn giản vậy thôi.

Lòng tôi nhẹ nhõm lạ khi nghe câu trả lời của hắn. Nở nụ cười thật tươi, tôi vui vẻ vẫy tay:

- Vậy thì cảm ơn cậu nhé. Tôi về đây, chúc cậu buổi tối vui vẻ.

Định quay người bước đi, chợt tay tôi bị giữ lại, một tiếng gọi thật khẽ xuyên qua tai:

- Đợi đã, Nguyên...

Nguyên? Hắn gọi tôi bằng tên sao?

Ngạc nhiên, tôi xoay người lại, một chiếc hộp bọc giấy hoa hiện ra trước mắt :

- Tặng cậu đây, cảm ơn vì đã chịu bỏ thời gian đi với tôi

Nói rồi hắn phóng xe chạy mất hút. Tôi ngơ ngác chừng vài giây rồi nhấc bước về nhà, ôm theo hộp quà hắn tặng. Ánh đèn đường vàng vọt trong màn đêm làm cái bóng của tôi dài hơn, tiếng lá khô xào xạc dưới chân như đang muốn hòa theo cơn gió đêm, bay vút lên bầu trời. Lòng tôi rối bời, cứ như tơ vò vậy. Rốt cuộc là tại sao chứ? Tại sao hôm nay tôi lại có những cảm xúc kì lạ như vậy, nó như đang muốn hắt đổ bức tường bảo vệ tôi khỏi những tình cảm vu vơ mà tôi đã dày công gây dựng từ đó đến giờ. Không thể nào hiểu được....

Đẩy cửa bước vào, mắt tôi như muốn lờ ra khi thấy chiếc xe đạp thân yêu của mình đang được dựng yên vị ở góc sân, ai đã đem nó về đây thế nhĩ? Tôi có lẽ đã quên nó ở Bento rồi, cũng tại.... Trời ạ, nhớ đầu quá đi mất!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Những Món Quà

- Anh đã về rồi sao, anh Ju? Anh mỉm cười hiền lành, nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc tôi, cất giọng ấm áp đầy tình yêu thương:

- Ngoan nào, bé Nguyễn đừng khóc! Nhưng mà giờ Nguyễn đã lớn rồi nhì, đâu thể gọi là bé được nữa!

Tôi quệt nhẹ giọt nước mắt, gạt đầu lia lịa

- Hey, look at me!

Một giọng nước ngoài cực chuẩn như đang nhắc nhở. Tôi giật mình, đỏ mặt vội buông anh Ju ra. Trước mắt tôi là một người phụ nữ rất xinh đẹp với mang đường nét phương Tây vô cùng cuốn hút. Cô ấy nhìn tôi với vẻ hiền hòa, trông thật thân quen

- Do you remember me?

Rồi, bây giờ tôi đã chính thức nhớ ra được!

- Cô Kate! - tôi mừng rỡ thốt lên - sao con quên cô được ạ!

Tôi đáp lại cô bằng tiếng Việt (không phải vì tôi ngu tiếng Anh đâu nhá. Chỉ là vì mình quá nên chữ nghĩa tây ta bay mất tiêu, xài luôn tiếng mẹ đẻ. Nhưng cô ấy rành tiếng việt lắm, lo gì!!) À quên giới thiệu, cô ấy là Harris Kate, người bạn rất thân với mẹ tôi khi bà du học bên Mỹ và cũng là mẹ của anh Ju, người Tây chính gốc luôn đó! Dẫu vậy anh Ju lại là con lai bởi ba anh là người Việt. Mẹ tôi kể rằng sau khi kết hôn thì cô ấy chuyển hẳn về Việt Nam sinh sống ở một biệt thự gần nhà tôi. Từ đó đã làm nên quan hệ anh em thân thiết giữa tôi và anh Ju đấy! Mặc dù anh chỉ hơn tôi có đúng một tuổi nhưng ngay từ nhỏ đã rất chín chắn và mẫu mực làm nhiều khi tôi cứ ngỡ anh cách tôi cả chục tuổi. Tên anh là Julian Hoàng Phong, nhưng tôi thích gọi là Ju hơn (cho nó gọn!)

- Cô thấy hai đứa tình cảm quá, tưởng đã quên cô luôn rồi chứ!

- Cậu thông cảm đi Kate à, bọn trẻ bây giờ là vậy đấy, có thêm đóa hoài gì đến những người già như mình đâu, haizzzz - mẹ tôi thở dài đầy vẻ ám chỉ

Anh Ju và tôi đến là ngược. Hai bà mẹ thấy vậy thì lại đắc chí lắm, che miệng cười khúc khích khúc khích. Mẹ tôi nhìn anh Ju một lượt, nhíu mày hài lòng:

- Phong bây giờ lớn quá, cô suýt không nhận ra đấy. Đẹp trai thế này chắc bên đó khỏi cô theo ấy nhì?

- Oh no no no! Cháu không được đến mức đó đâu cô - anh xua tay chối

- Còn không à? - cô Kate lờm nhẹ anh một cái - cậu biết không? Suốt thời gian cấp 3, lúc nào đi học về thằng nhóc cũng ôm một mớ socola do các nữ sinh trong trường gói tặng rồi chất đống trong nhà. Minh đem chia cho mấy đứa con nít nhà hàng xóm mà vẫn còn nhiều đấy! Chưa kể đến những lá thư tình ướt át đi kèm theo nữa. Con gái bây giờ đúng là càng lúc càng bạo dạn!

Anh Ju lúng túng nhìn tôi, đoạn quay sang mẹ phản ứng:

- Mom! Do not tease me anymore!! (Mẹ! Đừng trêu con nữa!!)

- Ok ok! - cô Kate cười xòa, chợt cô hướng ánh mắt về phía tôi, thật ấm áp và lấp lánh niềm vui - Hạnh Nguyễn càng lớn lại càng xinh ra ấy nhé, giống ba y hệt, còn học giỏi nữa chứ! Nghe đâu con đã đạt được huy chương bạc giải Toán cấp quốc gia đúng không? Thật là giỏi quá! Good girl!!!

Tôi cười híp cả mí, lời khen đúng là một thứ thần kì mà nghe xong là mát lòng mát dạ gì đâu á! Thoáng thấy ánh nhìn đầy tự hào của anh Ju, tôi gãi đầu ngược ngệ. Sau một hồi "tám" xuyên lục địa, mẹ tôi bỗng hoảng hốt:

- Thôi chết, mình đang nướng bánh ở dưới bếp mà quên mất, chắc bị hư quá!!!!

- Vậy xuống bếp xem sao đi, mình đi với cậu. - cô Kate thúc giục

Hai bà mẹ tất tả chạy xuống nhà bếp. Chỉ còn mỗi tôi và anh ngồi lại trong phòng khách. Anh nhìn tôi chăm chú vài giây, để ý thấy vẻ khó hiểu trên mặt tôi, anh hiền lành giải thích:

- Anh đang xem xem cô nhóc ngày xưa giờ đã lớn cỡ nào thôi. Em hồi ấy lovely lắm, giờ vẫn vậy, nhưng hình như có phần đẹp hơn hồi xưa một tí.

Ái chà chà, trong một buổi tối mà nhận được nhiều lời khen thế này thì thật là tuyệt à nha. Tối nay chắc ngủ ngon lắm đây. Nhớ ra một chuyện, tôi quay mặt giận dỗi, giọng có chút hờn hờn, hỏi anh:

- Sao anh nói là chỉ qua Mỹ một thời gian ngắn thôi mà? Ở đó ngót nghét 7 năm rồi giờ mới chịu về thăm cô em gái này, giận anh lắm đấy! (chỉ với ông anh này tôi mới dám nói chuyện nũng nịu thế này thôi đấy ^^)

Nhìn điệu bộ bối rối của anh đến là khổ. Ngập ngừng một hồi anh liến lộn lợi balo, lấy ra một hộp quà nhỏ có chiếc nơ hồng nằm ở góc trái nắp hộp, nhẹ nhàng dúm nó vào tay tôi, áy náy nói:

- Anh xin lỗi mà. Để chuộc lỗi, anh tặng em món quà này nhé. Đừng giận anh nữa....

Nở một nụ cười thật tươi, tôi mân mê chiếc hộp trên tay mà lòng như nở hoa ấy (được tặng quà mà lị). Anh thấy biểu hiện trên mặt tôi thì thờ nhẹ về ngăn ngăn, tôi le lưỡi trêu chọc, chỉ chỉ tay vào hộp

- Em mờ ra nhá!

- Ấy đừng! - anh cán - Đợi tí nữa anh về đi rồi em mờ

- Sao vậy?

- Nghe lời anh đi.

Đoán già đoán non một hồi thấy cũng chẳng có kết quả gì, tôi đành nghe theo dù trong đầu ngập tràn sự tò mò.

Chúng tôi ngồi ôn lại chuyện thời còn bé tí. Anh còn nhớ ngày xưa tôi hay qua nhà anh chơi rồi bắt anh làm ngựa cồng khắp sân nhà, đến lúc anh mệt là người tôi mới chịu buông tha. Rồi cả chuyện tôi lợi dụng lúc anh đang ngủ trưa thì lấy bút lông tô vẽ đầy mặt anh, làm anh tỉnh dậy giật mình muốn rớt khỏi giường. Nghe đến đây tôi bật cười khúc khích, ai bảo lúc ấy anh ngủ say quá làm chì, cây bút lông đen thì đặt cạnh đấy nên làm nổi máu "nghệ sĩ" của tôi. Sau lần ấy trong phòng anh chẳng còn cây bút nào cả.

- Lần sau cậu lại tới nhé, Kate! - Mẹ tôi nói khi tiễn mẹ con anh Ju ra cửa

- Tất nhiên! - Cô Kate làm dấu ok rồi vẫy chào tạm biệt

Trở vào trong nhà, tôi kéo áo mẹ hỏi

- Ba đi công tác rồi hả mẹ? Con chẳng thấy ba đâu cả.

- Giờ mới nhớ đến ba hả cô nương? - mẹ nhéo mũi tôi - Ba đi công tác đột xuất, hai ngày nữa mới về.

Đây, ba suốt ngày bận rộn, cả mẹ nữa, thỉnh thoảng chúng tôi mới có một bữa cơm gia đình đúng nghĩa. Mặc dù đôi lúc ở nhà một mình khá cô đơn nhưng riết rồi quen.

Ngã mình lên chiếc giường bông, tôi thở nhẹ một hơi. Hôm nay đúng là một ngày đặc biệt, mọi cung bậc cảm xúc tôi đều trải qua chỉ trong một ngày : hạnh phúc có, vui vẻ có , âm áp có, ngượng ngùng có...

Ngượng ngùng?!

Tại sao tôi lại có cảm giác ấy với hân vậy nhỉ? Trước giờ nó chẳng khi nào xuất hiện cả, thật là lạ...

Miên man suy nghĩ, tôi chợt nhớ tới món quà hân tặng, liền bật dậy, ôm chiếc hộp, tò mò mở ra..

Tôi như muốn hét lên vì sung sướng!

Trước mắt tôi là bộ sách ôn thi mới ra lò tôi đã định mua vào hôm nay, có cả mấy cuốn tiểu thuyết quý giá mà tôi đã tốn công tốn sức săn lùng mấy tuần nay nữa chứ, ô la la hạnh phúc quá!!!!!!Ừ mà sao hân biết tôi đang tìm những cuốn sách này nhỉ? Thôi kệ, có là vui rồi!

Tôi thuận tay mở luôn hộp quà của anh Ju, mắt lấp lánh khi nhìn thấy trong đó là sợi dây chuyền màu bạc, có một viên đá nhỏ hình một đóa hoa thạch thảo tuyệt đẹp - loài hoa mà tôi thích nhất. Bỗng trong hộp rơi ra một mảnh giấy, ghi nắn nét dòng chữ " em hãy luôn vui vẻ nha Nguyễn "

Anh Ju quả là người anh tốt, nhớ cả sở thích của tôi.

Ừm mà... cũng phải cảm ơn hân nữa...

Tối đó, tôi ngủ ngon lành, phần vì quá mệt (vì phải giải quyết nốt số bài tập thầy giao), phần vì hạnh phúc....!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hương Trà

Reng! Reng! Reng "BỐP, BỊCH!"

- Ái da!

Trời à, đau quá đi mất! Cái đồng hồ báo thức chết tiệt, hôm nay mắc cái chứng gì mà kêu to vậy hả? Làm tôi đang ngủ ngon lành thì bị rớt xuống giường! Haizz, ngày nào cũng như thế này thì thân thể cha mẹ ban cho chắc te tua quá, tối nay phải rút kinh nghiệm vận nhỏ tiếng đồng hồ lại mới được!

Đây, buổi sáng hôm nay của tôi được " mở màn " bằng kiểu" khởi động "không mấy thú vị đó. Mắt nhắm mắt mở nhìn ba cây kim trong đồng hồ, nhìn xong thì rõ

tỉnh ngủ luôn ấy chứ...

- ÔI TRỜI OI, TRỄ GIỜ RỒIIIIIIII

Tôi hoảng hốt bật dậy, phóng thẳng vào nhà vệ sinh với tốc độ nhanh hơn ánh sáng để làm vệ sinh cá nhân. Cũng tại mớ bài tập hôm qua báo hại tôi thức khuya để rồi dậy trễ như thế này đây. Mẹ thì sáng hôm nay có tiết dạy nên chắc đã đi rồi, rõ khô! Kiểu này chắc cũng không ăn kịp bữa sáng mất, đã vậy xe tôi còn là xe đạp mới đau chứ! Khoác xong bộ đồng phục là tôi chạy tốt xuống nhà mang giày nữa là xong. Chết tiệt, chỉ còn có 10 phút, giờ có mà đến trường bằng máy bay thì may ra mới kịp.

- Hey girl!

Đang chuẩn bị leo lên xe thì nghe một giọng nói quen thuộc cất lên. Anh Ju đang đỗ xe hơi ngoài cửa nhìn tôi hiền hòa qua tấm kính. Tôi mừng muốn khóc, vội chạy ra, chẳng nói chẳng rằng mở cửa xe ngồi vào trong sự ngạc nhiên của anh.

- Em sẽ giải thích sau, giờ anh chờ em đến trường Hồng Hà đi!! - Tôi sốt ruột giục

Hiểu ra vấn đề, anh liền đạp phanh, chiếc xe lao đi vun vút khiến người đi đường lộ rõ sự khiếp sợ, tôi ban đầu cũng hơi ón nhưng nỗi lo trễ giờ đã át đi tốc độ đáng sợ của chiếc xe. Liếc mắt nhìn cái chấm xanh trên máy chỉ đường, anh lắc đầu:

- Dậy trễ hả nhóc?

Tôi đau khổ gật đầu, sau háp tấp hỏi:

- Giờ đến trường kịp không anh? Em lo quá!

- Em nhắm mắt lại, đếm từ một đến hai mươi đi - anh mỉm cười đầy tự tin, tôi cũng ngoan ngoãn làm theo

- 1, 2, 3, 4, 5,... 11, 12, 13,...

KITSSSSSS!!!!!!

Chiếc xe phanh gấp lại khiến tôi đang đếm thì giật mình mở mắt. Thấy cổng trường hiện ra sừng sững trước mặt, tôi mừng kinh khủng, liền nắm lấy tay anh Ju lắc điên cuồng:

- Công ơn này của anh em thế sẽ khắc cốt ghi tâm, cảm ơn anh nhiều nhiều lắm!!!!

Tôi vội vã bước xuống xe rồi dùng hết sức bình sinh lao về phía lớp, vừa mới đặt chân đến cửa thì chuông vào lớp cũng vừa reo! Ôi quả là một giây phút "vượt lên chính mình" đầy ngoạn mục! Lê lét đến chỗ ngồi trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người trong lớp (dĩ nhiên, tự dung từ đâu lại có một vật thể phi vào lớp với tốc độ đáng kinh ngạc thế cơ mà), thả phịch chiếc cặp xuống ghế, tôi nằm dài ra bàn mà hôn hên thờ. Huyền thấy vậy thì tò mò hỏi:

- Dậy trễ hả?

- ù, khổ ghê!

- Tối qua thức canh ăn trộm hả?

- ù, sợ mày qua ăn trộm!

Biết nó giỡn, tôi cũng gian manh đáp lại. Nàng nghe thấy vậy thì liếc tôi một cái cháy mặt, rồi chăm chú vào cuốn vở trên bàn. Đấy, tối qua nó cũng thức canh ăn trộm nên giờ phải ôn lại bài đây mà, vừa lắm! Quay mặt qua chỗ khác, tôi ngạc nhiên khi thấy người bên cạnh đang hướng ánh mắt về phía mình, đó rồi cũng ham hồ mở to mắt ra nhìn lại. Thế là tự nhiên trong khung cảnh ồn ào của lớp học lại có hai đứa rảnh rỗi ngồi nhìn nhau "đắm đuối". Ái chà, cái này hình như văn học gọi là "lãng xẹt" thì phải! Nhìn một hồi cũng mất kiên nhẫn, tôi vắn hỏi:

- Mặt tôi có nhò à?

Hắn không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười. Tôi như đứng hình trước nụ cười ấy. Hắn cười rất đẹp! Dù chỉ là cười nhẹ nhưng cũng đủ sức làm "đổ ngã" biết bao trái tim thiếu nữ, nhưng nụ cười ấy thoáng qua rất nhanh, tuyệt nhiên không đọng lại chút gì trên môi hắn.

Lớp vẫn ồn ào, sao hôm nay cô vào trễ thế nhỉ?

Tôi tranh thủ chớp mắt một chút, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. Trong vô thức, tôi chợt nhận thấy một mùi hương rất nhẹ thoang thoảng bên mình. Một hương thơm thật thanh và dễ chịu biết bao! Nhưng nó lại rất nhẹ, như muốn hòa tan vào không khí vậy. Bỗng chốc, mùi hương ấy hóa thành làn khói hồng, cuốn tôi đến một nơi rất đẹp: xung quanh tôi là những áng mây trôi bồng bềnh đầy màu sắc, phía xa xa kia là ánh mặt trời lấp lánh, đẹp đến mê hồn. Ánh sáng ấy tỏa ra khắp muôn nơi. Trên cây sồi già ở đám mây gần đó, có một người con trai đang ngồi vắt vẻo trên cành, mái tóc nâu bay bồng bềnh trong làn gió. Tĩnh tò mò nổi lên, tôi bèn bước đến để có thể nhìn rõ mặt chàng trai kia. Nhưng ánh mặt trời lại quá chói, tôi chẳng thể nhìn thấy gì cả. Chợt, đám mây tôi đang đứng bị rung lắc dữ dội và... người tôi bỗng nhiên nhẹ bẫng... người con trai ấy cũng biến mất theo làn gió..

Choàng tỉnh dậy, tôi kinh ngạc khi thấy lớp học vắng hoe, chẳng còn ai trong lớp cả. Trời đất, không lẽ tôi ngủ lâu đến mức đó sao? Đến giờ ra về luôn rồi hà trời??

- Trống tiết, cô giáo bị bệnh, mọi người xuống sân chơi hết rồi.

Tôi giật thót mình, suýt tí hết lên nhưng may kìm lại kịp. Hần nhìn thấy bộ dạng của tôi thì nhếch môi về chằm chọc. Tức điên người, tôi lườm người bên cạnh muốn rớt con con mắt. Mùi hương khi này bất chợt lại thoảng qua mũi, nhưng lần này có vẻ rõ ràng hơn chứ không mơ hồ như hồi này. Và tôi đã lờ mờ đoán ra: đây hình như là hương trà xanh thì phải, và nó tỏa ra từ... người hần?!

- Cậu uống trà đây hả?

Đôi mắt hần hơi nheo lại, sau thì hiểu ý, gật nhẹ đầu

Qt#####

Cái bụng chết tiệt, tự dưng lại kêu vào lúc này. Giờ mới nhớ, khi này vội quá có kịp ăn gì đâu, hình như tối hôm qua cũng vậy, xảy ra nhiều chuyện quá nên cũng quên khuấy mất việc ăn tối. Trời ạ, ngượng chết đi được ấy!!

Một thanh socola được đẩy đến trước mặt, cậu ta đánh ánh mắt qua ý bảo dùng.

Thế thì tôi không khách sáo đâu đấy nhé!

Bóc một miếng bỏ vào miệng nhắm nháp, mắt tôi sáng rực lên : kẹo ngon dã man!

Ăn ngon lành mà không biết có người đang nhìn mình này giờ. Chắc, thật vô ý quá, người ta đã có lòng giúp đỡ thì cũng nên cảm ơn một tiếng chứ, vô tư ghê

- Ừm.. ờ... cảm ơn cậu nhé!

-...

- Vì thanh kẹo... và vì món quà hôm qua nữa, tôi rất thích! Mà sao cậu biết tôi thích cuốn nào mà mua vậy?

Hần lấy ngón trỏ vạch một đường nằm ngang trên không trung, rồi đáp gọn:

- Đoán

À, ra là đoán. Mà sao lại đoán trúng thế nhỉ? Thật khó tin!?

Không khí chợt im bất đến kì cục, tôi bèn băng quơ hỏi một câu để phá vỡ bầu không khí tẻ nhạt này

- Socola ngon quá, cậu mua ở đâu vậy?

Câu trả lời của cậu ta làm tôi suýt nghẹn:

- Fan tặng

WHAT THE HELL?? Cậu ta lấy đồ fan tặng ra cho tôi ăn sao? Quý đất thần ơi, cái tên tàn nhẫn này, bộ hần muốn tôi bị fan của hần treo cổ lên hay sao vậy trời??? Cậu ta nhìn tôi với vẻ "I don't care " càng làm tôi ức muốn nghẹn! Đồ dã man, cậu cứ đợi đó, rồi tôi sẽ không tha cho cậu đâu!

- Cậu đúng là heo, cho gì ăn đấy! - hần nói xong thì thông thả bước khỏi lớp, để lại tôi với cái biểu cảm ngu không tả nổi

- MINH KHÔI, CẬU ĐÚNG LẠI ĐÓ CHO TÔI, DÁM NÓI TÔI LÀ HEO HẢ???

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Tôi tức tối chạy ra, nhưng hần nhanh như chớp ấy, mới đây mà chẳng thấy đâu nữa. Hừ, cậu ta đúng là cái tên lạnh lùng kiêu ngạo đáng nguyên rủa nhất thế gian này mà! Hần đã không nói thì thôi, chứ hễ mở miệng ra là toàn mấy lời khinh thường nhan sắc của tôi. Nếu hần ghen tị với vẻ đẹp trời ban của tôi thì cũng đừng tỏ thái độ như thế chứ. Bởi người ta nói đẹp quá cũng khổ! Cơ mà trước giờ chỉ có con gái với nhau mới ghen tị nhan sắc của nhau thôi mà ta?! Không lẽ hần là...

Ôi trời, không phải chứ! Ngẫm nghĩ lại thì việc này không hần không có cơ sở, bằng chứng là trước giờ có biết bao thiếu nữ xinh đẹp tỏ tình đều bị cậu ta phũ phàng từ chối đó thôi. Ài chà chà, nếu thật vậy thì... tiếc thật đấy! Mặt mũi nhìn cũng sáng sủa mà lại... như thế! ^^ (phải công nhận là trí tưởng tượng của tôi ngày càng phong phú, mai mốt trở thành nhà văn nổi tiếng chứ chẳng chơi ^^)

Thôi thì đành nào cũng trống tiết, xuống sân chơi cho đỡ chán, tiểu thuyết có đem theo đây này. Lòng hơn hớn rảo bước qua canteen, tính mua một cái bánh mì ngọt ăn sáng thì tôi bất gặp một cảnh hết sức " thú vị ":

- Huyền uống Coca không? Tui mua cho - Quang nói rồi nở nụ cười

- unhhh tui uống gì cũng được! - Huyền nhà ta cũng đâu kém cạnh gì, dùng chất giọng ngọt như mía đáp lại

- Vậy cô ơi, bán cho cháu hai chai C2!

Ặc! Tôi suýt sặc. Cái cậu Quang này đúng là hài thật đấy. Rủ con người ta uống Coca cho đã rồi mua C2! Nhưng có vẻ Huyền không để ý lắm, hai đứa cầm nước rồi cười cười nói nói trông thật thân thiết. Ủa, đúng là cái đồ trọng sắc khinh bạn! Có trai là sẵn sàng đá văng con bạn thân này qua một bên thế hử? Còn nhớ hôm trước bọn tôi đang ngồi ăn khoai tây chiên, xem phim ở nhà nó thì cậu Quang kia tới, bảo là trà cuốn sách nó sợ ý bỏ quên trong lớp í mà. Nàng ta cảm động lắm cơ, cảm động đến nỗi lấy đĩa khoai nóng hổi tôi mới chiên xong chưa kịp ăn miếng nào mời trai luôn đấy. Rồi còn mặt dày biện minh rằng ăn nhiều khoai tây chiên sẽ không tốt cho nhan sắc nghiêng thùng đồ rác của tôi, dầu mỡ sẽ khiến gương mặt tôi nhanh phai chóng tàn gì gì đó. Mà tôi đây cũng thuộc kiểu người "bao dung, độ lượng" nên cũng nở nụ cười hiền lành tha thứ. Vâng, tha thứ bằng cách lợi dụng túi nó đang bận nói chuyện đồ luôn muổng muối và bột nêm vào hai cốc nước cam rồi ngấm ngấm đập xe về. Tới đó thì tôi nhận được tin hai đứa nó sặc nước cam đến suýt phun vào mặt nhau, may mà kìm chế được! Đấy, cho chừa!!!

Mà thôi, hôm nay tiết trời thoáng đãng nên cứ để đôi trẻ nó tự nhiên, còn mình thì vào vườn trường là tuyệt nhất. Ở đây vừa đẹp vừa lãng mạn, lại còn yên tĩnh nữa! Một không gian quá hoàn hảo để đọc tiểu thuyết ngôn tình!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khôi Là Thiên Tài?!!

- Haizzz, còn có 5 phút nữa là hết tiết rồi...Tôi thờ dài chán nản. Thời gian đúng là trôi nhanh như ngựa chạy ấy! Lâu lâu mới trống tiết mà lại sắp hết giờ rồi. Nhưng truyện đang đọc tới đoạn hay...thôi thì vừa đi vừa đọc vậy!

(sau đây là tình tiết trong truyện...)

Vũ Huy nắm chặt tay lấy tay Ngọc Ánh chạy bán sống bán chết trong màn đêm dày đặc, nỗi sợ hãi bao trùm lấy cả hai. Lũ côn đồ mặt mũi dữ tợn không chịu buông tha cho đôi trẻ. Tiếng gậy gõ va vào cây, tiếng bước chân nện bộp bộp xuống đất như đang muốn nuốt trọn lấy hai con người phía trước...

" Bộp... bộp... bộp"

Ngọc Ánh tưởng chừng không còn sức lực để lê bước, tiếng bước chân ngày càng gần. Vũ Huy thấy vậy thì vô cùng lo lắng. Bàn tay của Ngọc Ánh như đang muốn rời khỏi tay anh, càng lúc... càng rời...

- Bọn bây tới số rồi!!!!

Tên đầu đàn găm lên điên tiết, không ngần ngại phóng cây gậy gỗ về phía trước. Cây gậy lao không vận tốc vào đầu Vũ Huy...

BỐP!!!!

(câu chuyện tạm dừng tại đây ^^)

- Chaaa chà.. ủa! Thằng nào con nào phóng giày vào mặt " bà " vậy hả???? - tôi tức tối, không ngừng lấy tay xoa xoa cái mũi đáng thương

- Nguyên, cứu tui với! Có người muốn truy sát tui kia! - Hùng hốt hoảng chạy tới núp sau lưng tôi

- TRUY SÁT CÁI ĐẦU MÀY! - Phú khập khiễng bước tới với chiếc giày còn lại trong tay - Sorry bà nha Nguyên! Mà tất cả cũng tại cái thằng mê gái chết bầm này hết!! Uống nước thì uống cho xong đi thì hãy nhắm gái, làm nước Sting đỏ trong miệng nó chảy hết xuống áo đồng phục tui mới mua hôm qua!! Đúng là cái thằng " thấy gái là sai quai hàm ". May đứng đó cho tao!!!

Hơ hơ ~ thế là sao? Nói đi nói lại thì rốt cuộc một thường dân vô tội như tôi lại bị lãnh một chiếc giày oan ức vào mặt à? Công lí ở đâu cơ chứ??

- Mấy cái ông này, giờ có chịu quay lại chỗ ngồi hay không? Đến tiết toán rồi, bộ muốn thầy Bình cho cái " hột vịt lộn " vào sổ hả???? - Hạ Thảo - lớp phó kỉ luật của lớp chỉ tay ra lệnh. Chà, khí thế của một nữ nhi anh hùng không ai sánh bằng!

- Thôi, tui bây vào lớp hết đi. Không thôi bà Thảo cắt tóc, treo cổ tui mây lên quạt trần rồi nhún số 1 bảy giờ!

Tôi vuốt mặt. Thật sự là sau hai tuần vào đây nhập học thì tôi ít nhiều gì cũng mừng tượng được cái độ " táo bạo, bá đạo và đầy sáng tạo " của 11A1 cao tới cỡ nào. Mới đầu thì còn khá lạ lẫm với môi trường học tập mới này, nhưng sau đó thì cảm giác đó biến mất khoảng bốn mươi phần trăm bởi các thành viên của lớp rất thân thiện và hài hước. Chẳng mấy chốc mà tôi cũng đã làm quen được với mọi người và nhớ tên kha khá đũa. Đây, bằng chứng là sự việc mới xảy ra khi này!

Tôi nhanh chóng lượn về chỗ ngồi. Liếc mắt về phía người bên cạnh, hên là không thể cho hân một cái đám!! Nghĩ sao bần là nơi để học tập mà cái tên chết bầm này lại thân nhiên gác chân lên như vậy chứ?? Mà như vậy thôi thì không nói làm gì, nhưng mà phần bần hân đang gác là của tôi. Đúng là tức chết mà!!! Bộ ý chân dài là muốn để đầu thì để hả?? Tôi đây cao tận 1m7 mà còn chưa khoe đũa nhá (tác giả: và giờ đã khoe ><). Người bên cạnh có lẽ cũng nhìn thấy được sự khó chịu của tôi nên cũng mặt dày thân nhiên và giữ vững thái độ " không biết, không quan tâm ". Đúng là đáng chết!!! Nhưng Minh Khôi à, tôi đây không phải loại người dễ đổi phỏ đâu!

- Huyền này, mày có ngửi thấy mùi gì không? - tôi phẩy phẩy tay trước mũi, nhăn mặt tỏ vẻ khó chịu lắm

- Mùi gì là mùi gì? Có thấy mùi gì đâu? - nó thắc mắc hỏi ngược lại

- Ủa, mùi này khó chịu lắm. Cứ như mùi hôi chân ấy, chắc người này cũng mấy ngày rồi không chịu giặt vớ!

Nói xong tôi liền đánh ánh mắt qua đôi chân vô duyên đang để trên bàn. Mọi người thấy vậy thì hiểu ý, có nàng còn lấy tay che miệng cười khúc khích. Ủa, càng lúc tôi càng khám phục khả năng diễn sâu của mình. Vốn dĩ tôi nói khá lớn (mục đích là để mọi người nghe thấy

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23

Thả người lên chiếc giường bông êm ái, tôi nhắm hờ mắt, cốt để suy nghĩ về những việc xảy ra ngày hôm nay. Tất cả các hành động của hân thật sự làm tôi cảm thấy thật khó hiểu. Bản chất hân là người cực kì thông minh nhưng hơn hai tuần qua ngồi cùng cậu ta tôi lại chẳng nhận ra, hay là do tôi đã quá hời hợt với những lời khen ngợi mà các bạn nữ dành cho hân?! Tôi thường hay nghe các bạn ấy nói về cậu ta cùng những lời rất hoa mỹ, ca ngợi cậu ta là thiên tài, nhưng bản thân tôi lại không quá quan tâm vì nghĩ chắc do họ ngưỡng mộ nên nói quá thôi. Vậy mà....

" Cậu thú vị thật đấy Nguyên "

Thú vị? Ý cậu ta là sao? Một lời khen? Hay một lời châm chọc mơ hồ ẩn sâu câu nói ấy? Chợt nhớ đến khoảnh khắc gương mặt hân áp sát gần mặt tôi, bắt giắc, tìm lại đập liên hồi trong lồng ngực. Mùi hương trà xanh như vẫn thoang thoảng đâu đây chợt khiến đầu óc tôi trống rỗng, vội bật dậy, vỗ mặt liên hồi. Nguyên ời là Nguyên, mày bị làm sao thế hả? Sao lại suy nghĩ nhiều về cậu ta như vậy chứ? Trước giờ chưa thằng con trai nào khiến tôi bận tâm đến như vậy cả. Trời ạ, đúng là điên hết cả đầu!!

Vò đầu bứt tai một hồi, chuông điện thoại báo có tin nhắn. Giờ mới nhớ, hình như ban nãy chuông điện thoại reo mấy lần mà do vội chạy thoát khỏi Minh Khôi nên tôi đã không để ý. Bật điện thoại lên, tôi hoảng hồn khi có đến bốn gọi nhờ từ anh Ju (tôi hôm qua tôi đã cho số anh ấy), mở tin nhắn, dòng chữ trên màn hình đập vào mắt:

" Em về rồi hả Nguyên? Anh giờ đang đứng trước cổng trường đợi em đây, nhưng hình như anh hơi trẻ. Nếu em đọc được tin nhắn này thì hồi âm cho anh biết nhé! "

Gì chứ? Anh ấy đang đứng đợi tôi sao? Vội nhún số gọi cho anh ấy, tiếng nhạc chờ vang lên chưa được 5 giây thì anh đã bắt máy, giọng có chút vui mừng:

- Em đấy hả Nguyên? Em làm gì mà không nghe điện thoại vậy? Anh đã rất lo

- Em... - không thể để anh biết lí do được - Em để chế độ rung mà lại nhét điện thoại trong cặp nên không để ý thấy. Anh đang đứng ở trường đợi em hả? Em đã về nhà rồi!

- Vậy sao? - anh đáp, giọng hơi trầm xuống - Anh sợ em đi bộ về sẽ mệt nên tới, nhưng có vẻ anh trễ quá...

Nghe anh nói, tôi chợt thấy ấm lòng. Tôi thật may mắn khi có một người anh thương yêu và quan tâm đến mình như thế. Khẽ mỉm cười, tôi vui vẻ trả lời:

- Không sao đâu anh, vất vả cho anh rồi! Để cảm ơn, hay để em làm bánh đem đến nhà cho anh nhé!
- Thật sao? - giọng anh vui hẳn lên - vậy để anh tới đón em nhé. Ừm... 4 giờ được không? Anh bận giải quyết một số việc.
- Nếu anh bận thì để em tự đạp xe tới cũng được mà.
- Không được, anh phải qua đón em để bù lại việc trễ giờ hôm nay, em không được từ chối đâu đấy!
- Hìhì, ok anh!

Tất máy, tôi vươn người một cái, những lúc như thế này thì phải đi tắm cho thư giãn mới được. Nghĩ vậy, liền hồ hởi chuẩn bị quần áo. Chợt, tôi khựng lại khi nhìn thấy chiếc áo khoác màu xám tro được treo trên tay nắm cửa. Chiếc áo này.... là cái mà hần đã khoác cho tôi hôm trước đây mà. Hần cao ráo nên mặc cái áo này vạt chỉ dài hơn đầu gối một chút thôi, còn tôi khoác nó lên thì chẳng khác gì... quần cái mền vào người cả! Bù lại nó rất ấm..

Tần ngần một chút, bèn cầm cái áo lên mà ngắm nghía. Đúng là người sao áo vậy, tính cách lạnh như băng Bắc cực nên mặc áo cũng chọn cái màu tối mới chịu. Mùi trà thoang nhẹ thật thân quen. Trời ạ, lại nghĩ đến hần nữa rồi, cái mùi hương chết tiệt này...!! = _ = Bỏ chiếc áo xuống, dẫn lòng bước phòng tắm với sự quyết tâm cao độ, quyết không để điều gì ảnh hưởng đến sự nghiệp tắm rửa của mình nữa!

15 phút trôi qua lặng lẽ....

Haizzz, đúng là dễ chịu thật đấy. Đi học về mệt mà được ngâm mình trong bồn nước nóng thì còn gì bằng. Cầm khăn lau khô mái tóc còn ướt nước, tôi thừ người nhìn cái áo nằm chễm chệ trên giường mình mà suy nghĩ băng quơ. Chợt thấy trong túi áo có cái gì đó ló ra, bèn tò mò lấy ra xem.

Ra là một tấm hình!

Trong hình là một người phụ nữ nhìn thật xinh đẹp, mái tóc nâu dài được uốn lọn ở phần đuôi, khuôn mặt thanh tú với đôi mắt nhìn hiền dịu biết bao. Một người phụ nữ nở một nụ cười thật tươi, rạng rỡ như đóa thạch thảo tím vậy. Tay cô ấy vịn trên vai một cậu nhóc trạc 5, 6 tuổi gì đó, mặc một chiếc áo màu xanh biển, gương mặt mang đường nét khôi ngô trông thật thống minh cũng đang nở nụ cười, khoe hàm răng trắng đều tăm tắp. Đặc biệt, hai người này lại khá giống nhau, chẳng lẽ...

Ngần ngơ mất vài phút, chân tôi bỗng bật dậy, cầm chiếc áo và tấm hình bước xuống cầu thang. Không hiểu sao sau khi nhìn những thứ này, đầu tôi lại hiện lên một suy nghĩ phải đem chúng tới nhà hần. Tôi nghĩ, mấy cái này chắc hẳn rất quan trọng đối với hần. Và như thế, chẳng mấy chốc bây giờ tôi đã dắt chiếc xe đạp của mình ra và đạp đến nơi đó. Ngôi nhà... à không... căn biệt thự này vẫn khiến tôi choáng như lần đầu mới tới vì độ nguy nga của nó, ngăn ngừ một lúc, cũng quyết định nhún nhường. Cánh cổng lớn dần dần mở ra, trước mặt tôi là bác quản gia lần trước. Nhìn thấy tôi, bác khẽ cúi đầu chào :

- Cháu đến đây học nhóm với cậu chủ à?

Khá ngạc nhiên, bởi vì lần trước tới bác xưng hô với tôi bằng tiếng " tôi " khá lạnh lùng và nghiêm nghị. Nhưng lần này lại xưng tôi là " cháu " với giọng điệu ôn hòa hơn rất nhiều lần. Vì thế tôi khá lúng túng, lắc đầu lia lịa và giải thích mình đến đây để trả đồ với kiểu áp a áp ứng đến là ngưng. Bác quản gia nghe xong thì gật gù :

- Thế thì mời cháu vào nhà.
- D... dạ vâng, cảm ơn bác! - tôi ngập ngừng

Tính ra đây cũng là lần thứ tư tôi tới đây (những lần trước tôi là để học nhóm) nhưng hầu như tôi chẳng lần nào thấy ba mẹ của cậu ấy cả. Có chăng chỉ là bác quản gia và mấy người giúp việc thôi. Chắc do họ bận bịu công việc nên không hay về nhà. Mà cũng buồn thật đấy, căn biệt thự này rộng lớn là như vậy mà hần chỉ ở có một mình, không khí cô độc và lạnh lẽo này làm tôi thấy lòng mình chùng xuống không phanh. Nơi này đẹp... nhưng... cô đơn quá! Chợt, tiếng piano ở đâu đó du dương cất lên, bác quản gia đưa tôi đến trước một căn phòng rồi hướng tay về phía cửa, khe khẽ nói:

- Cậu chủ đang ở bên trong, nếu muốn gặp cháu hãy chịu khó đợi một chút nhé, vì cậu ấy không thích ai làm phiền mình lúc đang chơi đàn!
- Dạ, cháu sẽ không làm phiền đâu! - tôi mỉm cười chắc chắn

Gật gù với vẻ hài lòng, bác liền bước xuống nhà. Tôi nhẹ nhàng ti người vào bức tường kế bên cánh cửa phòng mà thường thức tiếng đàn phát ra từ trong đấy. Không biết đây là bài gì nhỉ? Giai điệu rất hay nhưng buồn đến nao lòng. Nó như muốn nói lên nỗi niềm của người chơi đàn vậy. Sự cô đơn và buồn tẻ bao bọc lấy hần như một lớp băng dày chẳng thể nào phá bỏ. Phải chăng do cái không khí nơi này đã làm nên một Minh Khôi lạnh lùng, thờ ơ với tất cả mọi thứ xung quanh. Tiếng đàn một lúc một mãnh liệt, chạm đến tận cùng cảm xúc của tôi, khiến tâm trạng tôi mỗi lúc một chùng xuống. Tệ thật đấy!

Lén nhìn vào căn phòng qua khe cửa đóng hờ, tôi thấy hần đang say sưa lướt tay lên những phím đàn. Căn phòng hơi tối, chỉ có ánh sáng từ ban công dẫn những tia nắng hiền hòa của mặt trời chiếu sáng bên trong. Chính điều đó đã khiến cho gương mặt của hần bình thường đã quyến rũ nay lại càng thu hút dưới ánh nắng chiều. Chợt, tôi giật thót mình khi thấy hần bất chợt ngừng đàn và nhìn về phía tôi. Thôi tiêu, bị phát hiện rồi, sao mà xui dữ vậy không biết. Đang thủ thế chuẩn bị... bỏ chạy thì một giọng nói băng lãnh cất lên đầy uy lực:

- Đứng lại!

Rồi, xong! Phim tới đây coi như chấm dứt! Chưa kịp phản ứng gì thì cánh tay tôi bất ngờ bị một lực kéo vào phòng. Ứ ớ tính giải thích rằng mình chỉ đến đây là để trả đồ chứ thật sự không hề có ý định nhìn trộm hay nghe lén bài đàn của hần đâu thì đã bị cậu ta chặn họng bởi một câu nói ngắn gọn:

- Đánh tôi rồi đến đây xin lỗi à?

Đánh? Ồi trời, sao tôi lại quên mất cái chuyện động trời này vậy chứ! Mà ai biết cậu ta đột nhiên giật điện thoại của tôi làm gì, chẳng qua tôi chỉ lợi dụng hấn sơ hờ dề.... đánh rồi lấy lại điện thoại thôi mà. Đây là một hành động vô cùng chính đáng, đâu vi phạm gì đến luật pháp quốc gia đâu. Nghe tôi phân bua, hấn cũng đáp lại khá đơn giản:

- Thứ nhất: tôi lấy điện thoại của cậu chỉ đơn giản là để lưu số

Ài chà, hơi bị.... bối rối rồi đấy!

- Thứ hai : tôi lôi cậu đến vườn trường chỉ vì muốn cậu không bị Fan của tôi trông thấy rồi làm khó cậu.

Rồi! Bây giờ xác định một điều nghiêm ngặt: tôi đã đánh oan cậu ta! Thật tình giờ không biết đào đâu ra cái hổ để chui xuống cho đỡ ngứa. Hấn nhìn thấy bộ dạng của tôi thì nhếch môi, sau nhìn xuống chiếc túi giấy tôi đang cầm trên tay, lạnh lùng hỏi:

- Gì đấy?

Sực nhớ ra nhiệm vụ cao cả cần phải thực thi, tôi hồ hồ hơi chiếc túi về phía hấn, hát hằm:

- Trả cậu đấy, cảm ơn vì hôm trước đã cho tôi mượn!

Giở chiếc túi ra, hấn khẽ thờ dãi rồi thông thả bước đến cây đàn piano. Giờ mới để ý, căn phòng này rộng như vậy mà chỉ có độc một cây piano màu đen ở giữa phòng thôi. Sàn được lót thảm nhưng rất mềm và mịn. Trên tường gắn một cái đồng hồ hình vuông có hoa văn được mạ bạc trông thật tinh xảo. Đặt tay lên đàn, hấn nhìn sang tôi hỏi một câu rất chi là liên quan:

- Cậu biết hát không?

- Hờ? Sơ sơ thôi - tuy hơi ngắc nhiên nhưng tôi cũng trả lời

- Vậy cậu hát cho tôi bài này nhé!

Sau khi nghe tên bài hát, tôi gật đầu chấp nhận. Chẳng biết tại sao nữa... Hấn lướt nhẹ tay lên phím đàn, tôi nhắm mắt, hòa giọng theo

Tôi thấy lặng lẽ vương sau hè...

Tôi thấy ngày ấy tìm đến đây...

Tôi thấy thanh thoi như mây trời

Dần dần... cứ xa rồi tôi

Tôi thấy hạnh phúc bên kia đồi

Gọi những bình yên nào... ghé chơi

Cần lắm... gần lắm... sao vời vợi

Tuổi thanh xuân cũng như... mây trời...

... (Tôi thấy hoa vàng trên cỏ xanh - Ái phương)

Tôi say sưa hát, hát bằng cả trái tim mình. Khi bài hát kết thúc, tôi mở nhẹ mi mắt thì thấy hấn đứng trước mình từ bao giờ. Khẽ mỉm cười, hấn cúi đầu xuống thì thào vào tai tôi:

- Đây là hình phạt vì đã đánh tôi

Chưa kịp hiểu ý nghĩa câu nói đầy ẩn ý của hấn, chợt bờ môi tôi ảm dần lên....

Còn tiếp....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tỉnh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 24

Mở to mắt kinh ngạc, mọi tế bào thần kinh như tê liệt! Bất động, thật sự bất động.....!!!!

C... cậu ta... đang hôn tôi????!

Ôi trời ơi, nụ hôn đầu của tôi!

Sau vài giây bất động vì quá kinh ngạc, tôi dùng tay đẩy mạnh hắn ra, lưng tôi dựa hẳn vào tường vì chân không thể đứng vững được nữa. Hắn nắm chặt nắm tay lại đưa lên che miệng nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy hắn đang... mỉm cười. Nụ hôn đầu tiên của tôi, nụ hôn mà tôi cất công gìn giữ suốt mười mấy năm qua đã bị cái tên đáng ghét cướp đi một cách quá sức... trắng trợn! Bây giờ mặt tôi chẳng khác gì quả cà chua chín cả, nóng bừng bừng như sốt 40 độ vậy. Tàn ngần một lúc để lấy lại bình tĩnh, tôi dùng hết sức chạy đến đâm liên tục vào vai cậu ta để trút giận:

- Cậu... cậu là đồ vô lương tâm!! Cậu có biết đây là nụ hôn đầu tiên của tôi không hả???? Sao lại dám tự tiện cướp nó đi như thế????

Lúc đầu thì cậu ta còn để yên cho tôi đánh, nhưng có lẽ sau đó do chịu không nổi nữa nên nắm chặt lấy cổ tay tôi. Ánh mắt lạnh lẽo ấy xoáy sâu vào đôi mắt tôi, đến mức tôi có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt ngượng ngùng của bản thân hiện rõ trong đó. Không được, nếu cứ tiếp tục ở đây chắc da mặt bị nóng đến mức bung ra quá! Nghĩ vậy, tôi bèn giật tay mình ra khỏi tay hắn, nói lớn:

- VƯƠNG MINH KHÔI, CẬU LÀ ĐỒ ĐÁNG GHÉT!!!!!! - rồi bỏ chạy

Do quá vội vàng, tôi đã đâm sầm vào một cô gái đi hướng ngược lại khi đang dắt xe tới cổng biệt thự. Cả tôi và cô gái đó thiếu tí nữa là ngã nhào ra đất nhưng may mắn là cả hai "nội công thâm hậu" nên vẫn có thể đứng vững được. Gạt chống xe, tôi nhanh chóng bước tới hỏi han, xin lỗi rồi rút:

- Thành thật xin lỗi bạn, tôi gấp quá nên không để ý, bạn có... ơ...

Câu nói đành bị bỏ dở khi tôi nhìn kĩ thấy dung nhan cô gái này. Thật sự là quá đáng yêu: khuôn mặt hình trứng, đôi mắt hai mí sinh động, môi đỏ màu xí muội nhỏ nhắn trông rất xinh xắn, đường nét gương mặt hài hòa không chệch vào đâu được với nước da trắng hồng đáng ghen tị, mái tóc đen tuyền thắt bím hai bên càng làm tăng nét thơ ngây cho chủ nhân. Tôi như ngẩn ngơ trước cô nàng này, sao mà trông quen quen vậy nhỉ? Ồ, nhưng mà bây giờ đâu phải là lúc nghĩ mấy chuyện này đâu. Vội gạt lại chống xe, tôi cúi đầu xin lỗi thêm lần nữa rồi đáp thục mạng trước sự kinh ngạc của cô gái ấy.

Khi đã đi được một đoạn khá xa, tôi khẽ thở dài rồi đáp chậm chậm lại một chút. Nhớ lại chuyện khi nãy làm tôi ngượng không sao chịu được. Đưa tay lên chạm môi, tôi chợt cảm nhận lại nụ hôn vừa rồi. Môi hắn... rất ấm, mùi hương thảo được khi nãy còn đọng lại trên môi khiến tôi bỗng dại mặt ra, tìm đập thỉnh thịch, đập liên hồi trong lồng ngực như muốn nhảy vọt ra ngoài vậy. Vuốt mặt đau khổ, dù thế nào thì việc mất tôi nụ hôn đầu đời một cách lãng xẹt như vậy thật khiến tôi không cam tâm! Biết thế tôi cứ bỏ quách chiếc áo đó ở nhà, đem trả làm gì không biết, đúng là bức bối! ×_× Liếc nhìn đồng hồ, mặt tôi lại được dịp mở to khi thấy ba cây kim đã điểm đến 3 giờ 5 phút chiều. Thời tiêu, quên bém mắt có hẹn với anh Ju lúc 4 giờ, còn phải làm bánh nữa, phải nhanh về nhà mới được!

Về đến nhà là tôi sà ngay vào bếp, đeo tạp dề rồi chuẩn bị nguyên liệu. Ừm... để xem.. anh Ju thì thích loại bánh nào nhỉ? A, hình như là Cupcake thì phải, nếu là loại đó thì dễ quá rồi. Nghĩ vậy, tôi nhanh chóng bỏ những nguyên liệu cần thiết vào tô lớn rồi đánh đều. Sau một khoảng thời gian quay cuồng với trứng và đường bột cacao, v.v... tôi hài lòng nhìn tô bột mịn màng mang sắc nâu dịu mắt của cacao. Cẩn thận xúc từng muỗng bột vào khuôn Cupcake đã lót sẵn giấy, tôi nhẹ nhàng đưa mẻ bột vào lò nướng rồi điều chỉnh nhiệt độ hợp lý. Haizz, giờ chỉ cần chờ khoảng 20 - 25 phút là xong. Thả người xuống ghế, tôi thở ra nhẹ nhõm. Chợt nhớ lại ngày ấy, lần đầu tiên tôi làm bánh, hình như lúc đó là ở nhà anh Ju thì phải, lúc đó không biết tôi trộn bột kiểu gì mà bột bánh văng hết lên mặt mũi đầu tóc, đã thế còn sỡ ý làm đổ túi bột mì xuống sàn, đến lúc nướng thì lại vụn ló quá tay làm bánh bị cháy khét hết cả, mùi bay đến tận phòng khách làm anh với cô Kate hoảng hồn chạy vào "chữa cháy". Sau lần đó thì tôi cũng đã rút được nhiều kinh nghiệm, cẩn thận hơn một chút. Mỗi tội hình như anh Ju và mọi người còn hơi e ngại vào tay nghề của tôi nên ăn chiếc bánh quy tôi làm với biểu cảm khá.... khó khăn. Tuy nhiên ăn xong thì ai cũng tấm tắc khen ngon làm tôi cười tít cả mắt.

Haizzz, tự nhiên thấy nhớ hồi đó ghê....

Mỉm mắt tôi chợt nặng trĩu, dù đã cố dụi mắt nhưng vẫn chẳng xi nhê gì cả, thôi rồi,....

Một lần khỏi hồng thoảng nhẹ đến, cuốn tôi đến vùng trời có nhiều đám mây ngũ sắc hết như ban sáng, đẹp đến lạ kì. Lần này tôi nhìn thấy chàng trai tóc nâu ấy đang thổi sáo ngay dưới gốc cây sồi già, giai điệu du dương và ấm áp đến mức khiến tôi cảm động, nhưng cũng như lần trước, tôi chẳng thể nhìn thấy mặt chàng trai ấy. Trí tò mò áp đảo, tôi nhẹ nhàng bước gần đến người bí ẩn kia. Bước chân tôi khựng lại khi người đó đứng dậy, dần dần tiến về phía tôi, khoảng cách ngày càng thu hẹp lại nhưng do ánh mặt trời chói chang vẫn ngoạn cổ cản tầm nhìn của tôi nên dù có nheo mắt đến cỡ nào vẫn chẳng thể thấy rõ được khuôn mặt của người phía trước. Chợt, ánh nắng dịu đi và tắt hẳn, một cơn gió lạnh lù lù thổi qua mái tóc, bao trùm lấy cơ thể khiến tôi bất giác rùng mình. Khí hậu đang ấm áp thì trở nên lạnh lẽo đến lạ kì, những hạt tuyết không rõ từ đâu rơi xuống, vương trên tóc tôi thành những mảng trắng xóa. Người con trai ấy cuối cùng đã đứng trước mặt tôi, dịu dàng đưa tay gạt những hạt tuyết ấy trên mái tóc của tôi. Tôi thấy được gương mặt của người ấy thì ngạc nhiên tột độ...

Vương Minh Khôi?

Tại sao... lại là hắn?

Chợt một mùi hương rất thơm từ đâu thoảng tới như đang quyến rũ. Hmmnn, mùi này thơm thật đấy, cứ như mùi bánh Cupcake vậy!!!

Hả? Bánh Cupcake?

- Chết rồi, mẻ bánh của mình!!!

Tôi giật mình tỉnh giấc thì thấy khay bánh ngon lành đang ở trước mặt, tất cả còn được phủ kem tươi hết rồi nhé! Anh Ju không biết vào nhà từ lúc nào đang ngồi ở chiếc ghế đối diện, nhìn bộ dạng ngây ngốc của tôi thì mỉm cười thích thú. Dụi mắt một hồi cho tỉnh ngủ, tôi vui vẻ hai ngón tay làm hình con thỏ chào lại anh, sau nhìn khay bánh, thắc mắc:

- Anh tới hồi nào vậy? Sao không gọi em dậy? Mà còn nữa, sao anh lại vào được nhà em?

- Anh tôi cũng được 5 phút rồi, thấy em ngủ say quá nên anh không nữa gọi, còn anh vào được đây là do cửa đầu có khóa. Em hậu đậu quá đấy nhóc, cửa không khóa mà dám ngủ say như chết thế này, bánh thì nướng xong từ đời nào rồi, rảnh nên anh phủ kem lên cho em rồi đấy!

Nhìn ông anh phía trước thuyết giảng mà tôi ngượng ngịu gãi đầu, ra vẻ thật ăn năn. Mà cũng phải công nhận tôi hậu đậu thật đấy. Anh thờ dài xoa đầu tôi rồi cho lủ bánh vào chiếc hộp lớn, nháy mắt bảo:

- Em ra xe trước đi, anh sẽ ra sau

Tôi ngoan ngoãn làm theo. Chờ được khoảng 1 phút thì anh bước ra, trên tay cầm hộp bánh. Hai anh em vui vẻ cười nói suốt cả quãng đường khiến tôi có cảm giác nó đang dần rút ngắn lại vậy. Đứng trước cổng nhà anh, tôi hào hứng đến mức suýt nhảy cẫng lên:

- A ha, flowers villa, ta đã trở lại đây!!!!

Tay anh vuốt nhẹ những sợi tóc đang bay lơ lửng vì gió, đoạn quay sang tôi, đôi mắt xanh ánh lên niềm vui:

- Em vẫn còn nhớ biệt danh của ngôi nhà này à?

- Tất nhiên là nhớ rồi, hồi đó có nhiều lúc em có cảm tưởng như nhà anh là vườn hoa Đà Lạt ấy, cứ tới mùa là hoa nở rộ, đẹp quá trời quá đất!

Tôi tùm tùm cười nhớ lại. Hồi ấy tôi hay tới đây để ngắm những bông hoa rực rỡ trong vườn nhà anh. Đôi lúc anh hào phóng hái vài bông hoa thạch thảo tím cài lên tóc của cô bé con như tôi. Khi nói tới thích đến cỡ nào, ngày ấy cô Kate còn hay bảo:

- Con bé nhìn đáng yêu như một búp hoa đang chớm nở vậy!

Thế là tôi lảng lảng hết cả ngày hôm đó vì lời khen ngợi ấy

- Excuse, can you show me the way to the supermarket Venora okay? I first came to Viet Nam a few days should not fluent way for much! (xin lỗi, cậu có thể chỉ cho tôi đường đến siêu thị Venora được không? Tôi mới đến Việt Nam có vài ngày nên không rành đường cho lắm!)

Một giọng ngoại quốc nhanh chóng cắt ngang dòng hồi ức của tôi. Một người đàn ông ngoại quốc đang hỏi đường với hai đứa tôi. Trong khi tôi đang suy nghĩ câu trả lời anh Ju đã nhanh nhẹn đáp :

- No problem! You go straight about 200 meters, then turn right you will see supermarket Venora! (Không vấn đề gì! Ông hãy đi thẳng chừng 200 mét, sau đó rẽ phải thì sẽ nhìn thấy siêu thị Venora!)

- Thank you very much!

Người đàn ông lịch sự cúi đầu cảm ơn rồi lái xe đi mất dạng. Tôi thì ngăn người ra, không phải vì không hiểu nghĩa của đoạn hội thoại này giờ mà là cảm thấy ngạc nhiên khi anh Ju xa Việt Nam một khoảng thời gian đã khá lâu nhưng vẫn có thể nhớ rõ đường xá nơi này đến vậy, tôi sống ở đây từ hồi mới sinh ra mà nhiều khi còn lạc lên lạc xuống.

- Đó là vì mọi thứ đã in sâu vào tiềm thức của anh rồi!

Anh rót trà, dịu dàng trả lời câu hỏi của tôi. Mùi trà hoa cúc thoang thoảng thật dễ chịu biết bao. Nâng tách lên, tôi hớp một hớp trà ấm mà lòng nhẹ nhõm hẳn. Đứng là có nhiều thứ rất đổi bình thường, nó dễ dàng lướt qua một người nào đó rồi nhanh chóng lạc vào khoảng không dĩ vãng. Nhưng đối với một số người thì những điều bình thường ấy trở thành một kỉ ức khó phai mờ. Những con đường đã đi qua, những nơi ở Việt Nam này mà anh cũng đã từng đặt chân tới đã in sâu vào trong trí nhớ của anh dù cho có sống ở Mi tận 7 năm trời đi chăng nữa. Tôi cũng vậy, tuy đã lâu không đặt chân tới đây nhưng tôi vẫn nhớ rõ từng góc ngách của ngôi nhà mang phong cách châu Âu này. Ngôi nhà tuy không lớn nhưng rộng rãi và thoáng mát, tuy vậy nội thất bên trong lại khá sang trọng và mang hơi hướng cổ điển. Cũng đúng thôi vì cả ba và mẹ của anh chính là người nắm quyền cao nhất của một công ty nội thất nổi tiếng ở Mi. Nghe đâu nó họ còn có chi nhánh ở một số nước châu Á khác, Việt Nam cũng nằm trong số đó. Đặc biệt nhất chính là khoảng sân vườn cực kì rộng trồng nhiều loài hoa quý hiếm và rất đẹp, đó chính là nơi chứa đựng một phần tuổi thơ của tôi và anh...

- Ừm, ngon thật đấy - anh cắn một miếng bánh phủ kem tươi mà tấm tắc khen - bột nở rất đều, không quá khô, càng lúc em càng tiến bộ đấy!

- Anh nói vậy là thừa rồi! - tôi cao giọng đầy tự mãn - bánh do chính đôi tay thiên tài này làm ra mà sao không ngon cho được

Nghe xong chẳng hiểu sao anh ho sù sụ, vớ tay lấy cốc nước trên bàn uống một hơi, sau khi đã qua " cơn ", anh nhìn tôi đầy vẻ châm chọc

- Em hơi bị tự tin rồi đấy!

Hỏi quê, tôi tiện rảnh cắn một miếng bánh mà mặt hiện rõ vẻ hờn dỗi, anh xoa tay liên tục, nở nụ cười ấm áp:

- Anh đùa thôi, em đừng giận - nói xong, như chợt nhớ ra điều gì đó, giọng anh bỗng ngập ngừng hẳn đi - Nguyên này, cho anh hỏi nhé.....

Tôi ngạc nhiên nhìn về ngại ngùng của anh nhưng cũng gật gù đồng ý, thấy cái gật của tôi, anh hỏi ngay lập tức:

- Em... có bạn trai chưa vậy?

- Khụ.. khụ... khụ

Giờ thì đến lượt tôi suýt nghẹn. Ông anh đáng quý của tôi ơi, sao anh có thể thắc mắc một điều không thể nào xảy ra như vậy được nhỉ? Em đây là một học sinh ưu tú, quyết không yêu đương cho đến lúc học xong đại học kia mà! Nghe tôi trả lời, mặt anh dần hằn ra, đôi mắt ánh lên ý cười. Tôi chẳng hiểu tại sao việc tôi chưa

có bạn trai lại làm anh ấy vui như vậy nhỉ? Hồng lễ ảnh đồng tình với quan điểm của tôi sao? Nhớ tới cuộc hội thoại khi nãy, tôi bỏ chiếc bánh xuống, hơi chồm người lên hỏi anh với vẻ mặt thích thú:

- Khi nãy em thấy anh nói tiếng Anh giỏi thật đấy! Lưu loát và phát âm rất chuẩn nữa, hay anh dạy cho em nhé?!
- Anh thấy vốn tiếng Anh của em cũng rất tốt mà, đoạt cả giải thưởng hẳn hoi đấy thôi! Sao lại phải nhờ anh?
- Biết càng nhiều càng tốt chứ sao, với lại khi nói chuyện với người nước ngoài phản ứng của em không được nhanh cho lắm. Nha, anh giúp em đi mà!

Tất nhiên là anh không thể nào từ chối lời năn nỉ của tôi được. Há há, sướng thế chứ nì! Được học miễn phí với một gia sư chất lượng như anh ấy thì thật sự là quá hời rồi. Thế là từ giờ trở đi tôi có thể đến học bất cứ lúc nào tôi muốn. Anh ấy đúng là một người anh tốt mà!!! Chẹp chẹp, tiếc một điều ảnh không phải anh ruột của tôi nếu không tôi đã nhờ vả nhiều hơn nữa rồi! Mà thôi, mình đừng nên "bóc lột" ảnh quá! Phải cố gắng tích đức cho con cháu đời sau nữa chứ!!! Há há há há

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Giả Làm Người Yêu !!

Mất một lát thì Ngọc cũng chọn đồ xong, với một chiếc áo len kẻ ngang màu đen trắng kèm theo vài ngôi sao rất đẹp làm nổi bật cho chiếc áo. Cùng với vài phụ kiện gi đó mà tôi cũng chả biết nữa, chắc là để trang điểm hay gì đó.

- Cẩn lấy, hợp với cậu nhất rồi đó!
- Thế này, tớ thấy hơi phiền...
- Kệ cái đó, giờ thì lấy xe quay về trường thôi. Cũng muộn rồi.
- À ừ!

Tôi gật đầu, lật đặt theo sau bước chân Ngọc quay lại trường. Trên đường Ngọc cũng chả quên câu hỏi mà tôi đã hỏi từ trước đó, cô nàng trả lời hết cho những sự tò mò bây giờ chắc hẳn đang chật kín trong suy nghĩ tôi.

- Cái chuyện cũng đơn giản, chỉ là thế này. Hồi nhỏ hai đứa cũng khá hợp nhau, kiểu búống búống như hay có nhiều điểm chung giống nhau ấy.
- ...
- Thì cũng là hai gia đình có mối quan hệ thân thiết, nên muốn hai đứa thành một đôi. Mà bây giờ tớ thì cũng vừa mới về nước, lên chuyện đi sinh nhật Tùng là chuyện không thể không đi được rồi!
- Vậy thì cái đó?
- Dù sao cũng phải đến, có cậu giúp thì chuyện này cũng xong hết cả thôi.
- Tớ á!
- Thi ý là cậu sẽ đến dự sinh nhật với tư cách là bạn gái Tùng, mà vốn hai đứa bây giờ không phải hã. Có cậu thì ổn cả thôi.
- Hừ! thế là hai cậu lợi dụng tớ có mục đích chứ gì?
- Hi hi, đâu có. Thôi tạm biệt nhá. - "Ngọc cười nhẹ rồi về, tôi suy nghĩ một lúc rồi cùng lấy xe đi về".

Dọn bữa tối xong xuôi rồi ngồi vào bàn ăn cùng mẹ và em. Ăn xong được lúc tôi cũng lên phòng chải lại đầu tóc cho gọn gàng, lấy cái kẹp tóc cài vào bên mái mà Ngọc đưa cho.

Điện thoại vút một chỗ nãy giờ cũng rung lên khi có tin nhắn.

- Mẹ, con đi sinh nhật con lúc!
- Ừ, mà cái áo len đó?

Tuy đã tắt đèn trong phòng đi chỉ còn lại ánh đèn của chiếc ti vi đã cũ, nhưng mẹ vẫn có thể để ý thấy chiếc áo len mới mà tôi đang mặc.

- Cái này... bạn con cho mượn! - "Tôi ngập ngừng, đáp lại mẹ".
- Ừ! thôi con đi đi.

Mẹ cười rồi tiếc tục ngồi xem ti vi với em tôi, mẹ thường hay vậy. Nhưng chả bao giờ nói thêm gì nữa dù tôi có nói sao hay trả lời lại như thế nào.

Tôi quàng chiếc khăn rồi đi ra ngoài cổng thì đã thấy Ngọc đứng đợi từ xa.

- Ra nhanh hơn tớ nghĩ đấy! - "Thấy tôi, Ngọc cười nhẹ".

- Thì thấy tin nhắn, không muốn cậu đợi lâu.

- Bộ đồ hợp với cậu đấy, xinh lắm. - "Ngọc thích thú cười nhìn tôi và ngấm ngấm lấy thành quả của mình".

- Ủ!

- Mà bộ cậu không trang điểm à, môi cậu nhạt thế?

- Cái đó, thực thì tớ chưa trang điểm bao giờ! - "Tôi ấp úng trả lời".

- Giờ chắc không được rồi, thôi vậy cũng được.

Ngọc lên xe rồi đưa tôi đi, đi được một lúc thì lại dừng xe lại. Bên kia đường, Tùng đang đứng, có lẽ là chờ sẵn ở đây cũng lâu rồi. Tùng ăn mặc đàng hoàng, tóc tai cũng vuốt lên cho đẹp nhưng phải nói ra sao ấy nhỉ. Thực sự nhìn Tùng kiểu này khiến tôi không nhịn nổi cười. Đang đứng cười nhún nhún nhìn hai đứa tôi.

Ngọc cũng xuống xe, cầm lấy tay tôi đi ra đứng trước mặt Tùng.

- Cô gái của cậu này, nhớ chăm sóc Ánh cho tốt đấy!

- Rất sẵn lòng, thưa tiểu thư!

- Há? Hôm nay máu mày dồn lên não hả Tùng. - "Nghe cách nói Tùng khác hẳn, làm tôi chỉ muốn ôm bụng mà cười phá lên".

- Thôi, tớ đi trước đây! - "Ngọc nói, rồi đi".

Tùng nắm lấy tay tôi rồi hai đứa bước đi trên phố. Tùng chả nói gì, cũng chả hứng hờ mà giữ về mặt bình thân không như mọi khi vốn có của Tùng. Nhưng cuối cùng người nói trước vẫn là Tùng.

- Hôm nay mày xinh lắm Ánh!

- Khen gì chứ, Ngọc còn đẹp hơn tao khối kia.

- Mày đẹp thật mà.

- Mà không đi à?

- Ồ nhể, nhắc mới nhớ!

Tùng nắm lấy tay tôi chặt hơn, hay đưa chạy một mạch đến một chỗ nào đó mà chiếc xe của Tùng để sẵn ở đó, chiếc xe phóng thật nhanh qua từng con phố. Với những làn gió lạnh thổi qua làn tóc tôi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Bất chợt, hần buông nhẹ tay, ánh mắt băng giá khẽ lướt qua tôi rồi hướng về phía cửa sổ. Phù, hên quá, tình trạng này mà cứ kéo dài chắc tôi mắc bệnh tim mất! Mà cũng may mắn là không ai trong lớp để ý thấy, nếu không chắc một cái scandal to oành sẽ đè chết cái thân này của tôi. Nhưng sao.... cái khoảnh khắc mà hần buông tay, bản thân lại thấy... có chút hụt hẫng. Ủây, tâm sinh lý của mình dạo này thật bất thường, chắc là do dạo này học nhiều quá. Mà cái tên đáng ghét này là gì mà lại khiến tôi cảm xúc lộn lộn như thế??

- Ok, quyết định như vậy đi nhé! Cô sẽ bàn giao việc phân vai và hướng dẫn các bạn luyện tập cho dàn ban cán sự phụ trách, nếu có gì khó khăn, cứ đề cập với cô, cô sẽ giúp các em giải quyết. Thời gian còn rất nhiều nên lớp ta cứ thông thả mà chuẩn bị, không có gì phải vội cả! - chợt, cô lia ánh mắt sắc lẹm xuống tập thể đồng bào ngồi bên dưới, đôi giọng hình sự - Còn một điều quan trọng nữa: cô cậu nào mà "làm ăn" không ra ngô ra khoai trong kì thi giữa học kì sắp tới này thì xin vui lòng rút ví ra nộp 10 ngàn vào quỹ lớp!!

- HÁÁÁÁÁ ! ! ! !

- Chớ sao? Ôn luyện cho rưng rưng mồn óc mà đi thi bỏ giấy trắng à? Các em có biết hành động đó đã gián tiếp hủy hoại môi trường hay không hả? Mỗi năm

nước ta đồn hạ cây rừng không phải là để sản xuất giấy cho các em lãng phí một cách lãng xẹt như vậy! 10 ngàn là đã quá nhân từ rồi

Cả lớp ỉu xiu nhìn " lão bà bà " thao thao bất tuyệt về tác hại của việc bỏ giấy trắng trong kì thi mà nhão hết cả não ra. Dĩ nhiên ai trong lớp này cũng biết cô Vi mà đã nghiêm túc về một vấn đề nào đó rồi thì chớ có đại mà phản kháng. Cái hành động chả khác gì húc đầu vào đá đó sẽ gây cho bạn một chút tổn hại đấy! Cơ mà nói thì nói vậy thôi, hầu hết thân dân A1 này đều có học lực từ khá trở lên không à nên chắc việc "gây tổn hại tài nguyên thiên nhiên" đó sẽ không xảy ra đâu!

- Cứ quyết định như vậy đi, miễn bàn cãi! Đã giải quyết xong việc chính, giờ tới lượt việc chủ yếu: Cả lớp lấy tập ra học bài mới!

Chà hiểu sao nghe xong cả đám lại nằm rạp hết xuống bàn hết tron....??!!!

giờ ra chơi

- Hồi ba quân chiến sĩ: KÉO MÀN ĐỀ HỌP VIỆC " LỄ HỘI MÙA ĐÔNG "

BỐP ! BINH ! VÉOOOOO RÀM!! (=_=;)

- Cái thằng điên này!! Mày tính cho cả trường này biết chuyện bí mật quốc gia hay sao hả??? - Tuấn xách ngược lỗ tai Hùng lên đầy bạo lực

- Mày có tin tao nhét đôi giày ba tháng chưa giặt của thằng Phú vô mồm mày không hả Hùng???

" phụt "

- Khụ khụ khụ!!! Cha chả, thằng nào dám chê giày tao??? - Phú bị sặc nước, vừa hắng giọng vừa chửi

" RÀM " - ĐỀ NGHỊ CÁI LỬ ĐƯỢC RỬA KIA NÍN NGAY!!!

Chà chà, phải công nhận tiếng gầm của Thảo " bà chằn " ngay lập tức có hiệu quả, tụi con trai tái mặt ngồi im thin thít, chẳng dám hó hé lời nào. Bọn con gái tụi tụi phải ra sức kéo nhỏ Thảo đang " ngự " ở trên bàn xuống kéo nó nổi điên lên thì dự là tối nay lũ " đực rựa " kia sẽ bị bay mất nóc nhà! Thảo lấy tay quạt quạt cho hạ hỏa rồi lườm lũ kia muốn rách mặt:

- Cứ tưởng có mình ông Hùng " nhảy - nhảy - nhua " thôi chứ, không ngờ đến cả mấy người cũng muốn bạo loạn! Grrrr, bộ muốn ăn mấy đòn của Thảo này mới chịu " ngoan " hả??

Tụi con trai lắc đầu nguầy nguậy! Aixxx, ai biểu quậy làm gì, cứ phải để tới khi " nhe nanh múa vuốt" mới biết sợ cơ đấy. Bọn con gái nhìn nhau mà phì cười

- Hừ, đúng là mất thời gian! - Thảo hừ mũi, sau nhìn qua chúng tụi thông báo - Bây giờ chúng ta sẽ tổ chức phân vai cho vở " Lọ Lem"! Ánh My đâu? Đưa tui " thành phẩm " chúng ta chuẩn bị nãy giờ nào

Ánh My ra dấu Ok rồi lòi ra từ trong học bàn một chiếc hộp đựng đầy những tờ giấy nhỏ được gấp lại thật kín đáo. Tụi há mồm kinh ngạc:

- Tụi bây làm cái hộp thăm này hồi nào vậy???

- Còn hồi nào nữa, dĩ nhiên là trong tiết của thầy Trí rồi! - Thảo bình thản trả lời

- HỜ?????

- Ủa, bộ hồi nãy trong tiết thầy Trí bà không thấy có cả đám máy bay giấy bay tới lượn lúi từ bàn này sang bàn khác lúc mà thầy quay lên viết bảng sao? Là bọn tụi đây, làm vậy để bàn xem nên phân vai theo cách nào cho công bằng!! - Tuấn vỗ vỗ vai tụi giải thích

À, hèn gì mà hồi nãy ngồi học cứ thấy tụi nó phóng máy bay ì xèo mà cứ tưởng chúng đang " đại chiến trên không " . Chắc, đúng là không thể xem thường cái lớp này mà!

- Rồi, bây giờ người nào muốn tham gia thì lên đây bốc thăm hén. Mà tui nói trước, lỡ mà bốc trúng vai mình không thích thì cũng phải an phận, cảm ơn phản đối vì đây là ý trời!! Trong mỗi lá thăm sẽ có một con số, sau khi mọi người bốc xong thì tui sẽ đọc vai diễn ứng với con số đấy! Điều này sẽ bảo đảm tính chất công bằng cho tất cả mọi người

Tụi cũng xếp hàng để bốc thăm vì bản thân cũng ham hồ mấy cái vụ kịch cợt này lắm. Con Huyền dĩ nhiên cũng tham gia do lời rù rê lôi kéo của tụi. Ủi giời, nói thì nói vậy chứ tụi biết thừa lời năn nỉ của tụi chỉ trọng lượng cỡ 20% thôi, 80% còn lại đó là do Tuấn Quang - người trong mộng của nó cũng có tham gia vụ này.

- Hồi hộp quá mày, không biết bốc trúng vai nào nữa! Hí hí, ước gì tao được là công chúa và....

- Quang là hoàng tử chứ gì? Xời, tao biết thừa ý của mày mừ. - tụi bĩu bĩu môi

- Ủầy, mày đâu cần phải nói trắng trợn... sự thật ra như thế đâu chứ!!

Haizzz, thật ra tụi cũng hồi hộp dữ lắm, hồi còn là đứa con nít đọc truyện Lọ Lem tụi đã cực kì ngưỡng mộ..... bà tiên trong truyện. Trong trí óc non nớt của tụi bây giờ ước mình có thể trở thành một bà tiên nhiều phép màu để giúp đỡ mọi người khỏi những bất hạnh. Ở thì.... nói thật chứ ước mơ này thỉnh thoảng cũng còn cháy bỏng đấy chứ. Ước gì tụi được thủ vai bà tiên một lần nhè!!

- C... cậu cũng tham gia sao Minh Khôi??

Ánh My há miệng như không tin vào mắt mình, đám con gái thì gương mặt lộ rõ nét hân hoan. Đúng là khó tin, không ngờ một người như hần lại chịu tham gia vở

kịch này. Nhẹ nhàng xoay người lại, hần hạ giọng:

- Có vấn đề gì sao?

- À không... không! Tại mình hơi bất ngờ thôi

Mỹ bẽn lẽn nhìn hần. Cậu ta chẳng mấy để ý, thong thả thò tay vào hộp lấy lá thăm của mình rồi quay về chỗ ngồi. Nhưng mà hình như... hình như thôi nhé, lúc mà cậu ta bốc thăm xong thì tôi thấy.... ánh mắt cậu ta nhìn Thảo có chút gì đó kì lạ. Còn Thảo thì khẽ gật gật đầu đáp lại ánh nhìn ấy. Hành động đó rất nhanh, rất chớp nhoáng nên tôi cũng không chắc mình có nhìn nhầm không nữa. Hơi tò mò nên tôi lén nhìn trộm cậu ta một chút. Cơ mà... về mặt hài lòng đấy là sao?

- Nè Nguyên, tới lượt mày rồi đó, ngần ngại gì vậy? - Thảo hươ hươ tay

- À không! Tao bốc đây

Tôi xoay xoay cổ tay rồi thò tay vào hộp. Cầu trời lạy phật cho con trúng vai bà tiên. Con thê sẽ về cùng ông nãi cháu thiết bự để tạ ơn!

Lầm rầm cầu nguyện xong thì tôi cũng lấy được một lá cho mình. Kín đáo mở ra, nhìn con số trong thăm mà mắt tôi suýt lòi

- Số 13 hả Nguyên?

Tôi giật mình thấy Thảo đang ngó vào lá thăm tôi. Nhỏ vỗ vỗ vai tôi ra chiều an ủi:

- Không sao đâu Nguyên, chắc không xui mấy đâu!

Hic, sao tôi có cảm giác không hay về chuyện này tí nào!

Vài phút sau thì tất cả mọi người cũng đã bốc được lá thăm cho riêng mình. Chà, trông mặt ai cũng hồi hộp hết tron á. Nhất là mấy đứa con gái, mặt ai cũng tràn trề hy vọng. Ủay, chắc là mong được trúng vai Lọ Lem chứ gì. Nhỏ Thảo gõ gõ bút vào cuốn sổ, mắt lấp lánh nhìn các thần dân A1:

- Ok! Bây giờ để coi coi ai trúng vai nào nhá!

Nhỏ bước tới chỗ của Tuyết đầu tiên, sau khi dò bút vào cuốn sổ, Thảo mỉm cười:

- Số 6 thì trúng vai người em cùng cha khác mẹ của Lọ Lem!

- HỜ????

- Hehehe, chúc mừng cung!

Tiếp theo, nhỏ dừng chân trước Thế Hùng:

- Ông là số 10 hả? Ừm...trong sổ số 10 thì là vai mẹ kế!

Cả đám nghe xong thì ồm bụng cười sặc sụa. Tôi cũng chẳng ngoại lệ, cười đau hết cả ruột ấy chứ. Còn chàng Hùng nhà ta thì khóe miệng giật giật, mặt đơ như trái bơ. Sau khi định thần lại được thì Hùng nhảy dựng lên:

- TẠI SAO CHÚ????

- Số trời đã định rồi Hùng ạ, đừng buồn

Cứ như thế, lần lượt các vai như nhà vua, quan cận thần, v.v... đều đã có chủ. Có các nàng nhận vai xong thì mặt buồn rười rượi, trông thất vọng lắm. Con Huyền như bị chạm nọc khi biết mình đóng vai một trong những khách mời của bữa tiệc trong vở kịch. Nhưng sau khi nghe Thảo nói là lúc đó nó sẽ được khiêu vũ với bất kì người nào trong vở kịch - y chang phim luân ý. Quang cũng gắp vai y chang Huyền nên nó cười măn nguyện lắm kìa.

Tới lượt Ánh Mỹ, tôi thấy Thảo hơi nháu mày khi nhìn vào sổ. Nhỏ Mỹ nồn nóng lắc lắc tay Thảo:

- Sao? Sao? Tui trúng vai gì?

- Ờ... bà số 3, trúng vai.... bà tiên!

"Đoàng" - một phát súng nổ trong đầu tôi

- Thế à? - Mỹ lí nhí, trông rất thất vọng

- Ừm, vai bà tiên!

Hic, vai diễn mơ ước của tôi, giờ đã tan thành mây khói mất rồi! Huhuhu T_ T

- Minh Khôi, cậu số 8 phải không? - Thảo nhìn cuốn sổ mỉm cười - Chúc mừng Khôi, vai hoàng tử đấy nhé!!

- Á Á Á Á

Đám con gái hét lên đầy tiếc nuối. Bọn con trai thì như không tin vào tai mình, mồm rơi xuống tận đầu gối luôn đấy. Tình trạng của tôi cũng chẳng khá gì hơn, mắt lòi ra cả khúc vì quá kinh ngạc. Thật không thể ngờ kẻ vốn được xem là hoàng tử của mọi cô gái lại cũng trúng ngay vai hoàng tử! Đòi quá là nhiều chuyện khó thể ngờ. Nhưng sao tôi có cảm giác có cái gì đấy... kì kì. Rõ ràng là được trúng vai khá "ngon lành", vậy mà nhìn hẳn lại chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên lắm. À mà đúng thôi, người lạnh lùng như hẳn thì đâu để ý gì ba cái chuyện này đâu!

Rồi cũng đến lượt tôi...

- TÊN TÊN TEN, nhiệt liệt chúc mừng mày, số 13 : vai Lọ Lem nhá!!!! ^^

Hử?

Cái gì cơ?

còn tiếp.....

ĐÔI LỜI TÁC GIẢ: mấy ngày nay Như thật sự rất bức xúc vì có nhiều nơi không những lấy truyện của Như đăng trái phép mà còn xuyên tạc nội dung truyện vô cùng... trắng trợn! Chính vì vậy để tránh cho các độc giả đọc nhầm phải một "Cô nàng cá tính" phiên bản lỗi, Như xin thông báo: chỉ có hai nơi uy tín để các bạn đọc truyện của Như đó là "sstruyen.com" và "santruyen.com". Ngoài hai nơi này ra thì còn lại chính là những nơi lấy truyện trái phép. Mong các độc giả thân iu hãy chịu khó đọc hết những dòng này để tránh nhưng nơi như vậy nhé. **CẢM ƠN MỌI NGƯỜI RẤT NHIỀU ^^**

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Cả lớp quay sang nhìn tôi với ánh mắt "không thể nào tin được", có người mồm còm trề xuống tận đầu gối ấy chứ. Mấy đứa con gái thì không khí u ám thấy rõ, mặt người nào người nấy lộ vẻ tiếc nuối cực kì. Vài vạch đen chảy dài trên trán (0 _ 0""), tôi nắm lấy vai của Thảo hỏi giọng run run:

- M... mày nói lại điều mày vừa nói đi...

- O.... tao nói mày đã trúng vai Lọ Lem rồi, số 13 rõ ràng nè, là vai Lọ Lem á!! - Thảo gõ gõ bút vào cuốn sổ, giọng tỉnh bơ

Số 13 định mệnh!!!

Bởi ta nói ngay từ đầu đã thấy nghi nghi rồi, nhưng không ngờ linh cảm của mình lại đúng một cách... chết tiệt như vậy! Ôi bà tiên của tôi, niềm mơ ước của tôi, tất cả đã bay theo con số 13 đáng ghét kia rồi! Nghiến răng, tôi vò nát tờ giấy tội nghiệp mang số 13 oan nghiệt kia, thật là đáng lòng mà. Hic

- Ra cậu sẽ là Lọ Lem sao?

Mọi người sực "hồi tỉnh" khỏi sự bất động kia. Hẳn khẽ nhếch môi cười, chậm rãi bước từng bước đến gần tôi, cả đám như nín thở trước từng bước chân của hẳn. Nhẹ nhàng cúi người xuống, cậu ta chọt nâng bàn tay của tôi lên ngang môi mình rồi dùng đôi mắt quyền rũ chết người kia nhìn thẳng lên gương mặt ngỡ ngàng tột độ của tôi:

- Nếu vậy ta sẽ không làm nằng thất vọng đâu, Lọ Lem á!

- AAAAAAAAAA

Đám con gái như muốn bùng nổ bởi hành động được cho là quá sức quyến rũ kia. Tôi thì sốc đến cỡ vài giây sau thì mới hoàn hồn lại được. Cái quái gì thế này?? Hẳn đang đùa với tôi đấy à? Nhưng người lạnh lùng như cậu ta thì đâu phải là kiểu thích đùa. Thế thì rốt cuộc là sao đây?? Vội rút tay lại, tôi đỏ mặt, nghiến răng nhả từng chữ:

- Cậu làm gì thế hả?? Người khác nhìn thấy rồi hiểu nhầm thì sao đây??

Hẳn chỉ kéo nhẹ khóe môi lên một chút rồi thông thả dứt tay vào túi quần bước ra cửa lớp, trước khi đi còn kịp nói vọng lại một câu làm tôi sôi máu:

- Cậu hãy chuẩn bị tinh thần đi!

Hử? Chuẩn bị tinh thần??? Sao tên này lại thích nói mấy câu vừa ám muội lại vừa gây khó hiểu như vậy chứ?? Vuốt mặt đau khổ, ngẫm lại "cái số" của bản thân mà tôi không khỏi thờ dãi. Mười ba ời là mười ba, "mày" hại tao rồi!!!

- Nhất mày rồi nhá Nguyên, vai chính luôn, Lọ Lem luôn. Mười ba mà sao mày dữ.

Huyền phấn khích nắm lấy vai tôi lắc điên cuồng. Hừ, may cái đầu mày ý, bạn của mày chuẩn bị sắp rơi vào miệng cọp tới nơi rồi mà mày còn mừng thế kia hả con kia?? Hít một hơi thật sâu để lấy sức rửa xả cho nó một trận vì "đám" không hiểu cho nổi lòng đang rối như tơ vò của tôi:

- May cái gì mà mây há??? Mây làm như....

Câu nói của tôi chợt bị bỏ dở vì vô tình bắt gặp ánh mắt nhìn tôi khác lạ của Ánh My. Bị tôi phát hiện, My vội vàng quay mặt sang chỗ khác. Ánh mắt ấy.... tôi có cảm giác như nó ẩn một chút khó chịu và hờn giận bên trong. Nhưng câu ấy đang trò chuyện rất vui vẻ với các bạn khác mà, nụ cười của Ánh My lúc nào cũng rạng rỡ và hồn nhiên, nó luôn mang lại sự thiện cảm cho người đối diện, kể cả tôi. My được lòng tất cả bạn bè trong lớp bởi sự vô tư và hiền hòa của mình, tôi đến cả cảm mến cái sự vui tươi và tốt bụng của cậu ấy. Nhưng... ánh mắt hờn này...

Ủầy, chắc do mình cả nghĩ quá thôi. Nguyên à, mây nhìn đi, ánh mắt của My lúc nào cũng hồn nhiên thế mà, sao lại có thể nhìn người khác với vẻ khó chịu được. Hừ, riết hồi cái việc làm Lọ Lem khiến tôi suy nghĩ quá mọi thứ lên rồi, đúng là xui xẻo hết mức!!

- Hề? Sao lại im lặng vậy con kia? Chửi tiếp đi chứ!! - Huyền vỗ nhẹ vào má tôi

- Chửi gì nữa? Tao... quên rồi!

- Xôi, coi mây kia, mây có biết bao nhiêu là đứa con gái trong lớp này mong ước trúng được vai của mây không hử? Sướng tới cỡ đó mà sao cái mặt mây cứ như là bị chuột cắn nát tiểu thuyết thể kia??

Nhớ lại vụ đó, tôi sôi máu bóp cổ nó:

- Im ngay! Tại ai mà cuốn tiểu thuyết đáng thương của tao ra nông nổi đó há???

- Ấc ặc, à ại ao, ao in ối, a o ao i (là tại tao, tao xin lỗi, tha cho tao đi!!!!)

Hừ, nghĩ tới vụ đó mà tôi tiết đứt ruột. Hồi tuần trước nó có qua nhà tôi chơi, đem qua một em chuột bạch lông trắng trẻo dễ thương phết ấy. Nhìn " ẻm " đáng yêu ngoan ngoãn thế nên bản thân tôi và con Huyền cũng chẳng ngại gì đem " ẻm " lên phòng mà ngắm, đang vuốt ve bé chuột nhỏ thì tôi chợt nhớ mình đang làm dở cái bánh ở dưới bếp nên nhẹ nhàng đặt em chuột lên giường rồi dẫn kị con Huyền phải trông em nó cẩn thận để tôi xuống bếp. Đây, chẳng biết nó trông coi em chuột kiểu gì mà để " ẻm " gặm nát hết cuốn tiểu thuyết tôi mới mua để giường, còn nó thì đang mài mề lướt facebook mới ghê chứ!! Khỏi nói nhìn thấy cảnh tượng ấy tôi sốc đến cỡ nào, liền nắm đầu " hai kẻ " đáng tội chết kia quăng ra đường, còn mình thì ngồi bất động trước cuốn tiểu thuyết bị cắn nham nhở vì... vẫn chưa hết sốc!! (x _ x'")

- Hi hi, tha cho tao đi mà bạn hiền, tao cũng đã đền cuốn khác cho mây rồi còn gì - nó cười giả lả, như chợt nhớ ra điều gì đó, nó vỗ trán kêu lên - A, quên mất! Hồi này trước khi vào lớp có người nhờ tao gửi mảnh giấy này cho mây nè, hình như là giấy hẹn thì phải

Tôi đón mảnh giấy từ tay nó mà đầu hiện lên một đồng dấu chấm hỏi. Nếu tôi nhớ không nhầm thì ngoại trừ tất cả bạn bè ở trong lớp 11A1 ra thì tôi có còn quen ai ở trường Hồng Hà đâu. Không biết ai mà lại rành rồi nhờ con Huyền gửi giấy này cho tôi nữa. Đúng là kì lạ

- Người nhờ mây đưa giấy cho tao là nam hay nữ? Ngoại hình như thế nào, có còn nói gì nữa không? - tôi tò mò tra khảo nó

- Là nữ đấy. Hình như là học sinh ở khối 10 thì phải, tao thấy viền áo có màu đỏ. Cô bé này xinh lắm, da trắng, môi đỏ đỏ màu xí muội, tóc tết hai bím trông dễ thương gì đâu á, mắt to đẹp lắm! Tao mà là con trai chắc mê mệt cô nhóc ấy mất!

Da trắng? Môi màu xí muội? Tóc tết hai bím? Mắt to? Nghe sao cứ thấy quen quen vậy kia, mình đã từng gặp cô nhóc này ở đâu rồi hay sao ấy, khổ nỗi lại chẳng nhớ được là ai. Mở tờ giấy ra, một dòng chữ nắn nót ập vào mắt

" hẹn chị ở vườn trường lúc tan học, tôi có việc cần nói. Còn nữa, mong chị đừng nói cho bất kì ai biết, như vậy sẽ không tốt cho chị chút nào đâu. Chào chị! "

Hờ? Là ai đây? Sao lại muốn gặp tôi? Lại có việc cần nói nữa chứ, tôi có quen gì người này đâu mà " có chuyện cần nói " chứ? Mà tại sao lại không được để cho ai biết?? Đúng là kì quặc mà.

- Sao? Trong tờ giấy ghi gì mà mây đại mật ra thế?

Huyền chồm người lên, tính ngó vào tờ giấy nhưng tôi đã nhanh tay úp mặt giấy vào người, lắc đầu lia lịa:

- Có gì đâu, chả là hôm trước tao có giúp " người này " một chuyện nên giờ " người này " viết giấy cảm ơn thôi mà!

Ấc, nói thì nói vậy chứ ông nội tôi còn chả biết mặt mũi " người này " như thế nào nữa cơ mà. Nhưng may mà con Huyền thuộc dạng dễ tin nên nó chẳng mấy may nghi ngờ gì cả. Phù, may thật đấy!

Suốt cả những buổi học còn lại hình như tôi hơi mất tập trung vì chuyện Lọ Lem và việc có cuộc hẹn lúc tan học này làm mình phân tâm. Hẳn có lẽ nhận biết được sự lơ đãng của tôi nên hơi liếc mắt sang thăm dò. Bất gặp ánh nhìn của hắn, tôi ngay lập tức cần môi trọn mắt nhìn lại, ý bảo " nhìn gì mà nhìn, tôi chộc cho đùi luôn bây giờ!! ". Cậu ta trông thấy phản ứng của tôi như vậy thì gật gù với vẻ hài lòng rồi tiếp tục nghe giảng. Tôi cũng tạm thời gạt những thắc mắc của mình ra khỏi đầu rồi cắm cúi ghi bài trên bảng vào vở. Hầy, lát gặp rồi biết chứ gì, tội tình chi mà phải hại não như vậy!

Cuối cùng thì cũng đến giờ về....

Tôi vội có cần phải đến thư viện kiểm một vài cuốn sách nên báo Huyền về trước. Nó chẳng lạ gì với chuyện này nên gật đầu ngay tắp lự rồi còn dặn tôi đừng có say mê quá rồi chết mất xác trong thư viện để nó khỏi mất công đem bao tải tới lượm xác tôi về. Đây, bạn bè tốt là thế đấy, suốt ngày trù ẻo nhau kiểu này chắc tốn thọ chết sớm thật luôn quá. Nhéo nó một cái đầu bỏ đời vào hông, tôi bước vội xuống chỗ hẹn mà lòng không ngừng thắc mắc về người hẹn gặp mình. Chắc, đúng là nhưc đầu mà.

Gió chiều thoáng nhẹ làm lay động những chiếc lá phượng đã già dưới sân nghe xào xạc thật yên bình. Nhẹ nhàng vén một vạt tóc bay lơ thơ trước mặt vì gió, tôi

đảo mắt 180° hòng tìm người muốn gặp mình. Quái, " người đó " ở chỗ nào trong khu vườn rộng lớn thế này chứ?!

- Chị tới rồi sao?

Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên. Tôi theo phản xạ xoay người về phía sau, trước mặt tôi quả là một hot girl, xinh đẹp đáng yêu vô cùng. Ngẩn ngơ mất vài giây, cô gái này... rõ ràng là tôi đã gặp ở đâu đó rồi... nhưng không tài nào nhớ ra được.

- Chị còn nhớ tôi chứ? Tôi chính là người đã bị chị đụng trúng trước cổng nhà anh Khôi đó

A, nhớ ra rồi! Thì ra là lần đó. Tại do quá vội vàng nên tôi đã chẳng để ý mấy về chuyện đã đụng trúng ai. Nhoèn miệng cười một cái, tôi búng ngón tay:

- Chị nhớ ra rồi, lần đó là do chị vội quá, xin lỗi em nhé!

- Chẳng sao, dù gì tôi hẹn chị ra đây cũng không phải là để nhắc lại cái chuyện nhỏ nhặt đó! Tôi chỉ muốn hỏi chị: tại sao chị lại ở trong nhà anh Khôi? - cô nhóc trả lời, giọng chẳng mấy dễ chịu

Tôi hơi nhúm mày nhìn cô nhóc trước mặt. Việc tôi tới nhà hần thì dĩ nhiên là có lí do, và lí do lại vô cùng đơn giản là để trả lại đồ hần cho tôi mượn thôi. Nhưng cô nhóc này là ai? Một người quá xa lạ thì tại sao lại có thể hỏi tôi với giọng điệu như vậy. Và như thế thì tôi càng chẳng có nghĩa vụ gì phải trả lời một người xa lạ một câu hỏi mang đầy tính riêng tư như vậy cả!

- Em thông cảm cho, chị không thể trả lời câu hỏi cho một người mà đến cả tên chị cũng không biết - tôi đáp

- À - cô nhóc gật gù - tôi quên giới thiệu, tôi là Ngọc Ly, học dưới chị một lớp!

Ngọc Ly?

Cái tên này... tôi đã nghe ở đâu rồi nhỉ?

Tôi cố lục lại cái trí nhớ của mình để tìm ra manh mối về hai chữ " Ngọc Ly ". Chợt, nhìn khung cảnh xung quanh, nhìn người trước mặt, nhìn cả chiếc ghế đá cạnh khóm hoa cúc trắng, mảnh kí ức về việc một cô bé tỏ tình với người mình thích và đã bị hần điệu dàng từ chối hiện lên rõ mồn một. Không thể nào nhầm lẫn được! Ngọc Ly chính là cô gái đã tỏ tình với hần hôm ấy. Hèn gì lúc đụng trúng Ly trước cổng nhà hần tôi đã có cảm giác ngờ ngợ rồi. Thật không ngờ...

- Chị không phải ngẩn ngơ như thế! Chị có thể không biết tôi, nhưng tôi biết về chị rất rõ đấy, Hạnh Nguyên ạ!

- Sao em lại biết chị? - tôi tò mò hỏi lại

Ngọc Ly lờ đi câu hỏi của tôi, đưa đôi mắt to đẹp của mình sẫm soi tôi từ trên xuống dưới, từ dưới trở ngược lên trên. Song, cô bé cười khẩy đầy vẻ khinh thường:

- Chị tính dùng vẻ ngoài tâm thường này để quyến rũ anh Khôi của tôi sao? Thật nực cười!

Ái chà, người đẹp mà nói lời không đẹp tí nào cả. Từ bé đến giờ chẳng ai bình phẩm nhan sắc của tôi với vẻ khinh khỉnh thế này hết. Mà cô nhóc này mới vừa nói cái gì cơ? " Quyến rũ anh Khôi ? "

Hừ, cái tên Minh Khôi chết bầm đó!

Tôi mở to mắt vờ như mình vẫn chưa hiểu chuyện gì cả. Ly nhìn bộ dạng của tôi thì nhếch môi giễu cợt. Bàn tay nhỏ nhắn rút từ trong cặp ra một xấp hình, đưa đến trước mặt tôi ý bảo xem, đôi mắt hần những tia hần học chán ghét

OMG! CÁI GÌ ĐÂY????

Trong hình toàn là cảnh tôi và Khôi ở công viên giải trí dạo nọ: cảnh Khôi đưa nước cho tôi, cảnh tôi và hần cùng chơi ném vòng, hần lau vệt kẹo trên miệng tôi, v.v... Tôi phải công nhận người chụp được những tấm hình này ắt hẳn phải có tay nghề rất cao. Dĩ nhiên, hình đẹp đến cỡ này cơ mà, cảnh nào ra cảnh đó, hình ảnh sắc nét từng góc chụp nhìn mà mắt con mắt bên phải, lé con mắt bên trái luôn đó . Nhìn tôi ăn hình đã man ý, long lanh chuẩn từng centimet. Đây, tôi có một nhan sắc nghiêng thùng đồ rác thế mà, còn chê bai gì nữa?!!

Sau khi nhìn ngắm thỏa thuê " vẻ đẹp " của mình chừng vài giây, tôi bèn ngược mắt lên dò hỏi:

- Em theo dõi chị?

- Chị là ai mà tôi phải làm việc đó? - Ly cất giọng cao vót - Tôi chỉ muốn nói với chị một câu: chị hãy tránh xa anh Khôi của tôi ra. Chị không phù hợp với anh ấy đâu

Tôi mở to mắt nhìn cô nhóc trước mặt, hẳn là cô nhóc này tưởng là tôi đang muốn mời chào cái tên Minh Khôi chết bầm đó nên mới hẹn ra đây để chất vấn đây mà. Hầy, sao lại có thể hiểu lầm một chuyện chẳng - thể - nào - xảy - ra như vậy được nhỉ? Hần thì có gì mà hay ho chứ? Nhưng mà kiểu cách nói chuyện của cô nhóc này thật khiến tôi chẳng có chút thiện cảm nào cả, giọng điệu này khác xa với lần Ly tỏ tình với hần, giờ lại ở đây ra lệnh cho tôi, tưởng tôi sợ chắc?

- Cô bé à, em lấy tư cách gì để cấm cản chị và hần, à không phải, chị và Khôi chứ? - tôi hỏi lại

- Với tư cách gì ư? Với tư cách là một người rất quan trọng với anh ấy - Ly vẫn vẻ lộn tóc, mỉm cười đầy tự tin - và sau này cũng có thể là bạn gái tương lai của anh

Ái chà chà, nhóc này mạnh miệng thật đấy. Nhưng đối với một người thông minh như tôi thì trả lời như vậy vẫn còn non kém lắm

- Tương lai sao? Ngày nào? Tháng mấy? Năm bao nhiêu?

- Chì...

Được nước thì chèo thuyền tới thôi, tôi mỉm cười nói tiếp với giọng điệu không thể nào ôn hòa hơn bây giờ

- Thứ nhất: em và Khôi không hề có mối quan hệ yêu đương gì với nhau, ít nhất là cho đến bây giờ. Cho nên nếu thật sự chị đang theo đuổi tên Khôi ấy thì em chẳng có quyền gì ngăn cấm cả. Thứ hai: em đang thương thầm hay đơn phương cái tên đáng ghét đó thì đây là vấn đề cá nhân của em, chị không muốn dính líu vào, bởi vì như vậy sẽ khiến chị suy nghĩ nhiều, mà suy nghĩ nhiều thì chị sẽ mau già, mà mau già thì nhan sắc của chị sẽ bị ảnh hưởng, ok?

Ly đại mặt ra, mắt mở to lộ rõ vẻ kinh ngạc. Tôi háng giọng để nén sự buồn cười đang dâng tới miệng rồi chốt ý cuối:

- Và cuối cùng, cũng là điều quan trọng nhất: chị chẳng ưa gì Minh Khôi của em hết! Chị thể đó là tên đáng ghét nhất mà chị từng gặp trong suốt 17 năm đạp xuống trái đất này!

Nói rồi tôi tặng cho cô nhóc cái nháy mắt thật nhộn rồi rồi quẩy cặp bước đi, để lại Ngọc Ly ngơ ngẩn nhìn theo. Chợt, cô bé hét lớn, khiến cho bước chân tôi đột nhiên khựng lại:

- CHỊ HÃY ĐỢI ĐÓ, TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ CHỊU THUA ĐÁUUU ! ! !

Lắc nhẹ đầu, tôi tiếp tục bước đi, một cảm giác thú vị lâng lâng trong lồng ngực.

Gần đó, có một người đã chứng kiến hết tất cả. Người đó nở nụ cười đầy quyến rũ rồi quay người bước đi...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Đá văng một hòn sỏi dưới chân, nhớ lại mọi chuyện khi nãy mà tôi suýt bật cười. Trước giờ đọc nhiều tiểu thuyết nên tôi cũng chẳng lạ gì những "tình tiết ghen tuông" thế này cả. Chỉ hơi ngạc nhiên khi nó xảy đến với mình thôi à. Nhưng may ở chỗ trong tiểu thuyết thường thì những người ghen kiểu đó sẽ "tụ họp giang hồ" lại và hện tình địch ra "xử" toi bời, còn tôi thì hên hên trúng ngay cô nhóc cùng thuộc dạng "hiền" nên thân thể vẫn vẹn nguyên. Hehehe

Mà không biết cái tên Minh Khôi đó kiếp trước tu luyện tốt đến cỡ nào mà giờ toàn được mấy em xinh đẹp đáng yêu thầm thương trộm nhớ nhiều đến cỡ đó. Chậc, tôi nhớ cách đây chừng hai tuần thì cũng có một nàng xinh lắm ý, đem nguyên một gói quà bọc giấy màu tím "lớn mọn" tỏ tình ngay trước cửa lớp tôi luôn mà!! Cô nàng ấy lo lắng tới nỗi không dám ngẩng mặt lên luôn. Cả lớp thì hồi hộp nhìn biểu hiện của cậu ta như người tỏ tình là họ vậy á. Rồi các bạn biết sao hông? "hoàng tử" chỉ hơi liếc mắt xuống hộp quà rồi đáp lại bằng ba chữ rất "ngọt ngào" nhưng cũng đầy "cay đắng"

"Tôi không thích!"

Đấy, phủ đến thế là cùng! Nói xong là lạnh lùng quay lưng bỏ về chỗ ngồi để nàng ấy ngẩn ngơ đứng chờ vơ đến là tội. Nhưng nói mới nhớ, hình như lúc hần trả lời Ngọc Ly dụ dỗ bao nhiêu là độ phủ đối với các cô gái khác cũng tí lệ thuận bấy nhiêu. Sao lại có chuyện phân biệt đối xử như thế nhỉ? Ủầy, thôi mà nghĩ chi cho nặng đầu, việc của hần mắc mớ gì mình phải quan tâm.... Haizzz

- Nguyên!

Nghe có người gọi tên thì thấy anh Ju đang đứng trước cổng trường, vẫy tay với tôi. Hehe, anh Ju cứ như ông But ấy, những lúc thế này phải đòi anh chở đi ăn kem để giải tỏa căng thẳng mới được à nha. Nghĩ vậy, tôi vui vẻ vẫy tay chào lại rồi nở nụ cười tươi tắn chạy đến. Nhưng bước chân tôi như bị kéo lại khi thấy một nhóm nữ sinh trông khá xinh đẹp vây quanh lấy anh ấy, bèn nép vào một góc xem chuyện vui

- Anh là học sinh trường Hồng Hà sao? Em chưa nhìn thấy anh bao giờ - Nữ sinh A hỏi giọng ngọt xớt

- Anh có bạn gái chưa? Chúng ta làm quen được hông? - Nữ sinh B nở nụ cười quyến rũ

- Anh tên là gì?

- Em với anh ra quán nước đằng kia nói chuyện nhé!

Bla Bla Bla ! ! !

Đám con gái tập trung một lúc một đông hơn. Khổ thân anh Ju không hiểu chuyện gì đang xảy ra nên nhìn mặt bối rối dễ sợ. Chậc, mà phải công nhận sau bao nhiêu năm gặp lại hình như độ "handsome" của anh tăng lên gấp 7 lần hồi xưa: khuôn mặt góc cạnh cực kì nam tính và thu hút với đôi mắt xanh lơ màu nước biển, sống mũi thẳng tắp. Mái tóc hơi ngã sang màu nâu vì là con lai được vuốt ngược lên trông vô cùng cá tính cùng cái dáng người chạm ngưỡng 1m8 thật cân đối.

Như thế này mà không làm người mẫu thì đúng là uổng phí.

- NGUYEN, HELP ME!!!!

Tiếng kêu đầy bất lực của anh Ju cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Chết thật, nếu mà cứ như thế này thì làm sao anh Ju dẫn tôi đi ăn kem đây?! Phải nghĩ cách mới được!

Nhìn quanh quất một hồi, mắt tôi chợt dừng lại trước người con trai đang từ người vào tường ở gần đó, nhìn sang tôi với ánh mắt quái lạ. Cơ mà còn ai vào đây ngoài cái tên Minh Khôi chết bầm đó chứ. Được rồi, sẵn tiện trả thù luôn vụ " ghen tuông " hồi nãy, tôi đã nghĩ ra kế rồi. Nhìn lại hắn với tấm lòng tội lỗi sâu sắc, tôi bèn nhẹ nhàng cười một cái khiến cậu ta khẽ nhúm mày nghi ngờ

Ừầy, Minh Khôi à, xin lỗi cậu nhé!

Hít một hơi thật sâu, tôi bắt loa tay, hét lớn:

- MỌI NGƯỜI ƠI, MỸ NAM MINH KHÔI ĐANG CHỤP HÌNH VỚI FAN HÂM MỘ Ở ĐẰNG KIA KIAÁÁÁ, AI MUỐN CHỤP CHUNG VỚI CẬU ẤY THÌ RA ĐÓ ĐIIIIII ! ! !

- Cái gì, Hoàng tử Minh Khôi á??

- Đâu? Anh ấy đâu? Tổ cũng phải xin chụp một tấm mới được!!

- ...

Đám nữ sinh nhanh chóng tản ra chạy về phía hắn nhanh đến mức cậu ta chẳng kịp bỏ trốn. Haizz, đúng là sức hút của mỹ nam quả thực quá đáng sợ. Thừa cơ hội này, tôi và anh Ju liền lao vào chiếc ô tô của anh ấy mà vọt lẹ (tội lỗi quá = _ ="")

- Không ngờ con gái Việt Nam lại " bạo " đến như vậy! Chẳng thua gì con gái Mĩ! - anh quệt mồ hôi trên trán, thở " phù " đến là buồn cười

- Làm gì có chuyện đó, anh đừng có quơ đũa cả nắm như vậy, em đâu có như vậy đâu! - tôi phản đối

- Ờ thì đúng.... Vậy... anh chở em về nhà luôn nhé?!

- Không! Em muốn đi ăn kem!

Đánh ánh mắt sang phía tôi, anh phì cười:

- Ok!

Anh đưa tôi đến một quán kem rất dễ thương. Quán có hai tầng được phủ một màu xanh dương dịu mắt. Không gian bên trong lại khá rộng rãi. Hơi lạnh từ chiếc máy điều hòa lan tỏa khắp quán làm bao nhiêu cảm giác nóng nực ngoài phố được xua tan nhanh chóng . Trên tường treo những bức tranh màu sắc rất tươi và đẹp mắt . Bao nhiêu đó đủ làm tôi hí hửng và hài lòng đến nhường nào, cứ tưởng như vậy là yên thân, ai dè...

- Anh gì đó ời, em cơ thể chụp với anh tấm hình được không?

-Không, anh chụp với em nhé!

bla bla bla .....

Đấy, đòi nó nghiệt ngã thế đấy. Tránh vô dưa gấp vô dưa, né được vô dưa thì dính ngay vô dưa. Hầy, trai đẹp ời là trai đẹp, đẹp làm gì để khổ thân vậy ông anh, khổ lây qua cho em luôn đây nè. Haizz, cứ thế này thì chừng nào mới có thể thưởng thức kem ngon đây hả trời. Sao tự dưng hôm nay cái lộc ăn của tôi nó lại đen đui thế nhở?!

Chợt, một cánh tay vòng qua eo tôi, kéo sát tôi vào lòng anh ấy. Tôi ngạc nhiên đến mức nói không nên lời, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì câu nói của anh khiến tôi đơ nặng :

- Sorry, this is my girl friend

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Ờ....

Hình như... có gì đó.. hơi lạ. Ánh mắt ấy, dịu dàng quá! Mặc dù anh Ju lúc nào cũng ám áp như vậy nhưng quả thực lần này tôi thấy cách anh ấy nhìn tôi nó khác thế nào ấy. Ừầy, hôm nay là ngày gì mà ai cũng nhìn tôi với ánh mắt " lạ thường " hết vậy nhỉ? Trông bộ dạng ngây ngốc của tôi, anh phì cười, huơ huơ tay:

- Anh biết anh đẹp rồi nhưng cũng không đến mức em phải nhìn anh kiểu si mê như vậy!

- Ấc - tôi suýt cắn phải lưỡi - Càng lúc em càng thấy anh tự tin quá đáng đấy, xuống đi ông anh, Việt Nam giờ nhiều dây điện cao thế lắm đấy!

Vỗ đầu tôi một cái nhẹ hều, anh quay sang phía chị phục vụ đang đứng gần đó:

- Can you give me menu?

Chị phục vụ nghe thấy thì vội bước đến, tự dưng nhìn anh Ju mà gương mặt của chị ấy ửng hồng bên lên làm sao ý. Anh có vẻ không biết, đẩy tờ menu đến trước mặt tôi, hào hứng bảo:

- Em cứ chọn thoải mái đi nhé!

Nghe vậy mắt tôi liền sáng lấp lánh như đèn pha ô tô, hùng hổ cầm tờ thực đơn lên mà gọi khí thế:

- Chị cho em một kem socola, một kem Vani, một dâu tây và hạnh nhân nữa nhé! Ồ... chị ơi

Cảm thấy sự mất tập trung của mình, chị phục vụ lúng túng hỏi lại:

- E... em có thể nói lại được không?

Tôi phì cười còn anh thì nhìn tôi với vẻ khó hiểu. Uầy, chắc là bà chị đây mãi mê ngắm handsome boy nên lơ là chung quanh đây mà. Tôi bèn nhắc lại những gì mình vừa gọi. Khi chị nhân viên vừa đi khỏi, tôi vờ háng giọng:

- E hèm, nể tình chúng ta là anh em thân thiết, em sẽ tạm gác chuyện khi nãy qua một bên, không so đo tính toán với anh làm gì! Anh phải thấy mừng vì có một cô em gái "bao dung và độ lượng" như em đi

Anh tếu táo đáp lời:

- Ô, thế thì xin đa tạ!

- Hehehe, mà sao anh biết được chỗ này hay quá vậy? Mới nhìn thôi đã thấy thích rồi! Tên quán cũng ngộ nữa: Blue Stars!

- Tinh cò thôi - anh nâng ly hồng trà phục vụ vừa mang lên, hóp nhẹ một hơi rồi tiếp - Hôm trước lái xe ngang qua đây thì anh nhìn thấy quán này đang khai trương, trông cũng hay hay nên sẵn dịp này dắt em đi luôn

Chị nhân viên khi nãy bung đầy đủ các loại kem tôi vừa gọi rồi lịch sự cúi đầu bước xuống tầng dưới. Không ngần ngại, tôi hùng hục khí thế "chiến đấu" với những ly kem ngon mắt. Ngậm thìa kem hạnh nhân mát lạnh đang tan dần trên đầu lưỡi mà thấy hạnh phúc làm sao á (có cường điệu quá không nhỉ?!). Không biết ai là người nghĩ ra món kem này mà ngon đã man vậy không biết. Ngẩng mặt lên một chút, tôi thoáng ngạc nhiên khi thấy anh Ju chống cằm nhìn mình chăm chú. Bị tôi phát hiện, anh chợt lúng túng:

- Oh, sorry, chỉ là... - anh mỉm cười - em đã đeo nó rồi à?

Mới đầu thì không hiểu gì cả, nhưng ngay sau đó thì nhớ tới sợi dây chuyền mà anh tặng hôm trước. Bỏ thìa kem xuống, tôi vui vẻ giơ mặt dây chuyền ra khoe:

- Em đã đeo rồi này! Nó đẹp lắm, cảm ơn anh nhé!

- Ủ, từ nhỏ em đã mê hoa thạch thảo mà - anh dịu dàng xoa đầu tôi - nhưng... em có từng nghe sự tích về hoa thạch thảo chưa?

- Sự tích? - cho thêm một ít kem vào miệng, tôi nhủ này - Em chưa nghe bao giờ, để tối nay em lên mạng đọc thử

Anh nghe vậy thì vội vàng ngăn cản:

- No! Em đừng đọc

- Why not? - tôi ngạc nhiên

- Một ngày nào đó anh sẽ tự mình kể cho em nghe

Anh quả quyết! Tôi hơi tò mò nhưng cũng mỉm cười gạt đầu. Hai anh em kể cho nhau nghe rất nhiều chuyện mà hôm trước chưa kịp nói hết. Mắt tôi lấp lánh đầy tia ngưỡng mộ khi biết anh đã đậu vào trường đại học Havard danh tiếng ở Mĩ. Điều đó cũng là hiển nhiên vì anh vốn rất giỏi mà, IQ tận 157 chả đùa, nhưng anh tạm thời bảo lưu việc học để về Việt Nam thăm dò tình hình các chi nhánh công ty của gia đình. Chắc, sao mà tài thế nhỉ, tôi có mà bắt 8 cái thang mới theo kịp

- Em cũng rất giỏi mà! Đạt được nhiều giải thưởng học tập danh giá trong nước lẫn quốc tế đó thôi. - đặt ly trà xuống, anh hơi chồm người lên, tò mò - Trên trường có gì vui kể anh nghe đi

- Ok

Tôi búng ngón tay rồi thao thao bất tuyệt về tất cả những chuyện trên lớp. Anh chăm chú lắng nghe, thi thoảng lại bật cười thích thú. Tôi cũng kể cho anh nghe về hần, rằng lần đầu tiên tôi gặp hần như thế nào, rằng hần được tụi nữ sinh trong trường nhen mộ ra sao, bộ điệu đáng ghét của cậu ta lúc trêu chọc tôi, cả chuyện tôi và cậu ta sắp đóng chung trong vở kịch Lọ Lem của lớp nữa. Dĩ nhiên là tôi giấu biệt chuyện ở vườn trường khi hần cướp lấy điện thoại và hôm đi công viên giải trí

đạo họ, giấu luôn vụ trả áo " động trời " lần trước.

Anh nghe thì hơi nhú mày, biểu cảm cũng có chút gì đó... khó chịu làm tôi đang kể thì phải ngừng lại. Thôi chết, chẳng lẽ anh bị cảm?! Khí hậu ở Mĩ và Việt Nam rất khác nhau nên chắc anh ấy chưa kịp thích nghi. Tiêu, hồi đó anh cũng hay như vậy lắm. Cảm thấy hơi lo lắng, tôi bèn chồm người về phía trước, đặt tay lên trán anh kiểm tra. Có lẽ do tôi hơi đột ngột nên anh thoáng giật mình, về bối rối hiện rõ trên gương mặt thanh tú, mấp máy môi một cách khó khăn:

- Ồ... em... em.

- Sao trông anh có vẻ khó chịu vậy? Thôi chết, mặt anh đỏ lên hết rồi kia! Anh ổn chứ?

Nhìn nét mặt lo lắng của tôi, anh khẽ mỉm cười, dịu dàng gỡ tay tôi mặc cho tôi nặng nề đòi kiểm tra

- I'm ok, you don't worry (Anh ổn, em đừng lo)

Trở lại tư thế bình thường, tôi thở phào:

- Vậy à? Làm em cứ tưởng.. hồi đó cứ hễ thời tiết thay đổi là y như rằng anh lại cảm.

- Anh ổn mà, em đừng lo - Anh xoa tay, nhưng đôi mắt xanh kia lại không giấu được niềm vui, hình như nhớ được điều gì đó, anh hấp tấp hỏi - Mà cái cậu Minh Khôi gì đó.... có thân với em không vậy?

- Thân á?! - Ừ nhì, sao trước giờ mình lại không nghĩ đến điều này ta? - Em và cậu ấy là bạn cùng dãy bàn, học chung một nhóm nữa. Cậu ta lạnh lùng lắm, đôi lúc lại hơi kì lạ và.... cực kì khó ưa! Mà anh có nhớ người khi nãy giải vây cho anh không? Là hấn đây

- Really? - anh ngạc nhiên, giọng anh chợt chùng xuống - Thế cậu ta có điều gì khiến em ấn tượng không?

Ngậm thìa kem trong miệng, tôi suy nghĩ một chút rồi trả lời:

- Có! Cậu ta học rất giỏi, mặt mũi cũng sáng, lạnh lùng, kiêu ngạo, đáng ghét, khó ưa

Mặt anh giãn ra đôi chút khi nghe tôi nói vậy. Sau khi xử lý xong tận bốn ly kem thì ngoài trời cũng đã xế chiều. Chà tôi ngồi đây lâu đến vậy sao? Anh thấy biểu hiện của tôi thì bảo:

- Cũng trễ rồi, ta về nhé!

- Ok! - Tôi ra đầu

Suốt đường về, tôi không ngừng áy náy nhìn anh bởi hầu như cả buổi chỉ có mình tôi là ăn nhiều, còn anh thì chỉ uống có một ly hồng trà thôi à. Hầy dà, bởi cái tật cứ đựng tới ăn uống là chẳng để ý gì nữa. Mà anh Ju quả là hào phóng, chẳng thèm tính toán mà còn hẹn hôm nào rảnh anh sẽ dẫn tôi đi thêm lần nữa. Ôi, anh quả là một người anh tuyệt vời! Thật sự là em sắp khóc vì cảm động đây. Nhưng nước chiếm tới 70% cơ thể con người lận, em không thể nào phí phạm một phần trăm cơ thể mà ba mẹ đã cực nhọc ban cho và nuôi dưỡng suốt 17 năm qua được, đành phải nuốt ngược nước mắt vào trong vậy!

- Anh Ju tốt bụng quá!! - Tôi cười toe

Bất chợt, anh quay sang nhìn tôi với ánh mắt dịu dàng biết bao:

- Anh sẽ tốt với em cả đời, Nguyên ạ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30

- Anh sẽ tốt với em cả đời, Nguyên ạ

Lúc ấy, tôi không hiểu được ý nghĩa sâu xa trong câu nói của anh, chỉ nở một nụ cười thật tươi! Chiếc xe dừng hẳn trước cổng nhà tôi. Bước xuống xe, tôi vẫy tay:

- Tạm biệt anh nhé!

Anh cũng mỉm cười vẫy tay theo và phóng xe đi mất. Hi hi hi, chiều nay vui quá là vui. Được ăn kem miễn phí cơ đấy, sướng ghê! Bữa nào đó phải rủ con Huyền đi cùng mới được, kem là món khoái khẩu của nó mà!! Lòng đang ngập tràn cảm giác hoan hỷ thì đột nhiên tôi lại có cảm giác.... quên quên chuyện gì đó

- Vui quá nhì?

Một âm vực lạnh lẽo cất lên sau lưng khiến tôi rùng mình quay lại, mắt được dịp mở to hết cỡ. Người phía trước chống một tay vào tường, mồ hôi nhễ nhại. Chiếc

cà vạt trên cổ nó lỏng ra trông như bị ai đó kéo, cúc áo bị bung đến hai chiếc, quần áo xộc xệch giống mới đi đánh lộn về. Hắn thờ dốc rồi ngược gương mặt tuần tú của mình lên, để lộ mái tóc rối bù. Chết cha, hình như... đây là hậu quả mà đám fan cuồng của hắn "ưu ái" để lại thì phải?!! Sao mà thảm dữ vậy trời?? Ngắm lại thấy bản thân cũng "hoi" quá đáng khi nở "đạp" cậu ta vào tình huống rắc rối như vậy, cảm giác tội lỗi dâng đầy đầu. Tôi gặp người lia lịa, giọng áp ứng:

- Tôi... tôi xin lỗi cậu, cũng tại vì bất đắc dĩ...

- Xin lỗi? - Hắn khinh bỉ hỏi ngược lại - Thấy tôi thế này, chắc cậu hài lòng lắm nhỉ?

- Tôi... tôi - tôi lo lắng lùi lại

- Cậu khiến tôi ra nông nổi này chỉ vì cứu một tên lai sao?

Hắn lại hỏi, giọng một lúc một trầm hơn, ánh mắt lạnh lẽo hướng thẳng về phía tôi đầy vẻ trách móc. Mỗi lúc, cậu ta lại càng tiến đến gần tôi hơn, tới khi đã dồn được tôi về phía chân tường, khoảng cách giữa tôi và cậu ta chưa đến 1 centimet, hương trà xanh phảng phất bao trùm lấy mọi giác quan của tôi khiến chúng gần như tê liệt, không ngừng dùng tay đẩy vai cậu ta ra xa mình:

- Gần quá rồi đấy Khôi! Tôi đã xin lỗi cậu rồi mà...

- Tại sao.... cậu lại tàn nhẫn với tôi như vậy?

Tôi từng nhìn thấy chàng trai phía trước. Chỉ một câu nói của cậu ta, không quá dài dòng nhưng lại khiến sự hối hận xâm chiếm lấy tâm hồn tôi một cách khó hiểu. Rõ ràng đây chỉ là một hành động cứu người vô cùng "nhân đạo" nhưng tại sao hắn lại tức giận như thế? Nếu là bình thường tôi sẽ không ngần ngại mà cho rằng cậu ta là một tên nhỏ mọn nhưng sao tôi có cảm giác cơn giận này thật không đơn giản chỉ là như vậy. Giờ đây, khi đối diện với ánh mắt lạnh lẽo, chứa đựng đầy nỗi niềm kia tôi lại chẳng biết nói gì cả. Rốt cuộc, là tại sao...?

"bộp" - Hey boy

Ồ....

Giọng nói này...??

- Cậu đang làm gì em Nguyên vậy?

- ANH JU????

Tôi ngạc nhiên kêu lên, nhanh như cắt, cánh tay rắn chắc của anh đã kéo tôi vào lòng anh một cách bất ngờ. Hắn lạnh lùng quay lại ném ánh mắt sắc như dao về phía anh. Anh cũng không khác gì, đôi mắt xanh lơ hiện hòa bình thường giờ đã bắn những tia tức giận mà từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy. Tôi ngơ ngác nhìn qua hắn, rồi lại quay về hướng anh. Giữa hai người chợt xuất hiện một tia sét "hận thù" nào đó thì phải. Mùi sát khí từ hai bên tỏa ra nồng nặc đến đáng sợ. Cứ ngỡ họ sẽ trao nhau ánh nhìn "yêu thương" đó tới mai nếu như không có câu nói xua tan ám khí của tôi:

- Hai người.... bộ yêu nhau hả?

"RẦM!!!!" - một tảng đá nặng nghìn tấn đè thẳng xuống đầu họ. Cả hai không hẹn mà đồng loạt quay về phía tôi, đồng thanh tương ứng:

- CÁI GÌ?

Cảm thấy mình hơi bị vô duyên, tôi vội vàng xua tay liên tục. Anh lo lắng nắm lấy vai tôi, hỏi dồn dập:

- Cậu ta đã làm gì em vậy Nguyên??? Em không bị thương ở đâu đấy chứ??? - vừa nói, anh vừa chỉ tay về phía hắn

- K... không phải đâu... em..

- Thì ra đây là tên lai đó à?

Chưa nói hết câu tôi đã bị hắn cướp mất lời. Không chút ngần ngại, cậu ta vươn tay kéo tôi về phía mình. Anh có hơi bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng chụp gọn bàn tay còn lại của tôi và bây giờ... tôi đang ở trong một tư thế hết sức khó tả! Hai người đó vẫn lờm lờm nhau rất đáng sợ. Cảm thấy tình hình sẽ căng thẳng hơn nếu như tôi không lên tiếng giải thích, bèn giật mạnh đôi bàn tay đáng thương ra khỏi hai đấng nam nhi kia, mở giọng hoãn binh:

- Hai người hiểu lầm cả rồi! Anh Ju, không phải như anh nghĩ đâu. Cậu ta là người mà em kể với anh khi nãy đó, chúng em chỉ đứng nói chuyện thôi, Khôi không có làm gì em hết. Còn Khôi, đây là anh Ju, người anh hàng xóm thân thiết của tôi từ hồi bé, lúc nãy là do bất đắc dĩ tôi mới phải làm như vậy để giải vây cho anh thôi!

Nghe tôi nói, gương mặt của anh cũng đã giãn ra đôi chút nhưng ánh mắt hai người nhìn nhau vẫn chẳng có chút thiện cảm nào cả. Ôi, sao mọi chuyện lại trở nên rắc rối như thế này chứ?!! Giờ ước gì có ai xuất hiện giải cứu cho tôi thoát khỏi tình cảnh ngặt nghèo này đây!

- Ủa Phong, con tới chơi hả?

Ôi mẹ ơi, người mẹ vĩ đại nhất cuộc đời con. Mẹ tới như một bà tiên làm cho con mừng suýt nhảy cẫng lên luôn đây này. Tôi vẫy tay với mẹ rồi rít, nhưng mẹ lại "phũ phàng" lướt qua tôi để tới trò chuyện với anh Ju. Sao mẹ lại nhẫn tâm đến thế? Con gái của mẹ đứng thù lù ở đây nhưng mẹ không chút để ý mà lại thăm hỏi anh Ju trước là sao?!!

- À... dạ vâng, con mới đón Nguyên đi học về

- Thật vậy sao? Tốt quá! Hay con vào nhà chơi, cô chuẩn bị com nước.

- Tiếc quá, con có chút việc bận ở công ty - anh thở dài tiếc rẻ - để khi khác con sẽ tới chơi lâu hơn, giờ xin phép cô con về

Anh lễ phép từ chối rồi quay sang tôi

- Khi này anh quên nói với em, do mấy lần trước em tới mà mẹ anh bận công việc, không ở nhà tiếp đãi em được nên bảo anh nói với em khi nào rảnh thì sang chơi lâu hơn tí nữa, mẹ sẽ trò chuyện với em một trận cho thỏa.

Ái chà, cô Kate lúc nào cũng nhiệt tình và chu đáo. Tôi vui vẻ đồng ý, anh dịu dàng xoa đầu rồi thì thầm vào tai tôi:

- Em cũng phải cẩn thận với cậu Khôi đó đấy

Nói xong thì anh leo lên xe và đi mất hút, để lại tôi với cái biểu cảm ngu không tả nổi. Chợt nghĩ thấy mùi ám khí nồng nặc, tôi run run quay người lại thì thấy gương mặt hằn mang một màu tối tăm u ám đến đáng sợ. Hình như lúc này mẹ đang nói chuyện với anh Ju thì hân cũng đã tranh thủ chỉnh trang lại quần áo, đầu tóc rồi, nhìn vào chả ai biết khi này cậu ta te tua đến mức nào đâu. Mẹ tôi nhìn thấy hân thì niềm nở bước đến, tiếp tục công cuộc bỏ rơi tôi lần hai T _ T

- Con là bạn của Nguyên phải không? Con tên gì thế???

- Ồ... dạ... - cậu ta giật mình, lúng túng đáp lời - con tên Khôi...

- Tuyệt quá! Không ngờ hôm nay Nguyên lại chịu dẫn bạn về chơi! Con có rảnh không?? Vào nhà ăn com với cô và Nguyên nhé! Con bé này từ trước đến giờ trừ Huyền ra là nó chẳng chịu dẫn người bạn nào đến nhà cả!!

Hà....??

Mẹ tôi... mời hân vào nhà ăn com???

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Không được!

Nhất định là không được!

- A ha... mẹ ơi... Khôi cậu ấy bận nhiều việc lắm, chắc không ăn com cùng chúng ta được đâu. Phải vậy không Khôi?

Tôi nhanh nhẩu nói rồi quay về phía sau nheo mắt nhìn hân ý bảo cậu ta cũng gật đầu xác nhận đi xong. Nào ngờ tôi lại bị cậu ta lườm muốn rách mặt. Ồ hơ, tôi nào có tội tình chi? Thật sự thì tôi vẫn còn thấy ngượng khi gặp mặt hân sau vụ bị "cưỡng hôn" lần trước nên đã hạn chế tối đa việc gặp mặt hân rồi. Giờ mà ngồi ăn chung một bàn có mà bị cậu ta làm cho ghen đến chết mất...!!!

- Tôi không nhớ là hôm nay mình bận gì đấy Nguyên ạ, và lại tôi cũng đang đói

" RẦM " - Một tảng đá chả rõ từ đâu rơi xuống đầu tôi. Đồ mỹ nam chết dẫm! Bộ một ngày cậu không làm tôi nổi điên lên là ngày ấy cậu mất tiền à? Hân rốt cuộc là có âm mưu gì đấy chứ???? Mẹ tôi nghe hân nói vậy thì vui vẻ hân lên:

- Thế thì tốt quá! Nào, con vào nhà đi!

Ủầy, tình trạng của tôi bây giờ thật sự là rất muốn bùng cháy! Ôi trời đất ơi, sao trên đời này lại có loại người trơ tráo, đáng ghét như vậy chứ?? Đúng là lộn ruột với hân mà. Đã vậy trước khi vào nhà cậu ta còn quay sang nhìn tôi với vẻ đắc ý lắm cơ đấy. Grừ, đồ khó ưa! Cầu mong cho cậu bị hóc xương cá đi. Đau khổ vuột mất, tôi cố lết xác vào phòng khách. Mẹ đang rót trà mời hân, còn hân thì cúi đầu cảm ơn. Ôi sao cái thế giới này như muốn ruồng bỏ tôi vậy?!

- Con ngồi chơi chút nhé - mẹ mỉm cười - cô vào bếp chuẩn bị com rồi chúng ta cùng ăn

Nghe mẹ nói câu đó, tôi mừng như bắt được vàng vậy, vội nắm lấy tay mẹ, hồ hởi:

- Thế thì mẹ để con phụ với! Một mình mẹ làm không xuể đâu.

Tưởng làm như vậy thì sẽ tránh mặt hân được một chút, nào ngờ đâu...

- Ô hay, cái con bé này hôm nay lại dám xem thường mẹ à? Ngồi đó tiếp chuyện với bạn đi, một mình mẹ làm được hết!

Mẹ nhéo mũi tôi rồi nháy mắt đầy ẩn ý bước vào trong bếp. Để lại tôi với dấu cảm thán to đùng trên mặt. Ôi mẹ ơi, sao mẹ lại không hiểu cho nỗi lòng của con vậy chứ?

Bầu không khí u ám bủa vây lấy tôi một cách nặng nề. Tôi uể oải ngồi đối diện hắn. Nhìn cái bộ dạng khoan thai uống trà của cậu ta làm mà hận lòng ghê gớm, biết chuyện sẽ ra đến nông nổi này thì tôi đã kiếm cách khác để cứu anh Ju rồi. Chắc lát ăn cơm phải để ly nước ngay cạnh quá, ngộ nhờ bị ghen thì cũng không chết!

T _ T

- Nè, nói đi, rốt cuộc ý đồ của cậu là gì khi chấp nhận lời mời cơm của mẹ tôi? - tôi nghi hoặc tra hỏi

Kéo nhẹ khóe môi lên một chút, cậu ta dựa hẳn người vào thành sofa, đan nhẹ tay vào vào mái tóc mà trả lời một từ rất ư là " hợp lý "

- Tôi thích!

Một đám mây đen bay lên trên đầu tôi rồi đổ mưa kèm theo sấm sét ì ùng sau khi câu trả lời của hắn vừa dứt. Đúng là phải thừa nhận tôi bị chữ " thích " này của cậu ta làm cho tức chết rồi. Đuôi mắt tôi giật giật đầy ức chế, mặt đỏ au lên vì tức. Không được, phải bình tĩnh nào, nhất định không được động thủ! Đặt tay lên ngực, tôi hít vào thở ra ba cái liên tiếp để tăng khả năng kiềm nén. Nhưng hình như vẫn còn cảm giác ức chế nên mấy câu sau tôi lại nghiêng răng treo treo, âm vực cứ trở nên nặng nề thế nào ấy

- Chỉ vậy thôi sao?

- Cũng không hẳn! - hắn nâng tách, hớp nhẹ một chút trà

- Thế rốt cuộc là sao? - Tôi sốt ruột hỏi

Hắn không trả lời, đặt lại chiếc tách lên bàn rồi thông thả vuốt tay vào túi quần ngắm mấy khung ảnh trên kệ tủ. Tôi xém trào máu họng, vội uống một hơi hết ly nước để làm vui cục tức đang chèn ngay cổ

- Đây là gia đình cậu? - hắn hỏi, đôi mắt hướng về phía tấm ảnh

- Đúng vậy! - tôi xằng giọng

Hắn cười nhạt, mắt vẫn dán về phía khung ảnh. Nụ cười ấy... tôi cảm giác có một nét cay đắng và chua xót ẩn phía sau nó, ánh mắt buốt giá chứa đầy nỗi niềm

Tự nhiên nhìn hắn như vậy lòng tôi như có chút gió lạnh thổi qua. Hắn là một con người khó hiểu, đúng vậy, rất khó hiểu. Tôi ví hắn như một đại dương, bao la và rộng lớn khôn cùng, chẳng ai có thể biết được tận sâu thẳm đại dương ấy có những gì, ai càng cố tìm hiểu thì sẽ càng thấy bé tắc, càng thấy nó quá rộng lớn và dễ dàng bỏ cuộc. Tôi cũng vậy, lúc thì tôi thấy cậu ta rất.... cà chớn! Lúc thì lại dịu dàng biết bao,... Ôi, nói chung là đa nhân cách, chả thể nào nắm bắt được suy nghĩ của hắn cả.

- Trông cậu rất hạnh phúc

- ...

- Nhưng... - hắn đột ngột chuyển ánh mắt sang tôi - cậu cười trông ghê quá!

" RẦM " - một tảng đá nữa lại đè xuống đầu tôi.

ÔI GIỜ OI!!!! ĐIÊN CHẾT MẮT. Chịu hết nổi rồi. Tức nước thì nhất định phải vỡ bờ. Giờ có mà uống hết nước của sông Cửu Long mới có thể làm vui được cục tức của tôi lúc này. Cái tên này mà không mất lệ thì cũng là bị đui mù bẩm sinh!! Hắn nghĩ làm sao mà dám chê nụ cười đẹp như hoa hậu Đặng Thu Thảo tôi chứ??? Đám mây đen sì trên đầu tôi vẫn nhiệt tình đổ mưa và nô sấm ùng ùng đầy bất mãn.

Tôi hùng hổ đứng dậy, bước nhanh đến chỗ của hắn để rửa xả một trận cho bỏ tức. Cơ mà hậu đậu thế nào lại vấp vào chân ghế mà ngã nhào về phía trước. Lạy chúa, kiêu này là đập mặt xuống đất chứ chẳng chơi. Thôi tiêu rồi! Tôi nhắm nghiền mắt, cốt để chờ đợi một cú té ngoạn mục sắp xảy ra...

" Bụp "

Hơ~~~ tôi...vẫn... chưa ngã sao? He hé mắt nhìn, tôi thờ phào khi thấy thân thể còn lạnh lặn, chả sứt mẻ chỗ nào hết. Ồ, nhưng tôi đang dựa vào " cái gì " mà âm thế này? Ngẩng mặt lên, mọi tế bào thần kinh ngay lập tức bất động.

Tôi... đang dựa hẳn vào lòng hắn!!!

Cậu ta mới đầu hơi ngạc nhiên, sau đó khóe môi lại nhếch lên tạo nên một nụ cười tuyệt đẹp . Ánh mắt nhìn tôi dịu dàng pha lẫn một chút bối rối. Tôi ngẩng người. Hương thơm dễ chịu của trà xanh phả nhẹ khiến đầu óc tôi phút chốc trở nên đờ đẫn. Đầu tôi gục hẳn vào người hắn và tôi nghe thấy tiếng tim đập rất mạnh của người phía trước. Sự tỉnh, tôi hốt hoảng đẩy nhẹ hắn ra, miệng lắp bắp:

- T... tôi không... có ý. Xin lỗi cậu!!!

- ...

Tôi lúng túng cất lời mà trong đầu lại không ngừng trách móc bản thân sao lại hậu đậu như vậy! Nguyên ơ là Nguyên! Mày đã làm cái trò gì thế kia?? Trời ạ, xấu hổ chết mất, rồi cậu ta sẽ nghĩ tôi là một đứa con gái ham trai, dễ dãi. Đáng ghét, cũng tại cái chân ghế chết tiệt khiến tôi lâm vào hoàn cảnh khốn khổ dớ mếu dớ thế

này. Tội hận! Huhuhu

Hắn nhìn bộ dạng của tôi rồi phì cười, chậm rãi bước gần đến ngồi cạnh bên tôi. Gớm, tính chọc tôi chứ gì, nhìn cái điệu cười là biết rồi. Tôi hậm hực quay mặt sang chỗ khác, bàn tay vô thức cấu mạnh vào thành ghế. Chết tiệt, mặt tự nhiên đỏ như gấc rồi. Aixxx ~~~

Chợt, đôi tai tôi ấm lên khi bàn tay của hắn áp vào, nhẹ nhàng xoay đầu tôi về phía hắn. Tôi tròn mắt ngạc nhiên vì hành động đột ngột đó, gương mặt hắn đối diện với tôi với khoảng cách vừa đủ nhưng chả hiểu sao trông ngực của tôi lại đầm thềm thụp như bị rối loạn nhịp tim ấy

- Cậu thật ngốc!

- Ngốc gì chứ?? - tôi bất mãn kêu lên - Tôi mà ngốc thì cái khái niệm thông minh chẳng ai dám nhận đâu đó biết chưa hả???

- Nhưng... có khi vì vậy mà tôi...

- Há????

Hắn bắt chợt buông tay mình ra khỏi tai tôi, lấy lại cho mình vẻ lạnh lùng thường ngày, cậu ta khẽ lắc đầu

- Không gì cả!

◇◇◇◇◇

Thật chất thì bữa cơm lần này cũng không tệ như tôi nghĩ, chắc do hôm nay... trời đẹp = _ =*** Mẹ tôi thì với sự hiếu khách sẵn có của mình nên tiếp đãi cậu ta rất là nhiệt tình và chu đáo. Hihi, nếu ai nhìn mẹ tôi thì chắc cũng chẳng ngờ mẹ là một giảng viên đầu nhĩ?! Tôi nghe ba kể ngay từ thời cấp 2 mẹ tôi đã là một "viên ngọc quý" của trường vì liên tiếp giành được những giải thưởng học tập danh giá nhất nhì cả nước, lên cấp 3 thì nổi đình nổi đám vì nhận được học bổng đi du học ở một ngôi trường nổi tiếng của Mĩ. Haizz, bởi vậy hai con người tài giỏi đã hợp tác nên một đứa con cũng tài giỏi không kém như tôi đây!! Thật tự hào

- Cô nương, đang hồi tưởng gì mà cười tủm tỉm vậy?? - mẹ huơ huơ đũa trước mặt tôi

- Ô... đâu có gì đâu mẹ - tôi giật mình ngưng ngừng, cầm cúi vào bát cơm trên tay

Mẹ bật cười, quay sang tên Khôi đang nhìn tôi thích thú. Hừ, nhìn cái gì mà nhìn chứ, đúng là... tào lao!

- Đây, con có thấy không? Con bé này lúc nào nó cũng mơ mộng như vậy đó. Đọc nhiều tiểu thuyết nên riết hồi tưởng luôn. Cô còn nhớ hồi nó chín tuổi cô dẫn nó vào nhà sách, cứ tưởng con bé sẽ kiếm truyện tranh hay là sách tô màu như mấy đứa con nít khác, nào ngờ nó lại lon ton đến kệ sách đựng tiểu thuyết ngôn tình sẫm soi với vẻ hí hửng lắm, đã vậy còn tiện tay lấy một cuốn giờ ra đọc nữa chứ. Lúc ấy cô suýt tí bật ngửa ra sau.

Tôi đờ người ra, sốc không nói nên lời. Người mẹ đáng kính của con ơi, sao mẹ nỡ nào lôi ba cái chuyện hồi xưa hồi xưa của con ra mà nói với cái tên đáng ghét đó. Hắn lấy tay che miệng nhưng vai lại run run lên, chắc đang cố nhịn cười đây mà. Tôi kín đáo liếc mắt qua cậu ta, lăm lăm đôi đũa trên tay ra vẻ đe dọa. Có lẽ thấy tôi nghiêm túc quá nên hắn cũng đã nhịn cười thành công, đằng hắng ho nhẹ mấy cái rồi cầm cúi nuốt miếng cơm trong miệng. Nhưng mà phải công nhận chưa bao giờ tôi thấy cậu ta lại thật sự vui vẻ như thế này, bộ dạng lạnh lùng đã được trút xuống, cười nhiều hơn.

- À Khôi này - mẹ tôi niềm nở gấp miếng thịt vào chén cho hắn - ba mẹ con làm nghề gì vậy?

Tôi nghe thế thì cũng tò mò ngẩng mặt lên nghe ngóng. Quả thật đó cũng là điều tôi thắc mắc bấy lâu. Nhưng sao nhìn hắn có vẻ không được vui cho lắm khi nhắc đến họ, tuy vậy vẫn mỉm cười đáp lại câu hỏi của mẹ tôi

- Ba con là một doanh nhân ạ

Chà, hèn chi... giàu thấy bà!

- Là doanh nhân thì hẳn rất bận rộn - mẹ tôi gật gù sau vổ vai hắn - Mai mốt ở nhà một mình mà buồn thì con cứ sang đây chơi nhé, công nhà cô luôn rộng mở chào đón con.

Tôi khẽ cười nhìn mẹ, mẹ lúc nào cũng nhiệt tình và thẳng tính như vậy cả. Chả trách sao ba lại điều đứng vì mẹ ngay từ cái nhìn đầu tiên (năn ni lắm ba mới kể cho)

. Nhưng việc làm tôi chú ý hơn cả là biểu hiện của cậu ta, bàn tay cầm đũa bỗng chốc khựng lại trong giây lát, phân nửa mặt trên tối om đến khó hiểu

- Con... cảm ơn cô rất nhiều!!! - cậu ta nở nụ cười rạng rỡ

Đơ....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Cậu ta nở nụ cười rất tươi, nhìn vô cùng hạnh phúc. Đúng vậy, nụ cười của hạnh phúc! Tôi chưa bao giờ thấy hắn cười như vậy trước đây cả. Nụ cười ấy đẹp đến mê hồn, sự lạnh lùng thường ngày như đang được hơi ấm của nắng làm cho biến mất. Tôi ngẩn ra mất mấy giây mới hoàn hồn lại được. Đẹp quá! Sau đó thì mẹ tôi và hắn trò chuyện với nhau xuyên suốt bữa cơm luôn, thi thoảng lại lấy tôi ra làm đề tài trò chuyện!! Nhưng với cái kiểu ít nói của mình cậu ta chỉ chăm chú lắng nghe mẹ tôi, đôi khi lại lễ phép trả lời vài câu hỏi vu vơ của mẹ. Nhưng tôi để ý thấy hắn thật sự rất vui, mỉm cười khá nhiều lần, ánh mắt hắn nhìn mẹ tôi chứa đầy sự thân thương và cảm mến, ánh mắt ấy cứ như người thân dành cho nhau vậy

"cạch "

- Nguyên, con sao vậy?? - mẹ lo lắng hỏi

- Không có gì đâu mẹ, con vuốt tay.. - tôi mỉm cười trả lời, lúng túng nhặt đôi đũa bị mình đánh rơi để lên bàn - Đũa con... cũng dơ rồi, con đi lấy đôi khác.

Nói rồi tôi đẩy ghế bước xuống bếp, lúc đi không ngừng vò đầu bứt tai. Từ bao giờ? Từ bao giờ mà tôi lại để ý đến hắn nhiều như vậy? Để ý từng nụ cười, cử chỉ của hắn. Lúc nhận ra thì cũng trượt tay làm rơi cả đũa. Hay là tại đột nhiên hôm nay cậu ta cư xử hơi khác mọi hôm nên đâm ra tôi tò mò mà để ý như vậy không nhỉ? Cũng phải lắm, đó chỉ là một phản ứng bình thường và vô cùng tự nhiên của con người thôi mà. Duyệt!

Lúc quay trở lại bàn tự nhiên tôi cảm thấy có điều gì đó hơi... bất thường! Không biết lúc tôi không coa ở đây mẹ tôi đã nói cho hắn những gì mà trông cậu ta có vẻ khá là bối rối, gương mặt có hơi ửng đỏ lên nữa chứ, mẹ thì chống cằm tủm tỉm cười. Tôi dụi mắt đến suýt lòi cũng khó tin được là mặt hắn đang đỏ, nhưng dụi xong thì mọi biểu hiện của cậu ta lại đâu vào đấy bình thường. Bữa cơm trôi qua vô cùng êm đẹp....

☆☆☆☆

- Cô không cần con phụ thật sao? - hắn liếc nhìn đồng chén đĩa trong bồn rửa, ái ngại hỏi

- Thiệt! Chứ ai mà lại để khách tới phải dọn dẹp bao giờ, con cứ về trước đi, khỏi lo! - mẹ gạt đầu đầy kiên định

Hắn nghe vậy thì cũng đành chịu, cúi đầu chào mẹ tôi đầy phép tắc

- Nếu vậy chào cô con về, cảm ơn cô vì bữa cơm!

Đấy, tưởng thế là xong! Nào ngờ tôi lảng xãng định lao vào phụ mẹ xử lí đồng chén đĩa kia thì mẹ phũ phàng kéo ra, bảo tôi phải tiễn hắn ra cửa thì mới phải phép. Tôi méo mặt nhìn mẹ song cũng đành nghe theo. Lúc đi, tôi và hắn chẳng nói với nhau lời nào cho tới khi bước khỏi cửa, tôi nhoén miệng cười:

- Bái bai hén!

Toan quay vào nhà thì khuỷu tay tôi bị hắn nắm lại. Hơi ngạc nhiên một chút, tôi tròn mắt hỏi:

- Gì nữa đây?

- Tôi muốn nói với cậu một chuyện quan trọng!

Nhìn điệu bộ nghiêm túc của người phía trước mà tôi không khỏi tò mò, liền đáp:

- Cậu muốn nói gì?

Hắn nhích về phía tôi gần hơn một chút, đôi mắt nâu tuyệt đẹp nhìn tôi không chút ngập ngừng khiến tôi bất giác.... chột dạ! Bất chợt, cậu ta nhẹ nhàng nắm lấy cổm tôi nâng lên ngang tầm mắt hắn, dịu dàng nói:

- Tôi thích c....

- ANH KHÔI OIIIIIIIIII ! ! ! ! ≡≡≡≡

Cậu nói ngay lập tức bị bỏ dờ bởi một tần suất âm thanh mạnh vô đối thủ không rõ từ đâu cắt ngang khiến hắn bất chợt khựng lại, vài vạch đen chảy dài bên trán. Đột nhiên, một cô gái phi như bay tới ôm chàng lấy cổ cậu ta đẩy bất ngờ khiến hắn chới với suýt ngã ra sau. Cô nàng này coi bộ vui lắm à nha, giọng nói có đôi ba phần nũng nịu xuyên qua tai tôi:

- Anh đi đâu cả buổi chiều làm em tìm mãi thế?? Thiếu điều xem lật luôn cái thành phố này luôn đấy, hén mà em tình cờ bước qua đây thì thấy anh!!! A, mà chị đây là...

OH MY GOD!!!!

NGỌC LY!!!!

Cái khoảnh khắc cô gái đó quay mặt về phía tôi khiến tôi kinh ngạc đến chẳng thể nào nói nên lời. Cô nhóc nhìn thấy tôi thì ánh mắt hắn lên vẻ bức bối liền chỉ tay về phía tôi:

- Tại sao lại là chị???

- Hề?

- Đùng có giả ngây với tôi?? Tại sao chị lại dám rủ rê anh Khôi của tôi hả???

Hả? Ai rủ rê ai? Cô bé này sao chưa tìm hiểu căn nguyên vấn đề gì hết đã nhanh chóng kết án một người trong sáng như tôi rồi. Aixxx, sao mà phiền phức quá vậy nè! Đùng là cái gì liên quan đến tên đáng ghét này đều rắc rối cả. Hấn sau một hồi cố gắng cũng đã giữ được thăng bằng bởi cái ôm đầy thân thiết kia, nhanh chóng nhìn sang tôi rồi quay sang Ngọc Ly hỏi với giọng có chút bức bối:

- Em tìm anh có việc gì không?

Nghe câu hỏi của " người trong mộng ", cô nhóc liền quay ngoắt 180 độ khiến tôi suýt choáng khi trưng ra bộ mặt dễ thương trời phú của mình mà ngọt ngào trả lời:

- Em tính rủ anh đi xem phim đó mà!! Nhưng do tìm anh nên chắc đã muộn mất suất đầu rồi - Nói rồi cô nhóc vui vẻ khoác tay hấn lôi đi - Không sao! Mất suất đầu còn suất sau, giờ ta đi anh nhé, em thích bộ phim này lắm!!!

- Nhưng...

- Ok! Nào, ta đi thôi!

Tôi đơ mặt nhìn hấn bị cô nhóc kéo tay rồi đi một cách nhanh chóng. Bất chợt một cơn gió nhẹ cuốn theo chiếc lá khô lướt qua làm tôi bừng tỉnh, vội đóng cửa rồi quay vào nhà...

contiep....

chương lần này hơi ngắn, mong mọi người thông cảm!!! \$ _ \$

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Mình Khôi khi này có nói gì với con không?

- Dạ?

Tôi úp cái chén lên kệ, quay sang mẹ thì lập tức hiểu ngay vấn đề, bèn gãi đầu trả lời:

- Vì một số lí do nên con chẳng thể biết cậu ta định nói gì hết mẹ ạ.

- Hờ? Sao lại thế? Lý do gì vậy?

- À thì... cái này cũng khó giải thích lắm, nhưng sao mẹ biết cậu ta định nói gì với con - tôi tò mò hỏi, tiện tay lấy thêm một cái chén nữa úp lên kệ

Mẹ không nói gì, chỉ mỉm cười đầy ẩn ý. Chắc, cứ hể mà mẹ cười kiểu này là y như rằng mẹ đang giấu cho mình một cái suy nghĩ gì đó... khá là táo bạo đây! Giờ mà tôi có van nài tha thiết kiểu gì mẹ cũng chẳng hé môi nửa lời đâu. Thôi kệ, mẹ vốn là người tinh tế, biết được những chuyện này đâu phải là quá khó. Bất chợt tôi nghe thấy tiếng cửa mở, bèn lau vội tay rồi chạy ra. Nhìn thấy bóng dáng thân quen trước mặt, tôi mừng đến nhảy cẫng lên:

- A BA, BA VỀ RỒI MẸ ƠI!

Ba nhìn điệu bộ vui mừng của tôi mà phì cười, mẹ từ dưới bếp cũng vội vàng đi ra với nụ cười tươi:

- Anh về rồi sao? Có thấy mệt không?

Ba xoa đầu tôi rồi dịu dàng quay sang kéo mẹ ngồi xuống sofa, thờ phào một cái rất chi là hài lòng:

- Cũng không mệt lắm, buổi hội thảo kết thúc sớm hơn anh tưởng nhiều, vừa xong là anh đáp máy bay về Sài Gòn ngay! Mấy nay để hai mẹ con ở nhà một mình rồi, ba xin lỗi nha con gái!!

- Hehehe, vậy thì ba phải đền cho hai mẹ con con đó nha! Ba đi Hà Nội chắc đem về " nhiều đồ " lắm nhĩ? - tôi nhe nhón cười đầy gian manh, tất nhiên là ba hiểu ý tôi, giả vờ tặc lưỡi:

- Chắc, nghe là biết cô nương đây đang muốn đòi quà rồi! Đây này, cái này là miễn chê đấy nhá!

Nhìn chiếc lọ cắm bút bằng gốm tinh xảo trước mặt mà tôi miễn cưỡng kinh khủng. Thật chẳng uống công tôi nắn nỉ gây lười suốt mấy... giây liền! Ô la la, mừng " em " đã về đội của chị. Ba còn tặng cho mẹ hộp trà sen hồ Tây chính hiệu, mẹ thích loại này lắm luôn ó, mấy lần mong ước được nếm thử nhưng chưa có dịp. Ba

sau một lúc đắm chìm trong những câu hỏi han quan tâm của hai mẹ con tôi thì cũng đã "chuồn êm rút gọn" vào nhà tắm.

Ngồi trên giường ngắm chiếc lọ, tự dưng tôi cảm thấy bản thân thật sự rất may mắn. Được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc và đủ đầy về mặt vật chất lẫn tình thần thể này thật tuyệt biết bao. Trừ những lúc hơi cô đơn khi phải ở nhà một mình do ba mẹ đều đi công tác nhưng bù lại, tôi luôn nhận được tình yêu thương quý giá và hơi ấm hạnh phúc của một gia đình đúng nghĩa. Đôi khi nhìn ba mẹ, tôi cảm thấy thật ngưỡng mộ họ. Dù ở bên nhau suốt bao năm qua nhưng họ chưa bao giờ thôi nghĩ về nhau và quan tâm đến nhau. Nếu như mẹ là một người phụ nữ sôi nổi và cá tính thì ba lại khá điềm đạm và trầm tính. Tình cảm của ba mẹ như một bầu trời lúc cũng lấp lánh ánh sao. Tôi thật sự vô cùng hạnh phúc vì điều đó! =

- Con sẽ không bao giờ làm ba mẹ thất vọng đâu! - tôi giờ cao năm đắm đầy quyết tâm, sau đó nhanh chóng lật vở ra và miệt mài đắm mình vào đồng bài tập ở trên trường

(lên nhìn cô con gái cưng đang chăm chỉ học bài ở trong phòng qua khe cửa đóng hờ, hai vị phụ nhìn nhau mỉm cười đầy mãn nguyện...)

≡≡≡

Hai tháng trôi qua cực kì nhanh chóng, hẳn nhiên chúng tôi đã hoàn thành xong kì thi giữa kì và cuối kì một rồi. Sau bao nhiêu tháng ngày ôn luyện vất vả thì chúng tôi đã có thể tạm thờ phào nhẹ nhõm. Nói là thi học kì một chứ thật chất điểm số của nó cũng rất quan trọng, có sức ảnh hưởng lớn đến cả một năm học chứ đừng coi thường. Tôi được đứng hạng nhất trong lớp với số điểm trung bình xém - hoàn - hảo là chín phẩy chín. Mặc dù rất vui vì đã đạt được số điểm như ý nhưng tôi không khỏi sốc nặng khi biết mình chỉ được xếp hạng nhì toàn khối. Hừ, và cái tên đứng hạng nhất ấy chính là mỹ nam đáng ghét Vương Minh Khôi! Thua hán có 0,1 mà tôi cảm thấy hận lòng ghê gớm! Cứ chờ đấy, Nguyên này sẽ phục thù!!!!

- Chà, Hạnh Nguyên công nhận giỏi thiệt đó nghen! Thành tích xuất sắc cỡ này luôn mà

- Hehehe, đa tạ đa tạ! - tôi tếu táo đáp lời Hùng khi cậu ta đang xuýt xoa nhìn tờ phiếu điểm của tôi

- Thôi được rồi, bây giờ đã thi xong xuôi cả, chúng ta sẽ toàn tâm toàn ý lo cho Lễ hội mùa đông! - Quốc Minh từ đâu nhảy phóc vào chiếc ghế trước mặt tôi

"HOÉT HOÉT HOÉT!!!!" - một âm thanh vang dội của chiếc còi ở đâu đó gần đây dội vào tai chúng tôi inh ỏi

- Khi gió! Thăng nào ồn ào thế hả?? - Hùng bực bội la lên

- Tui nè, có được hông?

Hùng nuốt nước bọt đánh ực một cái rồi quay sang nàng lớp phó Hạ Thảo với nụ cười tươi roi rói:

- A ha, Thảo đó hả? Tui không biết, cứ tưởng...

- Hừ!

Nhỏ Thảo lườm tên Hùng muốn rách mặt, đằng hắng ho vài cái, nhỏ đồng đặc thông báo với chúng tôi một chuyện có vẻ rất hệ trọng:

- Quốc Minh nói rất đúng, chúng ta đã thi học kì xong và chẳng còn gì phải vướng bận nữa hết. Vì thế tui mong rằng mọi người sẽ dồn sức vào vở kịch của lớp mình! Tui đã nhờ Tuyết soạn sẵn kịch bản và cũng đã photo ra nhiều bản rồi. Đề nghị các đồng chí có góp mặt trong vở kịch này hãy đem về nghiên cứu kĩ để nhập vai cho tốt hén!

Chà chà, Hạ Thảo quả là người chu đáo, chuẩn bị sẵn kịch bản cơ đấy. Cầm tờ giấy chỉ chít chữ trong tay mà lòng hào hứng đã man. Để xem Tuyết lớp trưởng "làm ăn" ra sao nào...

- HẾ, SAO LẠI CÓ CẢNH HOÀNG TỬ VÀ LỘ LEM HÔN NHAU Ở CUỐI THỂ NÀY??? - Đám con gái giật mình kêu lên

- WHAT? WHAT? WHAT???? - Tôi bàng hoàng nhìn tờ kịch bản. Đúng... đúng thật là có cái cảnh đó....!!! Thế quái nào chứ??? Không thể tin vào mắt mình, tôi vội lao tới túm lấy vai nhỏ lớp trưởng mà lắc kịch liệt

- Sao lại có cái cảnh đó hả Tuyết? Tao nhớ mình đóng vai Lộ Lem chứ có phải công chúa ngủ trong rừng đâu mà hôn với chả hít ở đây????

- O, ai bảo Lộ Lem thì không được hôn? - nhỏ Tuyết bình thản đáp mà mắt mờ màng - Công chúa và hoàng tử hôn nhau, lãng mạn thế cơ mà. Trong phim Hàn thường có mấy cảnh đó...

Tôi tròn mắt vì... sốc! Ôi giờ ơi, sao mà có thể chứ??? Nụ hôn đầu tiên của tôi đã bị hán "cướp" trắng trợn thế mà giờ lại phải...???? Khóe mắt giật giật, tôi lườm cái tên mỹ nam bên cạnh mà không khỏi bất ngờ. Thế quái nào hán lại bình thản đến cỡ đó chứ?

- Thoái mái đi bạn hiền, có phải hôn thật đâu mà lo - Thảo vỗ vỗ vai tôi - với lại nếu đóng kịch theo mô típ cũ thì nó bình thường quá, phải sáng tạo lên chứ!

- Nhưng nhưng...

- Không nhưng nhị gì cả! Ý tao đã quyết rồi!! Tối lúc đó chỉ cần ghé sát môi vào nhau một chút thôi, đâu phải hôn thật! - nhỏ thì thào câu cuối vào tai tôi

cạn lời

- Vậy đi nha, bây giờ cứ hể có thời gian là lớp ta phải luyện tập thật chăm chỉ! Đồng chí nào mà lười biếng thì hỏi tại sao Thảo này độc ác!

- Nhưng mà Thảo nè, mình sẽ tập ở đâu? - Ánh My mỉm cười, dịu dàng hỏi. Nhận thấy sự lúng túng của nàng lớp phó, Huyền giờ tay xung phong

- Hay qua nhà tao đi! Ba mẹ tao đi công tác một tháng mới về. Với lại nhà tao cũng gần trường.

Nghe Huyền nói vậy, Hạ Thảo vui mừng lao tới vỗ vai nó đầy cảm kích, còn nói tổ quốc... ý nhằm, tập thể cả lớp sẽ mãi mãi ghi công nó, nguyện khắc tên nó lên... mặt bàn để tưởng nhớ! Sau khi ghi địa chỉ nhà Huyền lên bảng cho mọi người, Thảo chốt ý:

- Quyết định vậy đi nha! Chủ nhật này qua nhà Huyền tập kịch. Tui xin nhắc lại, ai mà lười biếng thì đích thân Hạ Thảo này sẽ tới nhà xách cổ đi đấy nghe chưa???

- NGHEEEEE !!!

Còn tiếp...

Từ sau chap này sẽ là những tháng ngày tập luyện "vất vả" của Hạnh Nguyên nhà ta. He he he he!!! * cười gian *

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

- Con đi qua nhà Huyền đây!!

Đeo chiếc túi chéo vai lên người, tôi nhanh chóng leo lên chiếc xe đạp "thần thánh" của mình rồi ngoái đầu lại chào mẹ một tiếng. Đang tính đạp đi thì mẹ nắm lấy yên xe và dúi vào tay tôi một chiếc khay đựng đầy bánh quy và bánh ngọt:

- Ố...??

- Ố ớ gì? Cái này là mẹ làm đấy, con đem lên cho các bạn cùng ăn. Phải có thực thì mới vực được đạo chứ!

Tôi phì cười bỏ chiếc khay vào giỏ xe, vẫy tay với mẹ một cái, tôi liền lấy đà đạp đi. Đúng như các bạn đang nghĩ đấy! Hôm nay chính là ngày bọn tôi phải tập luyện cho vở *Lọ Lem*. Tập ở nhà Huyền thì đúng là một ý kiến sáng suốt bởi nhà nó có cái sân vườn rộng ới là rộng, đã vậy còn thoáng mát nữa chứ! Chiều nay trời cũng khá đẹp, hên mà không mưa chứ không là hỏng hết công sức tôi căng mắt ra đọc kịch bản và học thuộc nó. Mà công nhận đọc kĩ thì thấy kịch bản này cũng "công phu" lắm chứ chả vừa! Có nhiều điểm rất sáng tạo chứ không lặp lại cái mô típ cũ. Tuyệt lớp trường giỏi ghê!! Good girl!

"Bing boong, bing boong...",

- Nguyên đấy hả em?

Anh Tùng bước ra mở cửa (không biết còn ai nhớ nhân vật "phụ của phụ" này không nhỉ? ^^), tôi giờ hai ngón tay làm hình con thỏ ra chào lại ông. Chắc chắn, nãy nay cứ hễ đến nhà Huyền là ông anh hai quý hóa của nó lại ra mở cửa, xem ra mấy ngày không phải đến trường thì ông khá là rảnh rỗi đây. Nghe Huyền bảo thì ông mới chia tay cô bạn gái cùng trường rồi và đã tự ghi tên mình vào "hiệp hội FA xuyên quốc gia" trên facebook. Dắt xe vào sân nhà, ông chỉ chỉ về phía sân sau, bảo:

- Huyền nó đang tập võ ở đó đó, em tới gặp nó đi, anh đi xem tivi tiếp!!

Nói rồi ông nhanh chóng lượn cái thân cao kều của mình vào trong nhà, tôi cũng theo lời ông đi về phía sân sau. Con Huyền kể ra cũng chăm chỉ đấy chứ. Hồi đó tôi với nó học võ cùng một thời gian, nhưng tôi lại chẳng mấy hứng thú nên chỉ chăm chỉ được tới đại lục rồi nghỉ luôn, còn con Huyền kiên quyết "bám võ đường" tới cùng nên giờ về khoảng đầm đá thì tôi thua hẳn nó, chiều mà tôi còn nhớ rõ nhất chắc là... thúc đầu gối vô bụng vì nó đơn giản lại dễ thực hiện!! (= _ = ****)

- KI - A! - "RÀM, RẮC"

- Thật đáng thương cho thân phận một tấm gỗ đã bị này sát hại - tôi tròn mắt nhìn tấm gỗ bị chặt ra làm đôi nằm chỏng chơ dưới chân, chép miệng cảm thán

- Ủa? Tới rồi đó hả? Sớm thế?! - Huyền xoa hai bàn tay vào nhau phui bụi, cười cười nhìn tôi

Hai đứa ngồi tám chuyện cỡ năm phút thì hán đến. Tôi ngẩn người nhìn cậu ta: áo thun xám, quần jean, giày thể thao màu đen. Tôi tự hỏi không biết với cái bộ dạng này mà ra đường thì có biết bao trận kẹt xe rồi. Về ngoài bây giờ của hán khá là khỏe khoản, năng động và... đẹp trai đấy! Lát nữa mấy đứa con gái mà tôi chắc bị cậu ta làm cho mất tập trung khỏi luyện tập gì luôn quá. Con Huyền cười gian nhìn tôi, sau đó bưng đĩa trái cây đã bị tôi chén sạch lên, nói:

- Tao đi cắt cái đĩa đây!!!!

Ờ... phản bội! Hành động đó của nó là có ý gì chứ.?

Hán lia đôi mắt lạnh lùng của mình quanh sân một chút rồi bình thản ngồi... kế bên tôi!! Chết tiệt! Sao nguyên cái sân rộng thế này mà chỉ có một cái ghế đá vậy trời?? Nhìn cái mặt căng cứng của hán kia, tự nhiên muốn đạp cho hán một cái ghê. Chợt, cậu ta quay sang tôi rồi hỏi đúng một chữ:

- Gì vậy?

- Hà?

- Cái ánh mắt đầy mưu đồ đấy là sao?? Đừng nói... - Hấn kéo dài chữ cuối ra đầy vẻ ả ý, bàn tay vươn tới nhẹ nhàng nắm lấy cằm tôi, kéo nhẹ khóe môi thành một nụ cười quyến rũ - Đừng nói là cậu đang muốn thực hành trước cảnh cuối trong kịch bản đấy nhé?

WHAT???

CÁI TÊN ĐÁNG GHÉT NÀY ĐÚNG LÀ MUỐN BỊ CHÙI MÀ!!!!

- Thực hành cái đầu của cậu!! - tôi đỏ mặt hất tay hấn ra - Cậu làm ơn thôi ngay cái suy nghĩ tào lao đó đi, làm như tôi muốn lắm vậy!!

Hấn không nói gì, chỉ nhún vai rồi đeo headphone nghe nhạc. Hừ, cái đồ đáng ghét, kiểu ngạo kiều này mà không hiểu sao cô gái nào cũng đâm đầu vào. Đúng là đại dột mà!

" gâu gâu "

- A, Bappul, lại đây với chị nào!! - Tôi sáng mắt nhìn chú cún trắng như bông gòn trước mặt. Bappul hiểu ý liền vẫy bầy chiếc đuôi của mình rồi nhảy phóc vào vòng tay tôi, giương đôi mắt tròn xoe của mình nhìn tôi nũng nịu. Ui chao, sao mà đáng yêu thế này chứ!!! Bappul là thú cưng của Huyền, vì tôi hay sang đây chơi và dắt nó đi dạo những khi con Huyền bận lịch tập ở câu lạc bộ võ thuật nên Bappul cũng quý tôi lắm!!

- Hihi, nhóc dễ thương quá đi!! - Tôi bế Bappul lên ngang tầm mắt, nỡ nộ cười tươi - nhóc ăn chiều chưa?? Có nhớ chị Nguyễn không nè? Chị thì nhớ cưng lắm đó!

" Gâu Gâu Gâu " - Bappul vui vẻ đáp lại tôi bằng thứ tiếng " truyền thống " của nó. Thôi, coi như là " có nhớ " đi!! Chợt, tôi nghe một tiếng " tách " như tiếng máy chụp hình gần đây. Nhìn sang người bên cạnh, tôi nghi ngờ khi thấy hấn đang xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, mắt nhìn bằng quơ đầu đó như đi ăn trộm mà bị phát hiện ấy. Tôi liếc hấn đầy vẻ hoài nghi:

- Cậu chụp cái gì đó?

- ... - hấn giả ngây

- Tính dìm hàng tôi hay sao vậy???

-..... - tiếp tục yên lặng

Khóe miệng tôi giật giật đầy ức chế!! Tính tra khảo thêm nhưng thoáng thấy đám bạn vừa cười đùa vừa đi tới, bèn tạm dẹp chuyện này qua một bên. Hạ Thảo thấy tôi liền giờ tay chào:

- Hello Lọ Lem!!

- Tao tên Nguyễn - tôi hạ mi mắt xuống một nửa = _ =

- Kệ! Nói vậy đi cho quen!! - Thảo cười, lấy tay xoa xoa đầu Bappul - Ok! Đủ hết rồi! Bắt đầu tập thôi!

◇◇◇◇

- Con Lọ Lem kia, mi phải lau nhà làm sao mà ta nhìn xuống sàn nhà có thể soi được nhan sắc của mình đấy! Lau dơ thì đừng trách! - Hùng lấy tay chống hông, liếc đôi mắt sắc lẹm nhìn tôi

- V... vâng thưa đi!! - Tôi cúi gằm mặt, cố nín cười

- Mẹ ơi - Tuyệt chạy ra, ôm lấy cánh tay của " mẹ mình " mà hôn hờ - con thấy ngoài kia người ta dán thông báo, bảo rằng mời tất cả cô gái trong kinh thành đến lâu đài dự vũ hội đó, nghe đâu là để kén vợ cho hoàng tử đó mẹ!!!

- Ôi thật sao con yêu!!! - Hùng đưa tay lên che miệng biểu lộ sự ngạc nhiên - nếu vậy thì vợ của hoàng tử nhất định phải là con của mẹ!! Trong cái kinh thành này, còn ai xinh đẹp hơn con nữa!!

" Hai mẹ con " ấy cười một tràng khá ồ. Tôi tiếp tục vai trò của mình. Vò vò nếp áo, tôi ngập ngừng cầu xin:

- Thưa dì, con có thể..... đi dự vũ hội không ạ?! Mọi việc trong nhà con đều đã làm hết rồi, với... với lại... trong thông báo có nói....

- IM NGAY! - Hùng quát lớn khiến " đồng bào khán giả " đang ngồi thưởng thức lần tôi giật nảy mình - Một đứa như mày không xứng đáng để đặt chân mình vào cánh cổng của lâu đài đâu!

- Đừng đứng! - Tuyệt hùa theo, trưng ra chất giọng hách dịch - Chị Lọ Lem à, tốt nhất là chị nên an phận ở nhà. Nếu thấy rảnh quá thì lấy nước nấu cho sôi lên rồi nhét vào tủ lạnh cho nó nguội đi, nhưng mà nhớ lấy nước ngoài sông đó, lấy nước trong nhà thì không có tiền để trả đâu!!

" Bà mẹ kế " mắng yêu cô con gái của mình:

- Cái con bé này, đừng có ở đây lồi thối với nó nữa!! Mẹ sẽ dẫn con đi sắm đồ thật đẹp để đi tới nay đi dự vũ hội nha!!!

Nói rồi " hai má con " đó vui vẻ khoác tay nhau đi khỏi, tôi rung rung nước mắt nhìn theo, ngồi sụp xuống khóc nức nở cho thân phận bị đối xử cay nghiệt của mình

- CẮT! QUÁ TUYỆT VỜI! - Hạ Thảo xúc động hô lớn, chạy vội đến vỗ vai tôi đầy vui mừng - Nguyên à, tao không thể ngờ mày lại nhập vai xuất sắc đến như vậy!! Thật khiến tao quá bất ngờ!!

- Hehehe!! Tao mà mày, không diễn thì thôi, chứ mà đã diễn thì phải " sâu "

- Ê Hùng - Phú nhìn thẳng bạn mình với đôi mắt " không thể tin được " - tao cũng thật chẳng ngờ mày lại có tố chất làm " má mì " như vậy luôn ó. Lạy hôn! Nhìn mày diễn mà tao nổi hết cả da gà

- Mày đang khen hay đang sỉ vả tao vậy? - Hùng lườm thẳng bạn muốn rách mặt

Bọn tôi bật cười. Những phân đoạn tiếp theo cũng khá là đơn giản đối với tôi. Ánh My bình thường đã hiền dịu rồi nên thủ vai bà tiên cực kì tốt luôn á. Bên nhóm đóng vai khách mời của vũ hội thì đang cật lực tập khiêu vũ, màn khiêu vũ này chính là một trong hai cảnh được Hạ Thảo nói là đặc sắc nhất của vở kịch mà Tuyết đã vất óc nghĩ ra. Người trực tiếp huấn luyện nhóm ấy khiêu vũ chính là Bảo Lam - cô nàng hát hay nhảy giỏi của lớp.

- Hoàng tử à, trong vũ hội lần này con nhất định phải kiếm được cho mình một người vợ thật xứng đáng đấy! Đừng để ta thất vọng - Phú cất giọng ồm ồm của một vị vua già quyền lực

- Vâng, thưa cha! - Hấn khẽ cúi người xuống

- AAAAAAAAA

Đấy, tôi nói quả không sai. Nãy giờ cứ hể tới phân đoạn của hấn là y như rằng đám con gái nhón nháo hết cả lên. Tôi ôm trán thở dài, cậu ta sao lại có một sức hút dã man như thế?

- Ôi, nhìn ánh mắt của Minh Khôi kia, lạnh lùng mà quyến rũ!!

- Đẹp trai quá đi, tao phải tranh thủ chụp vài tấm hình của Khôi mới được!

Chắc chắn, cũng phải công nhận hấn diễn cũng tốt thật! Từ ánh mắt đến thần thái đều toát lên vẻ lạnh lùng và sự quý tộc. Tôi dám cược điểm kiểm tra của mình để khẳng định vở kịch này sẽ tạo nên một cơn chấn động không nhỏ đến các nữ sinh trường Hồng Hà đâu!

- Ê Nguyên, đến lượt mày rồi kìa, ngưng cái gì vậy - Thảo huyếch nhẹ vai hồng tôi

- Ờ ờ... tao ra ngay!

Hít sâu vào một chút, tôi nhẹ nhàng bước từng bước chân đến gần hấn. Hấn nhìn thấy tôi, đôi mắt thoáng chút sững sờ, lịch thiệp đưa tay ra:

-Hỡi cô gái xinh đẹp ơi, ta có thể mời nàng nhảy với ta một điệu không?

- Vâng... - Tôi e lệ vén tóc, nhẹ nhàng đặt bàn tay mình vào tay hấn. Bất ngờ, hấn kéo tôi đến gần mình, một tay nâng tay tôi, tay kia đặt hờ lên eo. Tự nhiên tôi thấy hai má mình nóng ran và lúng túng đến kì lạ . Dẫu biết trong kịch bản hoàng tử sẽ khiêu vũ với Lọ Lem và tôi cũng đã luyện tập khiêu vũ ở nhà rất kĩ rồi. Nhưng... vẫn thấy ngượng sao sao ấy!

Chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy chứ...???

còn tiếp....

đôi lời tác giả: mình sẽ cố gắng đăng ít nhất hai chap nữa trong tuần này. Nhưng có một vấn đề: ngày đăng ở " ss truyện " lệch đi một hai ngày so với sản truyện. Ví dụ như mình đăng chap mới ở sản truyện vào ngày thứ ba thì đến thứ tư hoặc thứ năm bên " ss truyện " mới lấy chap mới nên các độc giả bên " ss truyện " cố gắng chờ nhé!! Mình xin chân thành cảm ơn sự ủng hộ của mọi người!!! Yêu các độc giả nhiều lắm ≡≡

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 35

Vài cơn gió lướt nhẹ qua làm tóc hấn bay lòa xòa trước mặt, đôi mắt nâu lạnh lùng ánh lên nét say đắm đến mê hồn. Từ góc nhìn nghiêng này, gương mặt cậu ta trông quyến rũ đến kì lạ. Quả là kiệt tác!

- Này, tôi tự hỏi...

- ? - Hần nhướng mày về chờ đợi

- Không biết gia đình cậu có ai làm trong lĩnh vực nghệ thuật không nhỉ?

Cậu ta nhếch môi cười, đôi chân chuyển động đầy điều luyện như một vũ công chuyên nghiệp trong tiếng nhạc du dương êm ái. Chợt tôi cảm thấy ngượng, tự dưng sao lại hỏi một câu chả có chút liên quan gì thế này? Thế nào rồi cũng sẽ bị cậu ta bắt bẻ mất thôi!

- Mẹ tôi là một họa sĩ.

Tôi bất ngờ nhìn lên, chạm ngay vào ánh mắt nâu tuyệt đẹp khiến hai má mình nóng ran. Từng bước chân của tôi tiếp tục chuyển động nhịp nhàng theo người phía trước. Họa sĩ sao? Hèn chi trong nhà hắn lại có nhiều tranh đẹp như vậy. Người phụ nữ xinh đẹp với mái tóc nâu trong tấm hình mà tôi nhìn thấy hôm trước... có lẽ chính là mẹ hắn. Nhìn họ khá giống nhau.

- Tôi đã nhìn thấy mẹ cậu...

Đôi mày thanh tú của hắn chợt nhíu lại, cảm thấy mình nói có vẻ mơ hồ, tôi vội vàng giải thích:

- Xin lỗi vì đã tò mò, tôi nhìn thấy tấm hình có lẽ là cậu với mẹ chụp chung nằm trong túi áo khoác. Tôi đoán người phụ nữ trong hình là mẹ cậu...

- Đó đúng là mẹ tôi!

Tôi yên lặng nhìn cậu ta. Một chút gì đó xa xăm đầy sự ưu tư thoáng qua ánh mắt hắn. Một chút áy náy dâng lên trong lòng, chắc là tôi đã nói gì đó khiến cho hắn buồn rồi. Trời ạ, Nguyên ơi là Nguyên, cái miệng của mày thật tệ quá đi mất!! - Lòng tôi không ngừng gào thét! Có lẽ hắn để ý thấy sự ngại ngùng của tôi nên mỉm cười nhẹ

- Cậu không cần phải cảm thấy có lỗi đâu!

- Ồ... ừm - tôi lí nhí

- Tôi mong là ... - hắn dịu dàng vén sợi tóc đang bay lũ rũ trước mặt tôi qua tai tôi - một ngày nào đó tôi có thể mở lòng với cậu.

Tôi ngẩn người đầy vẻ ngạc nhiên. Vừa hay tiếng nhạc vừa dứt, tôi nhẹ nhàng lách người mình về phía Thảo. Cô nàng coi bộ có vẻ hài lòng lắm, liên tục vỗ vai tôi:

- Mày càng lúc càng khiến tao bất ngờ đấy Nguyên ạ! Biểu cảm gương mặt rất tốt, những bước chân cũng rất nhịp nhàng. Mày khiêu vũ này coi bộ sẽ tuyệt lắm đấy!! Cố lên hén!!

Thảo giờ cao nắm đầm cổ vũ. Tôi bất giác phì cười trước biểu cảm của nàng lớp phó. Hạ Thảo là một cô gái mạnh mẽ và đầy sự quyết liệt. Tuy miệng mồm lúc nào cũng thét ra lửa nhưng lại luôn quan tâm đến từng thành viên trong lớp bằng tất cả tấm lòng của mình. Một con người đáng tin cậy và chân thành! Cánh tay tôi bất ngờ bị ai đó kéo mạnh, quay sang thì nhìn thấy con Huyền

- Có chuyện gì vậy? - Tôi ngạc nhiên nhìn về mặt tò mò của nó

- Nói tao nghe đi - nó huých nhẹ cùi chỏ vào hông tôi, gương mặt đầy vẻ gian manh - lúc nãy tao để ý thấy mày và Khôi cứ thì thầm gì đó với nhau. Là chuyện gì vậy? Không có qua được mắt tao đâu nha!

Hề? Vậy là nó thấy hết rồi sao? Đáng lo ngại thật đấy! Mặc dù tôi rất rõ con Huyền là một người kín mồm kín miệng nhưng.... Không được! Không ỏn ỉn tí nào cả! Việc này chỉ nên một mình tôi biết. Còn lí do tại sao... thì tôi không biết!

- À - tôi phẩy tay ra về bình thản - Có gì đâu, hôm trước tao lỡ để quên cuốn sách ở nhà hắn lúc chúng ta học nhóm nên hỏi hắn xem có nhìn thấy hay không đó mà

- Thật? - nó nhìn xoáy vào đôi mắt tôi như đang cố tìm một chút biểu cảm nào đó chứng minh là tôi đang nói dối. Nhưng Huyền à, chiều này không có tác dụng với tao đâu!

- Thật! - tôi nhìn thẳng vào mắt nó kiên định

Cảm thấy không thể tra khảo thêm điều gì từ tôi, nó bèn thờ ắt ra đầy nét thất vọng:

- Chậc chậc, tiếc thế! Cứ tưởng là... - nó chợt buông dờ câu nói, rồi nhe răng cười tươi - Mà hồi nãy mày với Khôi nhảy đẹp lắm ớ. Mày đưa con gái cứ phải nói là trở mắt ra!

- He he he, tao mà mày - tôi ưỡn ngực tự mãn

- Nhưng trừ một người...

- Hề? - sự tự tin của tôi đột ngột bị câu đó dập tắt - ai vậy?

Con Huyền xoa cằm đầm chiêu một lúc rồi thì thầm vào tai tôi

- Tao cũng không chắc là mình có nhìn lầm không nữa. Nhưng .... lúc mày và Khôi đang khiêu vũ... tao thấy Ánh My nhìn mày ghê lắm!

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, hiện rõ ý hỏi nó có chắc không, nhưng nó chỉ nhún vai:

- Tao không rõ nữa, My nhìn mày với về.... khó chịu lắm

Nhìn qua Ánh My, tôi thấy cô nàng đang tươi cười hồn nhiên với đám bạn khiến cho đám mây u ám mới xuất hiện trên đầu tôi chợt biến đi mất. Gì chứ, Ánh My dễ thương lại hiền hòa thế mà. Con Huyền chắc chắn là đã nhìn nhầm!

- Rồi! Bây giờ đề nghị các đồng chí không liên quan đến phân đoạn này thì hãy cùng Huyền vào phòng khách nghỉ ngơi và ăn bánh của mẹ Nguyễn đi. Huyền nói mẹ của Nguyễn làm bánh ngon lắm ơ!

Cả bọn nghe vậy thì hào hứng reo lên rồi kéo nhau đi giải lao. Tôi cũng hí hửng định bước đi thì bị Thảo kéo lại:

- Nhưng riêng mày và Khôi thì phải ở lại đây! - Thảo lắc đầu

Câu nói của nhỏ lớp phó như một tia sét giáng qua tai tôi. Cảm giác bất công dâng trào, tôi âm ỉ kêu lên:

- Why? Why? Why?

- Bởi vì mày còn cảnh cuối chưa xong!

Thảo vừa nói dứt câu thì cả bọn lập tức nhìn sang bọn tôi đầy vẻ gian manh rồi nhanh chóng lượn đi mất. Tôi bất chợt rùng mình. Cảnh cuối? Ôi trời, tôi quên mất nó!

- Ok, bây giờ chỉ còn tao, mày và Khôi ở đây thôi. Tao sẽ đích thân hướng dẫn mày với Khôi. Nên nhớ đây chính là phân đoạn quan trọng nhất của vở kịch đó!

Tôi ngượng ngùng nhìn Thảo, còn hần thì có vẻ rất bình thản. Bất chợt một lực đẩy từ phía sau lưng khiến người tôi áp sát vào hần. Quá đối ngạc nhiên, tôi đâm ra lúng túng đến lạ. Thảo nhìn thấy vẻ khó xử của tôi thì mỉm cười trấn an:

- Yên tâm đi Nguyễn! Nói là hôn vậy chứ tao bảo đảm mày sẽ không mất mát gì đâu.

Nói rồi Thảo đẩy nhẹ đầu tôi sang trái, còn hần thì chỉ cần hơi cúi đầu xuống một chút là được. Giữa tôi và hần có một khoảng cách khá an toàn nhưng nếu nhìn từ hàng ghế khán giả nhìn lên thì sẽ giống như là đang hôn thật. Chắc chắn, chắc phải cây đến hơn chục bộ phim Hàn thì mới có thể nghĩ ra một cách khéo léo như thế này. Công nhận nhỏ Thảo giỏi ghê luôn ấy.

- Đứng rồi đấy. Nguyễn, mày hãy đặt tay mình lên vai Khôi đi!

Hề? Sao lại phải thân mật như thế? Tôi tính há miệng phản kháng nhưng nhìn vẻ nghiêm túc của Thảo thì đành ngậm ngùi nghe theo. Tôi ngượng ngùng đặt bàn tay của mình lên vai hần, mắt gần như nhắm tịt lại, trái tim tôi... có sao lại loạn nhịp?

- Tốt lắm! Còn Khôi, cậu hãy để tay mình lên eo của Nguyễn!

Hần lịch sự đặt hờ tay mình lên eo của tôi. Bất chợt, khoe môi của cậu ta nhếch lên tạo thành một nụ cười nhẹ. Tôi có cảm giác như gương mặt của mình đang đỏ dần lên, tim đập thình thịch trong lồng ngực như trống hội. Hừ, đồ đáng ghét, cười gì mà cười chứ!!

Trong cảnh này tôi phải làm đi làm lại khoảng hơn chục lần thì Hạ Thảo mới tạm hài lòng. Nguyên nhân cũng là do tôi cả. Cũng tại vì quá ngượng nên tôi cứ liên tục rút tay lại rồi lùi chân về phía sau nên phải luyện tập miết như thế. Hic T _ T

Ngồi bơ phờ nhìn đồng bánh ngọt bị chúng nó chén sạch trơn mà lòng tôi gào thét. Đúng là cái lũ tham ăn! Chẳng chịu chờ cho tôi chút gì hết cả. Bọn con trai thì nằm lăn quay ra đất ngủ ngon lành, còn mấy đứa con gái thì nhả nhặn hơn khi dựa lưng vào nhau mà nghỉ ngơi. Haixx, kẻ cũng tội, vừa mới trải qua kì thi học kì xong lại phải tất bật chuẩn bị cho lễ hội nên ai cũng mệt mỏi. Đưa tay bó gối, tôi quay về phía cửa để hưởng một chút gió chiều thì giật bản mình khi gương mặt của tên đáng ghét đó kề sát mặt mình

- Cậu... cậu làm gì vậy hả??? Hết hồn!! - tôi đỏ mặt trách móc

- Phi

Hần chợt phì cười trước ánh mắt khó hiểu của tôi. Cái tên này đúng là.... kì lạ quá thể. Suốt ngày nhìn tôi rồi cười! Bộ mặt tôi thừa hưởng nét nào của Mr. Bean hay sao?

- Cậu lúc nào cũng làm tôi cảm thấy thật dễ chịu đấy Nguyễn ạ! - nói rồi hần vươn tay xoa đầu tôi rồi thông thả bước ra ngoài.

Tôi ngẩn người ra một chút rồi bất giác chạm tay lên đầu. Khôi à... càng lúc cậu càng khiến tôi cảm thấy....

Thôi bỏ đi!

≡ ≡ ≡ ≡

- Nguyễn à, em ổn chứ?

- Ổ.... vâng!

Tôi giật mình thoát khỏi những suy nghĩ rối rắm đang chòng chẹo trong đầu. Anh Ju lo lắng rồi cúi mặt xuống sẫm soi biểu hiện của tôi để chắc chắn rằng tôi vẫn ổn

. Sau khi xác định tôi chẳng có giấu hiệu bất thường nào hết, anh thở ra nhẹ nhõm

- Tại anh thấy em có vẻ không tập trung cho lắm. Em tập kịch một lần đúng không? Hay hôm nay....

- A... không! - tôi xua tay - hôm nay anh em mình cứ tiếp tục luyện nói như mọi hôm đi. Em hông có mệt gì hết á!! Anh đừng quá lo!

- Really?

- Yes!

Anh nghe tôi nói vậy thì mỉm cười dịu dàng. Phù, hên mà anh chẳng nghĩ ngờ gì. Từ lúc buổi tập kết thúc đến giờ đầu óc tôi cứ để đâu đâu ấy, suýt tí thì quên mất hôm nay mình có buổi học tiếng Anh với anh Ju, may mà có mẹ nhắc. Nguyên à, tập trung vào đi!! - tôi tự dặn mình

- Ok! Bây giờ em làm số mẫu câu anh đã soạn sẵn này nhé. Làm xong anh sẽ chấm điểm!

Tôi nhận cuốn sổ từ tay anh với vẻ hào hứng khó che giấu. Những câu hỏi anh mà anh soạn đều có nội dung vô cùng thú vị và mới mẻ chứ không theo bất kì một khuôn mẫu nào cả.

Càng làm tôi lại càng thích thú. Chà, mấy câu này vẫn đậm chất thâm thúy và tình huống như mọi khi nhưng đừng hòng làm khó được tôi. Tôi khẽ cười điền đáp án vào câu hỏi cuối cùng rồi đưa cho anh Ju một cách đầy tự tin:

- Em đã làm xong rồi này!! Có mấy câu khó hơn trước một chút nhưng em thích lắm

Anh quệt bút đỏ vào mỗi câu trả lời, ngược mắt lên nhìn tôi khen ngợi:

- You are very good!! Đúng là những câu này không làm khó được em lắm. Lần sau anh phải tăng cấp độ lên mới được

- Hi hi, anh cứ tự nhiên đi. Em sẽ không làm anh thất vọng đâu - tôi cười tươi

Anh chống cằm nhìn vẻ hí hửng của tôi mà lắc nhẹ đầu. Chết cha, hình như mình hơi tự tin quá rồi. Chắc, mà thật là chẳng biết kiểm chế gì hết Nguyễn ạ! Anh mỉm cười kẻ gương mặt tuấn tú của mình lại gần tôi, ánh mắt có một chút thách thức:

- Nếu em trả lời được câu hỏi này của anh, anh hứa sẽ dẫn em đi ăn kem xả láng!

Nghe tới kem mắt tôi sáng rỡ. Không nghĩ ngợi gì hết, tôi gật đầu lia lịa:

- Ok ok! Anh hỏi đi, em mà trả lời được là anh phải dẫn em đi ăn kem đấy!

Anh gật đầu chắc chắn. Sau đó cất giọng dịu dàng:

- Do you know what I want to do? (Em có biết anh đang muốn làm gì không?)

Hử? Anh muốn làm gì thì sao tôi biết được? Nhưng nghĩ tới châu kem ngon lành mà anh nói, tôi đặt ngón trỏ lên cằm mà ra sức nghĩ ngợi

- You want to read book!

- No! - anh mỉm cười lắc đầu

- You want to have dinner!

- No! - anh lại lắc đầu

Đoán một thôi một hồi tôi cũng đành thở dài bất lực. Chịu thôi, tôi không thể nào biết anh đang muốn gì được.

- I can't know your thought!! - tôi ôm đầu đầy tiếc nuối

- Ha ha! You lose! (bạn đã thua) - Anh bật cười hài lòng

- Hic, tiếc quá! Nhưng mà rốt cuộc là anh đang muốn gì?? - tôi tò mò

Anh dịu dàng kẻ gương mặt mình gần tôi hơn, đôi mắt xanh lơ ánh lên nét hiền hòa đầy quyến rũ. Bất chợt, anh nắm lấy tay tôi, làn môi mỏng khẽ mấp máy

- Kiss you...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

Dứt lời, một nụ hôn suýt nhẹ qua gò má Nguyên. Cô ngẩn người vì bất ngờ. Anh chợt nhận ra hành động không bình thường của mình, vội vã đứng dậy, bước từng bước đến cửa phòng khách, cố tỏ vẻ bình thản:

- Anh... để quên đồ trên phòng, anh lên lấy một chút....

Chưa kịp để cô nói gì, anh đã bước ra ngoài. Đóng cánh cửa trước mắt lại, anh ngồi thụp xuống, hai bàn tay ôm lấy gương mặt đang đỏ bừng. Hành động đó của anh... liệu cô có nghĩ ngờ? Anh thật sự không thể hiểu nổi bản thân, bình thường có vấn đề gì đâu, nhưng sao hôm nay lại không thể kiềm chế? Anh đã thua rồi, anh không ngăn được trái tim mình nữa rồi! Anh không ngăn được cảm giác yêu thương trào dâng mỗi khi nhìn thấy cô, ngắm nhìn nụ cười của cô, ngắm những lúc cô ngủ gật ngay trên bàn học. Anh tự nhủ để thêm một thời gian nữa, anh sẽ mở lòng với cô, nói cho cô hết những cảm xúc này. Nhưng hôm nay... Nguyên là một cô gái thông minh, cô sẽ nhận ra mắt. Ngồi dựa người vào cánh cửa mà anh không ngừng trách móc bản thân. Thật... rồi quá!!

- Anh Ju ơi anh Ju!!!

Tiếng cô vọng ra làm anh giật bắn mình, vội vàng thủ thế định bỏ chạy thì...

" RẦM!!!! "

- Au - anh kêu lên đầy đau đớn

- Em xin lỗi!! Xin lỗi anh.... em không biết là anh đang ở sau cửa!!

Cô rồi rít xin lỗi. Lúc này cũng tại cô hậu đậu, mở cửa quá mạnh làm nó đập thẳng vào mặt anh Ju đang ở phía sau. Cô tự cốc đầu mình đầy ăn năn. Anh nhìn thấy thì suýt bật cười nhưng may kìm lại được. Anh im lặng nhìn Nguyên, cô đã biết rồi sao? Bây giờ tìm anh để hỏi cho ra lẽ?? Anh hít một hơi thật sâu, chuẩn bị sẵn tâm lý cho mọi câu hỏi của cô!

- Anh Ju này - cô mỉm cười - em thật không ngờ đó...

Anh tròn mắt ngạc nhiên. Cô mỉm cười? Tức là cô đã biết rồi và... đã chấp nhận anh..? Nghĩ đến đây lòng anh dâng lên một niềm hạnh phúc lớn lao.

- Em thật không ngờ sau một thời gian dài ở Mĩ anh lại bị " nhiễm " sự cời mờ của họ rồi nha. Hôm nay lại dám hôn má em gái như vậy, mai mốt gặp bạn bè lâu năm chả biết anh làm tới cỡ nào đây. Chắc chắn, môi trường phương Tây quả là đáng kinh ngạc!!!

" RẦM!!!!!! " - một tảng đá nặng ngàn tấn chã rồ từ đâu rơi xuống đầu anh không thương tiếc!!!

Thế hóa ra là cô tưởng anh đang thể hiện sự thân thiết của anh em với nhau giống như phương Tây à?? Lạy hồn! Bây giờ tình trạng của anh phải nói là sốc không nói nên lời! Ai bảo đọc nhiều tiểu thuyết là sẽ nhạy cảm với tình yêu chứ? Diễn hình như là Nguyên đây, đọc cho lắm vào rồi rồi cuộc cũng có biết người ta đang " falling in love " mình đâu. Nhìn gương mặt " ngây thơ vô số tội " kia mà anh không khỏi thờ dài. Nguyên ơi là Nguyên! Em cái gì cũng giỏi mà sao những chuyện này lại ngốc đến như thế???? - lòng anh không ngừng gào thét

- Anh Ju, anh đang nghĩ gì mà nhìn mặt anh thảm thế? - Nguyên tò mò hỏi

- À đâu... đâu có! Anh đang mừng đấy chứ. Em không trả lời được câu hỏi của anh thì anh đỡ tốn tiền mua kem rồi!! - anh vờ xoa cảm miễn nguyên

- Hây dà, tiếc quá - Nguyên gãi đầu

Nhìn bộ dạng tiếc nuối và có chút nhõng nhẽo của Nguyên mà tim anh đập rộn ràng. Cô nhóc này bộ muốn anh mắc bệnh tim hay sao? Anh dịu dàng xoa đầu Nguyên, cất giọng ấm áp:

- Thôi được rồi, nói vậy thôi, em lên phòng gom tập vở đi rồi anh dẫn đi ăn kem

Nguyên nghe vậy liền nở nụ cười rạng rỡ, cảm ơn anh rồi rít rồi phóng vào phòng gom đồ nhanh như vũ bão mà không để ý đến ánh mắt anh nhìn mình dịu dàng đến chừng nào. Thôi thì, đành để một thời gian nữa vậy

Tập luyện vất vả hơn những gì mà Nguyên tưởng tượng, mặc dù Lọ Lem vốn là một câu chuyện mà ai cũng thuộc nằm lòng nhưng khi diễn kịch lại là vấn đề khác. Phải chú ý đến giọng điệu và từng biểu hiện trên gương mặt sao cho phù hợp với nhân vật mà mình thể hiện. Một số người thì làm rất tốt việc này, nhưng có một số thì lại có đôi chút gượng gạo và đọc thoại như.... đọc bài vậy! Ngoài vấn đề đó ra, còn có nhiều vấn đề khó khăn khác nữa. Cả lớp quyết định phòng hội trường để diễn kịch, cô Vi đã đảm nhiệm việc này thành công khi mở lời với nhà trường và được sự chấp thuận của cô hiệu trưởng. Còn Quốc Minh và đám con trai khác thì tất tả chuẩn bị đèn màu, dàn âm thanh lẫn những phông nền sao cho phù hợp. Hạ Thảo và Bảo Lam vẫn kiên trì theo sát đội kịch để đem đến cho lễ hội một tác phẩm hoàn hảo nhất. Gần đến ngày lễ hội diễn ra thì lịch luyện tập lại càng siết chặt, bọn Nguyên biết rõ sự kì vọng của cả lớp dành cho vở kịch nên cũng ra sức tập luyện. Họ quan niệm: đã không làm thì thôi, chứ đã làm thì phải đáng hoàng, tử tế!

- Đuối quá Nguyên ơi! - Huyền cầm chai nước Nguyên thấy cho mà uống một hơi - Mai đã là Lễ hội mùa đông rồi, sao cứ thấy lo lo.

Nguyên quệt mồ hôi dưới cằm, quay sang cô bạn đang than thở vì mệt mà không khỏi thờ dài. Đâu chỉ có mình nó lo, cô cũng lo sốt vó luôn đây này. Bởi vì thủ vai chính nên lời thoại rõ ràng hơn những người khác, ngày nào cũng khiêu vũ với hân muốn đau chân. Chắc chắn, mong là ngày mai mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, cô chưa từng đứng trước nhiều người với vai trò như lần này cả, những lúc trước toàn là lên nhận thưởng nên lần này cảm thấy có chút hồi hộp.

"Bộp" - một chiếc khăn từ đầu bay xuống rồi trùm hẳn lên đầu cô. Kéo chiếc khăn xuống thì cô nhìn thấy hắn đang đứng trước mặt mình. Nói mới nhớ, mấy ngày nay hắn cũng là người vất vả chẳng kém gì Nguyên nhưng chưa bao giờ cô thấy hắn than vãn dù chỉ một lời. Thì thoảng hắn lại đưa cho cô một chai nước hoặc là viên kẹo ngọt. Mới đầu cảm thấy hơi nghi ngại bởi hành động tốt đột xuất của cậu ta (lỡ hắn bỏ cái gì đó vào nước hay tẩm thuốc độc vô viên kẹo rồi sao?). Nhưng ngẫm nghĩ lại thì chắc không phải, mấy ngày nay lo luyện tập nên cô và hắn đâu có gây gổ gì với nhau đâu mà phải làm như vậy. Thế rồi vô tư sử dụng những thứ đó mà chẳng nghĩ sâu xa gì nhiều.

- Lau mồ hôi đi! - hắn hờ hững chỉ vào chiếc khăn

- Ồ... ừ, cảm ơn! - cô đáp giọng ngạc nhiên đôi chút, sau đó cũng quan tâm hỏi lại - Cậu thì sao? Uống nước không? Trong thùng vẫn còn vài chai đấy.

Hắn hơi khựng lại nhìn cô rồi lặng lẽ gạt đầu. Cô mỉm cười lấy một chai nước khoáng giơ lên phía trước cho hắn. Bất chợt Nguyên nhìn thấy khoe môi cậu ta hơi nhếch lên đầy vẻ nghịch ngợm, sau đó cũng vươn tay tới lấy chai nước. Cứ tưởng vậy là xong, ai dè đầu tính rút tay lại thì bàn tay của cô liền bị tên đáng ghét trước mặt nắm lấy. Cô sững sờ nhìn cậu ta rồi vùng chân đạp một phát chí mạng vào chân hắn khiến cậu ta bất ngờ buông tay ra

- Cái tên đáng ghét này!! Cậu làm trò gì vậy hả??? Tính gây "xi - căng - đan" cho tôi à??? - cô bực bội nói rồi quay mặt vội vã bước, cốt để che giấu gương mặt đỏ hỏn gấc chín của mình bấy giờ.

"Hạnh Nguyên, cậu thật ngốc!" - Hắn nhìn theo cô, thầm nghĩ

Cũng ở gần đó, có một người đã chứng kiến hết tất cả những việc vừa nãy, đôi mày nhíu lại đầy vẻ khó chịu.

Còn tiếp....

Đôi lời tác giả: để dễ dàng truyền tải cho các độc giả những cảm xúc trọn vẹn nhất của vở kịch và những giây phút tình cảm đầy ngọt ngào. Như xin được viết chap 36 và chap 37 theo ngôi thứ ba. * nói nhỏ * với lại lâu lâu cũng nên cho anh Ju tỏa sáng một chút! Liệu vở kịch có thành công hay không? Lòng đổ kị có khiến cho một con người vốn tốt bụng trở nên thủ đoạn? Mọi thắc mắc sẽ được giải mã ở chap sau. Chúc mọi người thưởng thức vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Cuối cùng thì lễ hội cũng đến

Trường Hồng Hà giờ đây đang đắm chìm trong một bầu không khí vô cùng náo nhiệt và rộn rã. Lễ hội lần này chính là một dự án từ thiện mà nhà trường đã đồng kết hợp với quỹ "The heart foundation" - một quỹ từ thiện có tiếng trong nước nhằm giúp đỡ những trẻ em nghèo hiếu học. Chính vì lẽ đó mà lễ hội thu hút rất nhiều những học sinh trường khác tham gia. Ai ai cũng phải trầm trồ trước sự chuẩn bị của những học sinh khối mười một trong công việc quyên góp tiền. Những hàng quán được thiết kế và trang trí vô cùng kì công cùng những món hàng lưu niệm cực kì bắt mắt. Bên quầy hàng ẩm thực cũng chẳng chịu thua kém gì khi những món ăn vặt nổi tiếng trong thời gian gần đây liên tục "cháy hàng". Mọi người ai nấy đều nở trên môi nụ cười rạng rỡ, phải nói là thật sự vui vẻ!

Thế còn những chàng trai, cô gái lớp 11A1 của chúng ta thì sao nào?

- Ôi trời! Đồng đến thế ư?? - Huyền không khỏi kinh ngạc khi nhìn thấy số lượng khán giả đang càng lúc càng tăng lên trong khi đến tận nửa tiếng nữa thì vở kịch mới bắt đầu. Cô nàng thật sự không ngờ vở kịch lần này lại được quan tâm đến thế

- Có gì lạ đâu! - Hạ Thảo bình thản nói, tay vặn lấy nắp chai nước rồi uống một hơi - Với cái sự quảng cáo nhiệt tình và đầy chuyên nghiệp của các mỹ nam lớp ta thì đồ em nào thoát được, mày không nhìn thấy hầu hết các khán giả đều là nữ sao?

Huyền nghe vậy thì cũng gật đầu xác nhận. Đúng thật là số lượng nam nhân trong khán phòng chỉ chiếm một lượng vừa phải, nữ thì hoàn toàn áp đảo. Bất chợt cô khẽ rùng mình khi nhìn thấy một nụ cười quỷ dị hiện hữu trên môi Thảo. Chết thật, không biết nàng Thảo đang nghĩ điều ghê gớm gì nữa đây.

Cùng lúc đó ở ngoài cổng trường...

- Trời ơi!!!!!!

Vừa đưa xong tờ quảng cáo cho một nữ sinh với nụ cười dịu dàng, thân thiện, Quốc Minh ngay lập tức bị tiếng than long trời lở đất của Phú làm cho giật mình, nhìn qua thì thấy anh chàng đang dựa người vào cái cây bên cạnh với bộ điệu chán chường. Thấy bạn mình như vậy Minh đành lắc đầu đầy vẻ cảm thông:

- Số trời đã định chúng ta làm khổ sai rồi Phú ạ. Giờ mày có ngồi đó than trời trách đất cũng chẳng được kết quả gì đâu!

- Đúng vậy đấy! - Tuấn nói giọng "đau khổ" - Thảo "bà chằn" giao cho chúng ta công việc là phải đi phát những tờ giấy giới thiệu về vở kịch cho các học sinh khác thì tao nghĩ chắc Thảo cũng thấy chúng ta có nhan sắc đủ tiêu chuẩn để làm cái việc này. Thôi thì cứ xem như đó là một lời an ủi chưa được nói ra!

- Bộ mày không nhớ hôm qua Thảo "bà chằn" hân khí ra sao à? Mày mà không làm tốt việc thế nào thì cái tên của mày cũng sẽ được vinh dự khắc lên bia mộ trước niếm tiếc thương của đồng bào 11A1 đấy!

Phú nghe lũ bạn chỉ cốt nói vậy mà không khỏi thờ dài. Thật sự là bây giờ cậu đang không ngừng "nguyên rủa" số phận vì đã "lỡ" ban cho cậu vẻ đẹp trai ngời ngời để giờ đây phải đi làm cái việc này. Mặc dù mới đầu nhìn thì thấy cũng chẳng mấy vất vả, phải đến một tiếng sau cậu mới "thấm" được độ mệt mỏi của công việc này. Thử hỏi làm sao không mệt khi suốt một tiếng đồng hồ cứ phải ngoác miệng ra cười như một thằng điên thì ai mà chịu cho nổi (cái này là do anh ấy nghĩ quá thôi chứ nãy giờ ai cũng nở trên môi nụ cười thân thiện, thu hút đến thế mà! Tại anh mỏi miệng nên mới vậy đó)

- Hạ Thảo, bà thật là độc ác!!! - Phú ngửa mặt lên trời cảm thán

- Hất xì!

- Mà sao vậy? Bị cảm à?

- Không phải, hình như có người mới nhắc tao - Lấy tay day day chiếc mũi, Thảo quay sang cô nàng Bảo Lam đang tỉ mỉ hóa trang cho các "diễn viên" - Hạnh Nguyên đã xong chưa? Quay qua đây cho tao chiêm ngưỡng nhan sắc coi!

Kết thúc công việc, Bảo Lam quệt mồ hôi trên trán mà nở nụ cười đầy mãn nguyện. Nguyên có chút ngáp ngừng, cô nàng quay về phía sau. Bất chợt nhận ngay ánh mắt trầm trồ của mấy đứa bạn chìa về phía mình. Hạ Thảo gật gù hài lòng:

- Rất tốt! Trong cảnh đầu mây phải hóa thân vào một cô gái có cuộc sống bất hạnh nên tạo hình như thế này rất phù hợp!

Nguyên nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm. Cô tự nhìn lại bản thân mình: trên người đang khoác một chiếc đầm dài qua gối màu nâu sẫm cũ của những người hầu trong các gia đình quý tộc ngày xưa của phương Tây. Ngoài ra Tuyết còn chu áo cát vài miếng vải khác màu may thêm lên vài chỗ của chiếc đầm để trông có vẻ chắp vá, khổ cực (!) Tóc của cô được Lam bôi thấp buông lơi vài sợi lên cổ, trên đầu thắt một chiếc khăn choàng nhỏ màu trắng khá vừa vặn. Gương mặt thanh tú cũng được trang điểm khá đơn giản với đôi môi hồng nhạt. Bây giờ nhìn cô y hệt một Lọ Lem đích thực: khổ nhưng đẹp! (= _ =)

Trong khi Hạ Thảo và mọi người đang tấm tắc trước vẻ ngoài của nàng Lọ Lem thì chợt nghe thấy tiếng "gào thét" của ai đó:

- Thôi mà Tuyết, tui cầu xin bà luôn đấy! Làm ơn chừa lại cho tui một chút nhan sắc để tui không cảm thấy có tội lỗi với gia đình đi! Bây giờ nhìn tôi chả khác gì một thằng biến thái thích mặc đồ phụ nữ cả!!

- Làm gì nghiêm trọng tới mức đó!! Với lại nhìn ông đâu có đến nỗi nào đâu. Ông đừng có chạy nữa coi, để tôi dính thêm cái kẹp này lên tóc nữa là xong rồi!

Nghe hai giọng nói đang chỉ chóc nhau một lúc một gần mà Nguyên không khỏi hồi hộp sắp có chuyện vui xảy ra. Quả đúng như dự đoán! Từ phía bên trong Hùng hối hả chạy ra với bộ dạng không thể nào bá đạo hơn: cậu đang khoác trên người bộ đầm diêm dúa và không kém phần sắc sỡ với ba tông màu "đèn giao thông" huyền thoại được trang trí thêm bởi những chiếc ren trắng. Mái tóc giả xoắn tít màu bạch kim kết hợp với gương mặt được trang điểm "đậm đặc" đến buồn cười. Giờ nhìn cậu chả khác gì một quý bà U50 cả

- Ha ha ha - Huyền cười không tự chủ - Ha ha ha!!! Ôi trời ơi, nhìn ông Hùng kìa! ! ! Ha ha ha

Thảo nãy giờ cũng cố kìm nén dữ lắm nhưng cuối cùng cũng phải bật ra tiếng cười, các bạn nữ khác trong cánh gà cũng phải che miệng cười trước bộ dạng có một không hai của Hùng. Nguyên còn lịch sự hơn, vội quay mặt sang chỗ khác mà lén cười đến vai run lên cả. Tội nghiệp cho chàng Hùng nhìn mấy đứa con gái cười như mắc bệnh mà ôm mặt đầy "tổn thương"

- Đấy! Bà thấy chưa Tuyết? Bà hại tui rồi đó

Sau một hồi cười nghiêng ngả, cuối cùng Nguyên cũng đã lấy lại được sự "bình tâm" mà quay sang cậu bạn, vờ ho lên mấy tiếng:

- E hèm, thật sự thì nhìn ông rất là.... dễ ấn tượng lắm đấy Hùng. Cực kì đẹp lão luôn!

- Đúng đúng! Rất đẹp lão!! - mấy nàng kia cũng ra sức gật đầu đồng tình

Bất chợt, một mùi hương trà xanh quen thuộc thoảng nhẹ qua mũi làm Nguyên cảm thấy kì lạ. Liền vỗ nhẹ vào mặt mình mấy cái để chắc chắn rằng bản thân đang tỉnh táo

"Chết thật, hình như mình bị cậu ta làm cho ám ảnh rồi" - Nguyên lẩm bẩm

- Ai làm nàng ám ảnh vậy Lọ Lem?

Một giọng nói trầm lạnh khế thì thầm bên tai kèm theo hơi thở ấm nóng của ai đó phả vào cổ làm Nguyên giật mình quay ra phía sau mà suýt choáng. Trước mặt cô là một chàng trai cực kì quyến rũ. Mái tóc cắt xéo kiểu Hàn Quốc bình thường giờ được nhuộm một màu nâu mật ong dịu mắt với phần mái được vuốt ngược về phía sau. Đôi mắt ung sắc lạnh vừa thu hút lại vừa khiến cho người khác có cảm giác say đắm đến tê người. Gương mặt điển trai mang một thần thái kiêu ngạo và có chút gì đó quý tộc cùng cái đáng người cần đối chọi ngưỡng một mét tám. Nguyên thật không tin vào mắt mình! Nam thần đang đứng trước mặt cô sao?

Mấy đứa con gái nhìn thấy hấn ngay lập tức trao cho cậu ta cái nhìn triu mến đầy hình trái tim. Còn Nguyên thì trong đầu chỉ có đúng một suy nghĩ: phải đi xin chữ kí người hóa trang cho cậu ta mới được! (Tác giả: Ặc! Người ta đẹp trai sẵn rồi chị ơi!!!)

- Phải công nhận Khôi đẹp trai thật ha tui bây!!

- Đúng đó, tao nhìn mà vẫn còn xao xuyến đây nè! Khôi mặc áo đuôi yếm trắng nhìn hợp ghê luôn!!

Tiếng xì xầm ngưỡng mộ cất lên nho nhỏ nhưng cũng đủ để Nguyên nghe thấy. Chắc chắn, sao con gái bây giờ lại mê trai đến như vậy chứ??!

- Tạm được - hần hồ hững đánh giá, khóe môi cong lên thành một nụ cười nhẹ đến mê người. Nhưng Nguyên lại không nghĩ vậy, cái điệu cười đó, cái giọng điệu đó, nghe sao giống như đang trêu chọc cô vậy. Đúng là đồ đáng ghét!! Cô mất công ngồi cho Bảo Lam tỏ tỏ về về một hồi mà chỉ phán cho hai chữ " tạm được " thôi sao? Dễ điên thiệt chứ!

- Đúng là có mắt không trông! - Nguyên đáp lại

Hần nhún vai:

- Tôi chỉ nói sự thật

- ANH KHÔI OIIIII ! ! ! ! ≡≡≡

Nguyên tính đáp trả lại nhưng ngay lập tức lại bị cái tần suất âm thanh vô định ấy cắt ngang. Bởi vì nó quá quen thuộc nên cô nhanh trí đứng cách xa hần một mét để tránh va lấy. Quả đúng như dự đoán, Ngọc Ly từ đâu phi thân vào trong cánh gà rồi nhảy lên ôm chầm lấy cổ hần giống y hệt hôm trước vậy. Tụi con gái nhìn thấy mà há hốc mồm vì kinh ngạc, còn Nguyên thì chỉ biết lắc đầu.

- WOW! Hôm nay nhìn anh giống y hệt một hoàng tử ấy!!! - Ly nhìn hần cười tít mắt trông rất dễ thương

Hần có vẻ còn hơi chấn động nên day day thái dương, hỏi cô bé đang bám dính lấy mình:

- Sao em vào được đây?

- Hihi, có gì khó đâu anh! Em chỉ cần nháy mắt và hôn gió mấy cái là các anh canh ở ngoài kia mất cảnh giác liền!

Ặc! Nguyên suýt sặc!! Ông bà ta nói chả bao giờ sai: anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Ly mới làm có mấy động tác như thế mà đã lơ là để người khác bước vào trong cánh gà thế này rồi. Kì này chắc khó mà giải thích với Thảo bà chằn đây!

- Anh là hoàng tử vậy chị nào là Lọ Lem vậy? - Ly nũng nịu hỏi

Không hẹn mà đồng loạt tất cả mọi người đều hướng ánh nhìn đến Nguyên đang đứng ngơ ngẩn trong góc phòng. Cô nàng nuốt nước bọt rồi gượng cười, gơ hai ngón tay làm hình con thỏ chào cô nhóc kia:

- Hi!

- TẠI SAO LẠI LÀ CHỊ CHÚ????

Nguyên nhăn mặt bịt lỗ tai lại. Đây, biết ngay là sẽ thế này mà!

- Không được! Nhất định không được! Tôi yêu cầu đôi người, đôi người đi!! - Ly giãy nảy lên như bị chạm nọc

- Thôi được rồi Ly! - hần này giờ im lặng cũng đã lên tiếng - Em ra ngoài trước đi, sắp đến giờ rồi!!

- Nhưng nhưng...

Cô nhóc tính phản kháng nhưng chạm ngay vài ánh nhìn nghiêm túc của hần thì ịu xiu bước ra ngoài, trước khi đi còn kịp liếc cho Nguyên một cái sắc lẹm. Cô nhún vai tỏ vẻ vô tội, rõ ràng cái gì liên quan đến cậu ta đều trở nên rắc rối hết cả!

" Ting "

Chuông điện thoại báo có tin nhắn, cô vội vàng mở điện thoại ra xem. Thì ra là anh Ju

" Anh đã mua được vé xem em diễn rồi đây! Có lên nha nhóc!! "

Cô mỉm cười, anh lúc nào cũng quan tâm đến cô như vậy, rõ là người anh tốt!

Phần đầu vở kịch diễn ra cực kì suôn sẻ. Khán giả bên dưới lúc thì cười sặc sụa bởi sự chanh chua của bà mẹ kế cùng cô em gái cùng mẹ khác cha của nàng Lọ Lem, lúc thì thương cảm cho thân phận con ghê bị đối xử khắc nghiệt. Phải nói là cố gắng đỡ lắm Nguyên mới rơi được giọt nước mắt đau khổ đúng với tâm trạng nhân vật. Tường tượng đủ mọi viễn cảnh nghiệt ngã như rút ki thi Olympic ngay từ vòng gửi xe, những cuốn tiểu thuyết quý giá bị chuột cắn nát hết, vv..vv.... nói chung là đủ kiểu cả. Kín đáo liếc mắt xuống hàng ghế khán giả thì thấy anh Ju mỉm cười tỏ ý khen ngợi lòng cô thấy vui vui, tự nhủ phần đoạn sau phải cố gắng hơn nữa mới được.

Đến phần cảnh nhà vua trò chuyện với hoàng tử trước lễ hội rồi. Hần khoan thai bước ra với dáng vẻ quyền quý và có phần cao ngạo quen thuộc của mình. Ngay lập tức toàn bộ khán giả ở bên dưới đều bị thu hút bởi vẻ khôi ngô hơn người của chàng hoàng tử ở trên kia sân khấu. Nhiều nàng còn phấn khích cầm máy ảnh chụp hình cậu ta liên tục. Có người còn ngồi ngẩn ngơ ngắm nhìn hần với đôi mắt đong đầy trái tim. Minh Khôi thật sự đã khiến cho trái tim của các thiếu nữ đây thốn thức rồi

- Hoàng tử đẹp trai quá mấy bồ ơi!!!

- Không biết anh ấy là tên gì nhỉ? Ôi nhìn anh kia, quyền rũ quá!!!

- Hình như đây là Vương Minh Khôi, mỹ nam nổi tiếng bấy lâu của trường Hồng Hà thì phải!! Nghe danh đã lâu, không ngờ lại đẹp trai đến ngất ngây thế này!!!

Các nữ sinh nhỏ nhẹ bàn tán nhưng gương mặt không giấu nổi sự sung sướng khi được tận mắt chứng kiến một hoàng tử quyền rũ đang hiện diện ngay trước mắt. Cô nhóc Ngọc Ly thì ngơ ngẩn nhìn người trong mộng với gương mặt đỏ hồng. Nhưng ngược lại với người ngồi bên cạnh, Ju nhủu mày đầy khó chịu. Đây chẳng phải là cái tên đã bắt nạt Nguyên trước cổng nhà hôm trước đó sao? Đón kịch chung với cái tên này không biết Nguyên có gặp rắc rối gì không nữa!! Anh chợt cảm thấy lo lắng. Nguyên của anh là người rất thông minh nhưng thường không có khả năng chống đỡ bằng thể lực, nếu có cũng khá hiếm. Ngộ nhớ....

Phía bên trong cánh gà....

- Nào Nguyên, mày hãy bặm môi lại đi, như vậy son mới đều được

- Nhưng đâu nhất thiết phải trang điểm thêm lần nữa đâu Lam - Nguyên nhăn mặt - Tao không thích trang điểm tí nào, cứ để vậy mà đi ra thôi, đâu có ai để ý lắm!

- Tại mày không quen thôi! Lộ Lem lúc này đã được bà tiên hóa phép cho xinh đẹp gấp bội rồi, không thể giữ nguyên bộ dạng lúc đầu mà đi ra được!! - Thảo nói, tiện tay cài chiếc vương miện màu trắng bạc khá xinh xắn lên mái tóc của Nguyên.

Nguyên thờ dãi đầy bất lực. Cứ tưởng chỉ cần thay bộ váy dạ hội lộng lẫy kia vào người là xong. Ai dè Lam đã kéo cô ngồi xuống ghế rồi trang điểm cho cô thêm lần nữa. Mái tóc ngắn qua vai của cô được Thảo biến tấu trở nên xoăn nhẹ từ đầu đến đuôi tóc như sợi mì (xoăn nhẹ chứ không phải xoăn tít thò lò như một số người nghĩ đâu nhé!). Trên cổ, sợi dây chuyền hình hoa thạch thảo trở nên nổi bật trên chiếc cổ trắng ngần. Nguyên cảm thấy có hơi hồi hộp, chả mấy khi cô trang điểm thế này, không biết mọi người sẽ nghĩ sao...

- Xong rồi đó! - Lam mỉm cười

Cô thờ phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đặt chân xuống ghế để duỗi cơ. Ánh My chẳng biết từ đâu chạy vào, đưa cho cô một lon nước ngọt với nụ cười dễ mến:

- Nguyên nè, hồi nãy tui thấy bà có vẻ mệt nên mua, bà mau uống đi cho mát.

Nguyên trở mắt nhìn lon nước mà cảm động, Ánh My lúc nào cũng tốt bụng hết!! Cô mỉm cười cảm ơn rồi cầm ống hút vào, toan định uống trước ánh mắt có vẻ sốt ruột của My thì chàng Hùng nhảy phốc ra, giật lấy lon nước một cách thô lỗ

- Cho tui uống chút nha Nguyên, nãy giờ khát muốn chết!!

Đây, vô duyên đến thế là cùng. Bất chợt Hùng nhìn cô với ánh mắt ngẩn ngơ đến mức quên luôn cả việc uống nước nếu không có cái nhéo đầy đau đớn của nhỏ Thảo làm cho thức tỉnh, chàng ta ấp úng:

- À à, tui uống ngay đây!!!

- Khoan... - My nhỏ giọng ngăn cản nhưng Hùng đã kịp uống cạn lon nước. Nhỏ dờ người ra. Xong phim rồi!!!

- Hà, đã quá, giờ tui đi thay đồ đây, mặc cái đầm này thêm một giây nài nữa chắc tui chết mất - Nói rồi Hùng vọt ra ngoài không do dự

Thảo lắc đầu ngán ngẩm:

- Đồ vô duyên!

- Ê, tôi phân cảnh tiếp theo rồi, mày xong chưa Ngue.... - Chữ " Nguyên " chưa được đẩy ra đầy đủ thì Huyền bỗng im bật, sau đó nở nụ cười hào hứng - WOW!

Nguyên khó hiểu nhìn biểu hiện của Huyền, bộ trông cô quái lạ lắm sao? Nhưng do đã tới lúc mình diễn nên cô cũng bước ra ngoài và tạm dẹp cái suy nghĩ này qua một bên....

Còn tiếp...

Đôi lời tác giả: vì một số lý do vô cùng củ chuối nên Như xin được phép tách vở kịch ra làm hai chap, mong các đọc giả thông cảm và thưởng thức vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Ngẩn ngơ....

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ. Cô gái trước mặt họ... quả thật rất xinh đẹp!

Cả hội trường đều im bật đến không ngờ. Cô cảm thấy nhiều người nhìn cô lạ quá, bắt đầu lo lắng. Nhưng do ý thức được mình cần phải diễn cho thật tốt, cô liền nở nụ cười thật e lệ đúng như kịch bản, bước từng bước nhẹ nhàng đến hoàng tử. Tên hoàng tử này, sao hắn cũng nhìn cô với ánh mắt lạ quá vậy? Bất chợt, hắn

nụ cười, một nụ cười nửa thú vị nửa lạnh lùng, cô thật sự không biết trong đầu hắn đang nghĩ cái gì nữa. Cô cũng không biết, nụ cười của hai người đã làm tắt cả trái tim trong hội trường thỗn thức, nam sinh lẫn nữ sinh.

- Hỡi cô gái xinh đẹp ơi, nàng có thể khiêu vũ với ta không? - hắn cất giọng hỏi, bàn tay theo lẽ thường lịch sự đưa ra phía trước

- Vâng... thưa hoàng tử!

Nhẹ nhàng đặt bàn tay mình lên tay hắn, Lọ Lem và hoàng tử cùng các khách mời nhanh chóng hòa bước chân mình vào tiếng nhạc. Tất cả khán giả như đang bị thôi miên trước những bước nhảy uyển chuyển và nhịp nhàng của hai nhân vật chính. Có thật là họ đang diễn kịch hay không? Ánh mắt họ trao nhau thật thể cơ mà! Một chàng hoàng tử khôi ngô anh tuấn, một Lọ Lem với vẻ đẹp thanh thoát và dịu dàng như thiên thần. Cả hai người họ đều cuốn hút.

Nguyên vẫn say sưa làm tròn vai diễn của mình mà không để ý, có hai người đang bị cô làm cho mất hồn. Anh nhìn Nguyên mà cảm thấy hận, hận vì mình không phải là chàng hoàng tử kia để được cùng cô khiêu vũ. Ngay từ lúc cô bước ra, anh đã không thể tin vào mắt mình: Nguyên rất đẹp! Mặc dù từ trước đến giờ trong mắt anh Nguyên vẫn luôn xinh đẹp và dễ thương nhưng quả thật sự thay đổi này làm anh cảm thấy choáng.

Còn người kia? Thôi quên đi, cô chưa đủ nhạy cảm để nhận ra sâu trong đôi mắt sắc lạnh kia ẩn chứa cảm xúc gì đâu. Dù trước giờ cảm xúc ấy vẫn chưa một lần biến mất.

Tiếng nhạc đã dứt, có ai đó tiếc nuối.

Sau đó thì tiếng chuông đồng hồ điểm mười hai giờ. Lọ Lem chạy đi mặc cho sự níu kéo của hoàng tử. Rồi đánh rơi chiếc giày, rồi chàng dán cáo thị tìm chủ nhân của nó. Sau đó thế nào thì chắc ai cũng biết rồi nhỉ?! Vì muốn cho vở kịch không chỉ kết thúc một kiểu quen thuộc mà Tuyết đã thêm một cảnh hoàng tử và Lọ Lem đứng dưới ánh trăng trong cung điện và một nụ hôn diễn ra. Nguyên lén hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nào, chỉ cần làm y như trong kịch bản thôi!

Chàng kéo nàng vào trong vòng tay, gương mặt chàng kề gần gương mặt nàng....

Cả hội trường muốn nín thở vì hồi hộp!

Theo sự chỉ dẫn của Thảo hôm trước, Nguyên làm theo rất đúng cách, nhưng hình như cái tên phía trước quên hay sao ấy, khoảng cách này cô nhớ là đã đủ rồi mà nhỉ, sao hắn lại cúi đầu mỗi lúc một sát thế kia? Nghĩ rằng hắn nhầm lẫn đâu đó, và với sự tốt bụng của mình, cô khẽ nhắc đủ cho mình hắn nghe:

- Cậu làm sa...

Nguyên vẫn câu nói đó là : " cậu làm sai rồi đấy Khôi, đừng cúi sát quá " nhưng những chữ ấy chưa kịp thoát ra khỏi miệng, bờ môi của cô ngay lập tức bị chàng hoàng tử trước mặt giữ lấy một cách nhẹ nhàng.

Cô tròn mắt sững sờ. CÁI NÀY ĐÂU CÓ TRONG KỊCH BẢN?!!!! Thật sự là quá sốc! Cô bất động vì sốc. Ôi trời ơi, rõ ràng chỉ là giả hôn thôi mà, sao hắn lại hôn thật thế kia?? Cái tên quái dị này???!! Hắn dường như không để ý đến cái biểu cảm kinh ngạc của cô, đúng là đồ đáng ghét!!! Khán giả ở dưới "Ồ" lên một tiếng đầy ngưỡng mộ, chỉ trừ hai người, bởi họ đang bị hóa đá bởi cảnh tượng trước mắt!

Phía trong cánh gà, có người tức giận bỏ đi!

Đột nhiên, hắn ôm chặt lấy cô. Hơi ấm của người phía trước cùng hương trà xanh quen thuộc làm trái tim cô tự động hồi nhịp. Hai cánh tay Nguyên buông lỏng, vì giờ cô chẳng còn chút sức lực nào cả.

- Ta yêu nàng, Lọ Lem! - hoàng tử thì thầm vào tai cô, rất nhỏ, chỉ một mình cô có thể nghe thấy

Cô lại một lần nữa bất ngờ, câu nói này, lần cái ôm này... cô nhớ là không có ở trong kịch bản. Với lại, không rõ bản thân có ngộ nhận hay không, nhưng sao cô lại có cảm giác câu nói này thật quá. Chẳng giống diễn kịch tí nào cả. Dẫu nghĩ như vậy nhưng cô lại có một dòng cảm xúc nào đó len lén trong tim, nó khiến Nguyên cảm thấy không quen!

Khán giả ở dưới, đồng loạt đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, chùm pháo giấy gắn trên sân khấu cũng đồng loạt nổ!!!

- Thành công rồi, vở kịch thành công rồi!!!!!! - Thảo sung sướng bá cổ Tuyết, gương mặt của mọi người không kìm nén được một niềm vui lớn lao

- Thành công thật rồi!!!! - Lam nở nụ cười rạng rỡ

- Ê thằng Hùng đâu??? Vở kịch đã thành công mà nó biến đi đâu thế kia??? - Phú quay ngang quay dọc, miệng hỏi Quốc Minh đang đứng kế bên

- Nó đi thăm Tào Tháo từ nãy tới rồi, chả hiểu ăn uống cái kiểu gì mà nãy giờ đóng đô ở Washington City (WC)!! - Quốc Minh đáp

- Ủa mà Ánh My cũng đi đâu mất từ nãy đến giờ, tui cũng không thấy!!

-....

Ở trên sân khấu, hoàng tử đã chịu buông nàng Lọ Lem ra, trên môi nở một nụ cười ấm áp như nắng mai.

≡≡≡

Trong toilet, tôi không ngừng lấy nước vỗ lên mặt mình, hòng tẩy đi lớp trang điểm cùng cái cảm giác kì lạ hồi nãy. Ôi trời ơi, hắn đã hôn tôi đấy!!! Đúng là quân ăn cướp mà, đồ lợi dụng. Dám làm sai kịch bản mới ghê chứ!!! Còn cái ôm và câu nói đó nữa, bộ tháng ngày tập luyện với hắn là công cốc hay sao mà khúc cuối lại làm khác kịch bản đến thế kia?? Tôi ôm đầu đầy đau khổ, lại một nụ hôn nữa vậy tay từ biệt tôi rồi!! Tôi hận hắn, tôi hận!!

- Thôi ráng quên đi Nguyên, hãy coi đó như một ... tai nạn!

Tôi tự trấn an mình, rồi cảm thấy bụng mình chột sôi lên. Chết thật, đói quá đi mất!! Phải nhanh thay đồ rồi kiếm cái gì đó ăn mới được! Trút bộ váy lộng lẫy trên người xuống, tôi nhanh chóng thay chiếc áo phông và quần jean ngắn tới đầu gối vào. Đây, phải thoải mái như vậy mới thích chứ! Thay quần áo xong tôi vội vàng chạy đến khu ăn uống, việc diễn kịch và dọn dẹp sân khấu làm tôi hoàn toàn mất hết năng lượng rồi!!

- Ăn từ từ kẻo nghẹn đấy Nguyên!

Đang ngầu ngẩn xiên thịt nướng, nhận thấy giọng nói quen thuộc tôi liền ngẩng đầu lên thì chạm ngay nụ cười hiền hòa của anh Ju. Hồi nãy anh ấy cũng có phụ giúp chúng tôi dọn dẹp, không biết anh có đói không nhỉ?

- Anh đói không, thịt nướng ở đây các bạn làm ngon lắm!! - như để chứng minh cho câu nói của mình, tôi gắp xiên thịt lên

- À không - anh xoa đầu tôi - mà hồi nãy em diễn kịch tốt lắm đó, anh rất ngạc nhiên!

Nghe vậy tôi cười tít mắt, chợt nhớ tới cái cảnh bị cưỡng hôn hồi nãy, tôi hậm hực cắn nát cây xiên bằng tre tội nghiệp. Đúng lúc đó, hân cùng Ngọc Ly sánh bước với nhau đi tới, cô nhóc thì cứ cười nói tíu tít ấy. Chắc, mặc dù cứ bị cô nhóc này ghét bỏ nhưng chẳng hiểu sao tôi lại có chút ngưỡng mộ Ly. Dù đã bị người mình yêu thương từ chối nhưng cô nàng vẫn chẳng bao giờ bỏ cuộc, luôn kiên trì theo đuổi tình yêu của mình. Tôi nghĩ đó là một sự dũng cảm mà chẳng mấy ai có được. Bởi vậy mới nói, con người ai cũng có mặt tốt, chỉ là bạn có chịu để ý đến mặt tốt của người khác hay không thôi!

Bất chợt hân nhìn sang tôi, rồi lè lưỡi ra đầy vẻ châm chọc!

Đậu xanh rau má!!! Tính chọc điên tôi hả???

- Nguyên!! - Hạ Thảo gọi rồi vui vẻ chạy tới bá vai tôi - Vớ kịch thành công lắm, cô Vi gọi tụi mình qua KFC ăn liên hoan chúc mừng kia. Cô bao đó nha!

- Oa, thật hả!! Vậy thì đi thôi!! - tôi hào hứng định bước, nhưng sau quay lại phía anh - Anh Ju đi luôn nhé! Khi nãy anh có giúp tụi em dọn dẹp sân khấu mà, đi luôn cho vui

- Thôi - anh mỉm cười từ chối - anh có việc phải về công ty gấp rồi, em và các bạn cứ đi đi

Hạ Thảo nhìn anh một lúc rồi nở nụ cười tươi:

- Cảm ơn anh đã giúp tụi em nhé! Hôm nào đó xin được mời anh ăn một ăn một bữa!

Tôi vui vẻ nhìn Thảo, cô nàng lúc nào cũng mạnh mẽ và quyết đoán cả. Anh có hơi ngạc nhiên một chút nhưng cũng lịch sự đáp lại:

- Cảm ơn em!

Một lúc sau những người khác cũng đi tới. Tiếng cười đùa rộn ràng khắp sân trường. Tôi vẫy tay với họ, mong rằng nụ cười trên môi những người bạn của tôi sẽ không bao giờ tắt. 11A1 ơi, tình bạn của chúng ta hãy luôn như rạng rỡ và hồn nhiên như vậy nhé!

Giáng sinh sắp tới rồi!

Đôi lời tác giả: chap này có làm hài lòng mọi người không nhỉ? Các độc giả góp ý cho Như nha, yêu mọi người nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39

Hôm nay vui thật đấy, vớ kịch thành công rực rỡ luôn!!! Đã thế còn được cô Vi bao ăn tới no căng cả bụng. Mà phải công nhận tụi lớp tôi có sức ăn trâu bò thật, đặc biệt là tụi con trai. Nghe đâu là bọn họ bị bắt phải lao động khổ sai gì đó nên giờ phải ăn lại cho có sức. Nghe đám con trai nói mà bọn tôi chả hiểu gì hết ráo, chỉ có mỗi Hạ Thảo là mỉm cười tủm tỉm. Cả đám vừa ngồi ăn vừa "tám" chuyện thể gian nên tới giờ tôi mới có thể về tới nhà. Haizzz

Ahehe, có một chuyện làm tôi còn hạnh phúc hơn cả đó là sau lễ hội thì nhà trường cho học sinh nghỉ tận hai ngày để ăn chơi giáng sinh thay cho tháng ngày vất vả vừa qua. WOHOOO, TUYỆT VỜI ỒI ÔNG MẶT TRỜI!!!! Tối nay phải thức khuya một trận để cây tiểu thuyết mới được. Ôi tiểu thuyết, niềm đam mê lớn của tôi!!

Phân vân mất một lúc trước kho tàng tiểu thuyết đồ sộ trước mặt, tôi cũng đã chọn được cho mình một cuốn như ý!! Nào, ngồi xuống và thưởng thức thôi!!

" ....

Anh tỏ tình với cô, với mong muốn sẽ được cô chấp nhận tình cảm này. Anh đơn phương cô đã lâu nhưng giờ đây mới dám thổ lộ, anh hứa với lòng

mình, không thể kéo dài thời gian này hơn nữa, anh không muốn mất cô. Giờ đây, sau khi đã nói ra điều mình chôn giấu bấy lâu, anh hồi hộp chờ đợi phản ứng của cô... Bất chợt, một tiếng cười đầy khinh bỉ cất lên khiến anh bàng hoàng. Cô nhìn anh với ánh mắt giễu cợt và chậm rãi nhả từng chữ như muốn xé nát trái tim anh:

- Một con người nghèo hèn như anh mà cũng đòi làm bạn trai tôi sao??? Anh đang mơ đấy à? Tỉnh lại đi chàng trai ngu ngốc ạ!

Đứt lời, cô lạnh lùng quay mặt bước đi, để lại anh đứng bần thần trước những lời mình vừa nghe. Uất hận và đau đớn tột cùng, người con gái anh yêu suốt bao năm qua... tại sao có thể??

..... 2 năm trôi qua, sau bao nỗ lực và cố gắng, anh đã đạt được một vị trí đỉnh cao trong sự nghiệp khiến cho bất kì ai cũng ngưỡng mộ. Trong một bài phỏng vấn, khi được hỏi về động lực nào giúp anh phấn đấu đạt được thành công như ngày hôm nay, anh đã nhếch môi trả lời:

- Ngày xưa, có một cô gái đã từng chê bai tôi, nói tôi là một tên nghèo hèn và không xứng với cô ấy và cô ta không cần tôi. Và giờ các bạn hãy nhìn xem, bây giờ ai mới là người cần ai? Chính những lời ấy của cô ta năm xưa chính là điều khiến tôi đã phải nỗ lực suốt bao năm nay!

- Thế bây giờ, anh có biết cô gái ấy như thế nào không? - Người phỏng vấn hào hứng đặt câu hỏi

- Không! Từ lúc đó tới nay tôi đã không gặp lại cô ta và tôi cũng chẳng mong ngày đó xảy ra!

Trong bệnh viện, người y tá ngạc nhiên nhìn ti vi đang phát chương trình phỏng vấn anh rồi quay sang nữ bệnh nhân của mình:

- Kia chẳng phải là người đàn ông trong tấm hình mà tôi hay thấy cô đặt dưới gối đó sao? Cô đã giữ tấm hình đó suốt hai năm nay rồi, chẳng nhẽ anh ta không biết căn bệnh nan y của cô .....?

Cô ôm chặt lấy tấm hình mà nước mắt rơi.... "

Sad ending! Một cái kết quá đau lòng và trái ngang. Có sao tình yêu có thể khiến cho nữ chính phải chịu nhiều nỗi đau đến như vậy. Cô ấy đã chấp nhận chịu đựng nó một mình. Không chỉ bị căn bệnh nan y dày vò, cô còn phải hy sinh cả tình yêu của riêng mình. Không biết trên đời có một tình yêu nào như thế không? Một tình yêu khiến cho ta phải đánh đổi tất cả để người mình yêu được hạnh phúc. Một tình yêu cảm động như thế, kiếm đâu ra...? Tôi buông cuốn sách xuống, ngửa mặt lên nhìn trần nhà để tránh mình quá xúc động mà rơi nước mắt. Thật tình, bình thường cười cười nói nói là vậy, thế mà chỉ có một câu chuyện thôi cũng khiến trái tim tôi nặng trĩu. Có chăng là tôi đã quá đa sầu đa cảm?

Chợt, tiếng chuông điện thoại reng, cắt đứt mạch cảm xúc đang dâng trào trong tôi. Số điện thoại của ai mà lạ quá, tôi chưa nhìn thấy bao giờ. Nghĩ ngội một chút, tôi cũng nhún nhút nghe:

- Alo, cho hỏi ai đang gọi đây ạ? - Tôi thận trọng hỏi

-.....

- Alo, ai đây ạ? - nhận thấy sự im lặng bất thường bên kia đầu dây, tôi kiên nhẫn hỏi lại

-.....

Cái quái gì thế này?? Gọi cho đã rồi im lặng. Bộ trên đời có nhiều người giàu tới nỗi không biết làm gì nên "cứng" tiền cho tổng đài hả??? Đùa gì cũng vừa phải thôi chứ, đây rõ ràng là lừa quỷ rồi người vô tội đây!! Được, đã thế ta đây không khách khí đâu nhé!!!

- NÀY, NẾU NHƯ CHỈ GỌI ĐẾN ĐỂ IM LẶNG NHƯ THẾ THÌ MAI MỐT MUA MỘT CON CÚN VỀ RỒI NGỒI NÓI CHUYỆN VỚI NÓ ĐI CHO BỐT NHÀM NHÉ!!! BỘ KHÔNG HIỂU TIẾNG NGƯỜI HAY SAO??? CẢM THẤY BÀN THÂN QUÁ RÀNH RỖI THÌ BÚT TÓC RA ĐÉM ĐI, KHÔNG THÌ RA NGOÀI KIA LÀM VIỆC GÌ CÓ ÍCH CHO XÃ HỘI ĐI, ĐỪNG CÓ MÀ LÀM PHIỀN NGƯỜI KHÁC!

- Cậu nói đủ chưa?

- Tất nhiên là rồi, bộ ... ơ mà khoan - Tôi ngần ngừ, cái giọng này sao nghe quen quen

- Minh Khôi đây - đầu giây bên kia ơ hồ đáp lại

Hề?? Minh Khôi?? Cậu ta làm sao mà có số điện thoại tôi vậy trời? Đưa máy ra xa một chút, thờ liên tiếp ba cái liền để lấy lại bình tĩnh, tôi áp điện thoại vào tai, nghiến răng hỏi:

- Là cậu đây à? Thế mà tôi cứ tưởng là một tên biến thái nào đó đang quấy rối con gái nhà lành chứ, tự dưng gọi tới rồi im re.

- Biến thái? Tôi sao? - Hấn chậm rãi hỏi lại, giọng điệu có hơi trầm xuống

- Đó là cậu nói! Tôi vô tội - tôi cố nén cười, bèn quay về chủ đề chính - Rồi sao? Rốt cuộc cậu gọi tôi có chuyện gì?

Tôi nghe có tiếng thờ dài ở đầu giây bên kia mà chợt thắc mắc! Cái tên này sao thế? Uống nhầm thuốc? Hay là mới té giếng xong?

- Chỉ là... - hấn dịu giọng - đang rảnh, kiếm người nói chuyện thôi

- Nếu vậy thì cậu tìm sai người rồi, tôi bận lắm, không rảnh như cậu đâu! - tôi nhếch mép cười - Sao cậu không kiếm fan hâm mộ của cậu mà nói chuyện đi? Tôi bảo đảm chỉ cần cậu nói một tiếng thôi thì khối cô tự nguyện xếp hàng dài từ đây đến Cà Mau để tiếp chuyện với cậu .....

- Nhưng tôi không cần họ! - hấn ngắt lời tôi

Hình như, có cái gì đó không bình thường ở đây thì phải. Giọng của cậu ta nghe hơi kì kì, cứ giống như mấy người có hơi men trong người ấy. Không lẽ cậu ta...

- Này, cậu uống rượu đây à? - tôi nheo mắt hỏi

- Có uống... nhưng không say..

- ĐỒ ĐIÊN! - Tôi gào lên, thật đến là không thể hiểu nổi cậu ta nữa - Cậu có điên hay không hả?? Uống mấy cái đó thì tốt lành gì chứ?? Lại còn bảo không say, trên đời có ai uống rượu mà không say hả?

Đầu giây bên kia im lặng một chút, rồi cũng chậm rãi cất lời:

- Cậu lo cho tôi?

Tôi bất giác sững người. Đúng thật, tại sao tôi lại phản ứng thái quá như vậy chứ?? Lo cho hấn sao? Không, không thể nào!

- Ai thèm lo cho cậu chứ! Thôi, tôi cúp máy đây!

Ngón tay sắp chạm vào nút tắt, tôi chợt nghe thấy giọng người bên kia nhẹ nhàng cất lên:

- Nguyên, đừng tắt máy!

- .....

- Tôi... chỉ muốn nói chuyện với cậu thôi!

- .....

- Nếu không thích, cậu cứ giữ im lặng, nhưng hãy nghe tôi nói...

Thoáng chút ngỡ ngàng, cuối cùng tôi cũng không cúp máy. Bất chợt, tôi nghe thấy rõ tiếng tim mình đập đều đều trong màn đêm tĩnh lặng, lòng dâng lên một sự hồi hộp đến khó hiểu

- Nếu có kiếp sau... cậu hãy là con gái của tôi nhé!?

Tút tut tut.....!!!! (tác giả: Vâng! Anh ấy đã cúp máy = _ =**)

Cái - quái - gì - vậy - trời????

Còn tiếp....

Đôi lời tác giả: chap này không biết có hay không ta? Hơi ngắn nhưng mong mọi người thông cảm!! Như biết mình đã trễ hẹn với mọi người quá lâu nhưng thật sự khoảng thời gian này bài vở ngập đầu! Thời gian ra chap không còn được như trước nữa. Thành thật xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ này!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Hơ hơ, thật là không thể hiểu nổi cậu ta! Gọi tôi cho đã rồi nói có mấy câu xong cúp máy. Bộ hôm nay trời đẹp nên cậu ta nổi hứng "hiền" tiền cho tổng đài hả trời??? Đã vậy còn nói một câu rất chi là hại não nữa chứ...

"Nếu có kiếp sau..... cậu hãy là con gái của tôi nhé!?"

Hắn nói vậy là có ý gì nhỉ? Con gái? Kiếp sau? Vậy là sao? Mà sao tôi cứ có cảm giác đã thấy câu nói này ở đâu rồi ấy, nghe cứ thấy ngờ ngợ sao sao. Ôi trời ạ, đúng thật là... nhưng cũng có thể là câu này chỉ đơn giản là hắn muốn... chọc tức tôi thôi! Bảo tôi là con gái hắn, mơ đi cưng, tôi chưa làm chị hắn là may cho hắn rồi chứ đừng nói là con. Sợ!

Chán quá chán, bình thường thì bài vở ngập đầu đến chả còn thời gian, vậy mà hôm nay lại rảnh rỗi đến phát chán thế này! Tựa lưng vào chiếc gối kê ở đầu giường, tôi giờ chiếc điện thoại lên ngang tầm mắt mà nhìn nó thần thờ. Mang tiếng là có điện thoại nhưng thật sự chẳng mấy khi tôi dùng nó để... gọi điện cho ai cả! Trừ ba, mẹ, anh Ju và Huyền ra thì tôi chẳng khi nào gọi điện thoại cho ai và ngược lại, cũng hiếm khi nào tôi nhận được cuộc điện thoại của người khác. Trong danh bạ của tôi cũng chưa đến mười người. Aixxxx, không hiểu sao lại vậy nữa? Không biết trên cái thế giới bầy tỷ người này có ai nhầm chán như tôi hay không đây!

Nhưng mà.... kì lạ làm sao... cũng đã có một người "khác" gọi điện cho tôi đây chứ!

Hắn là tên đáng ghét đã "nhấn tâm" cướp trắng trợn nụ hôn đầu của tôi. Nhưng chẳng hiểu sao, tôi lúc ấy lại có cảm xúc rất lạ. Đủ để khiến cho trái tim tôi thổn thức. Đạo gần đây tôi cũng cảm thấy mình thật sự rất khác lúc trước, chẳng hiểu từ bao giờ, tôi đã thầm thích cái cách mà hắn cười, dù chỉ là một cái nhếch môi, thích cả ánh mắt đầy vẻ ưu tư nhưng cũng thật lạnh lẽo đó. tôi nghĩ về hắn nhiều hơn những gì mình tưởng tượng. Tôi đã không còn là tôi nữa rồi..

"TING!! - BỐP!!!!!!!!!! "

Ui da, cha mẹ ơi, đau quá đi mất! Cái điện thoại chết tiệt, tự dưng lại đổ chuông khiến tôi giật mình làm rớt nó thẳng xuống mặt. Cơ mà ai lại nhắn tin cho tôi vào giờ này chứ. Mở messenger ra, một nick lạ hoắc gửi đúng một chữ "Hi". Trời ạ, lại cái gì nữa đây???? Không lẽ là một thằng con trai rảnh rỗi ngồi tập nhắn tin với gái à? Cái kiểu tin nhắn làm quen này tôi gặp như cơm bữa ấy. Chắc chắn, nhìn cái avatar kia, ảo tung chảo luôn ấy, trông hệt mấy trai Hàn mà con Huyền hay khoe với tôi. "Ôp pa" của nó mà ị!!

"Chào- tôi ơ hờ nhắn lại, thôi thì đăng nào cũng đang chán

"Em là Hạnh Nguyên đúng không?"

"Nếu muốn, anh có thể ra tiệm mắt kính đầu đường mua một chiếc rồi đeo vào nhìn kĩ nick của em một lần nữa, nó ghi rành rành thế mà" - tôi đánh đá đáp lại, rõ là tên dư hơi

"O, xin lỗi vì đã làm phiền em, anh thật chất chỉ muốn kết bạn với em thôi"

"ô, vậy sao? Nhưng em nghĩ bạn bè mình cũng nhiều rồi, không cần phải có thêm đâu"

"Hic, em thật là khó tính"

"Cảm ơn anh, "

" Không biết nhà em ở đâu ấy nhỉ?"

" Ở đâu còn lâu mới nói"

"Nói đi mà em T_T"

"Ở tận gốc mít đi tít vào trong"

"Vậy là ở đâu?"

Ô hay, cái tên này rõ là dai như đĩa ấy, được lắm, để Nguyên này "chém" cho anh không còn manh giáp nào nữa nhé!

"Thôn cảnh lá

Xã cảnh cây

Huyện gió mây

Tỉnh đồi núi "

" Cho anh xin số điện thoại được không em, anh muốn liên lạc với em "

" 1900, 1 tông 1 dép, 1 tông vào mép, 1 dép vào mồm!!!! Thế được chưa anh???? "

Nhấn rồi tôi lần mò lên facebook, tìm kiếm trong danh sách bạn bè của mình cái nick lạ ấy rồi nhanh chóng Block không thương tiếc! Những tên mà cứ thích hỏi thông tin cá nhân của người khác một cách lộ liễu như vậy thì nên nhanh chóng block đi cho đỡ nguy hiểm. Thế giới ảo này đúng là chẳng thể gọi là an toàn 100% được mà. Haizz...

(Ở một nơi nào đó, có một cô gái đang điên tiết trước thông báo hủy kết bạn hiện rõ trên màn hình điện thoại)

Đã 11:00p.m

Sáng hôm sau...

"RẦM!!!! - Hồ Võ Hạnh Nguyên, tao có việc muốn nhờ!!!!!!"

- Cha chả lạ! thằng nào con nào dám phá nhà tao!!!! - tôi nói mà không mở mắt, cánh tay uể oải giờ lên không trung, tay còn lại kéo mền trùm lên đầu vì ánh sáng ngoài cửa sổ hắt vào khiến tôi chói mắt

- Tao nè, Huyền nè, dậy mau đi cho tao nhờ vả tí coi.Thiệt tình bộ tối qua mày đi ăn trộm hay sao mà giờ còn ngủ được vậy????

Đời đúng thật là có nhiều điều khổ nạn, nhưng hẳn nhiên chẳng có gì khổ nạn bằng... con bạn thân cả! Đang ngủ yên lành tự dưng lại bị nó lôi đầu dậy coi có tức hông chứ? Thật ra tôi cũng định ngoan cố nằm cố thủ trên giường đấy, nhưng chẳng thể được vì cái con này đang vỗ lia lịa vào mặt tôi. Nổi điên, tôi hất tung cái mền qua một bên, dùng hết sức bình sinh nắm chặt cái gối ôm quật vào người nó, miệng không ngừng trách móc:

- Cái con khùng này, bộ muốn tao chửi mới chịu à???? Mới sáng sớm nha mày!!!! Dù cho kiếp trước tao có mắc nợ gì mày thì cũng nên biết lựa thời điểm hợp lý để trả thù chứ

Huyền nhanh tay chụp lại cái gối ôm của tôi, ấn tôi ngồi xuống giường rồi nhe răng ra cười nhe nhom:

- Ai da, sorry sorry mà! Tại tao có việc muốn nhờ mày nên mới phải gấp gáp như vậy thôi, mà chuyện này quan trọng lắm, chỉ có mày giúp được tao thôi à

Tôi nhăn nhó vò rối bù mái tóc ngắn của mình, quay lên nhìn nó với đôi mắt mờ không lên do con buồn ngủ hành hạ:

- Nhờ cái gì thì nói đại ra đi để tao còn... từ chối nữa chứ!!! Buồn ngủ sắp chết rồi!!!

- Hehe, vậy mới được chứ - nó nhe nhon vổ vai tôi - chả là trong một lần cùng Quang đi học về ngang qua tiệm bánh ngọt, tao chợt phát hiện ra rằng cậu ấy rất để tâm vào chiếc bánh phủ chocolate ở trong tủ kính ấy, tao đoán là Quang rất thích bánh Chocolate. Sắp đến giáng sinh rồi, tao cũng muốn tự tay làm tặng cậu ấy một chiếc bánh thật ngon do - chính - tay - tao - làm. Nhưng mày biết đó, trình độ nấu nướng của tao có hạn, cho nên tao muốn nhờ mày hướng dẫn cho tao cách làm. Gì chứ ba cái vụ bánh trái này mày rành nhất mà phải hông?!!

- Vậy nói tóm lại là mày đập nát cửa phòng tao, hùng dũng bước vào như con sư tử xông chuồng rồi cuối cùng tàn nhẫn nắm đầu tao dậy chỉ để nhờ tao làm bánh tặng trai thôi hả? - tôi ním cười " dịu dàng " nhìn nó

- Hơ hơ, cũng có thể nói là như vậy

Tôi vuốt mặt đau khổ, vội vàng cúi người xuống cầm đôi dép đi trong nhà lên ném lia lịa vào người nó để thỏa mãn " ngọn lửa hận thù " đang cháy hừng hực trên đầu. Trời đất ạ, chỉ có như thế mà nó cũng phải phiền đến tôi mới được. Thôi rồi giấc ngủ quý giá của tôi. Huyền à, tao thề một ngày nào đó sẽ bắt mày phải làm trâu làm ngựa để trả hết lại những " ân tình " mà mày nợ tao. Hic hic

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Nói thì nói thế chứ tôi cũng phải giúp nó thôi chứ biết sao bây giờ. Tôi mà lắc đầu không chịu giúp thì bảo đảm nó sẽ "ám" tôi hết hai ngày nghỉ quý giá này mất. Thôi thì cứ xem như mình là người "hỗ trợ tình duyên" cho bạn bè đi, bây giờ chịu khổ trước rồi mai mới có người yêu thì mình "hành" nó lại gấp 5 lần, thế là xong! Nhìn vẻ mặt sượng ròn của nó khi thấy tôi đã chịu lết xác xuống giường mà tôi không khỏi lắc đầu ngán ngẩm. Chợt nhớ ra một chuyện quan trọng, tôi vội vàng quay sang nắm vai nó, hỏi dồn:

- Khoan đã! Ý mày là nhờ tao hướng dẫn cho mày tự làm bánh à?

- Tất nhiên! - nó nhìn tôi, gật đầu chắc nịch

- Mày - tự - làm? - tôi nuốt nước bọt lo lắng

- Chính xác!

Cái ánh nhìn xác nhận của nó làm tôi choáng váng. Làm bạn với nó bao năm rồi, tài nghệ nấu nướng của nó đâu phải tôi không biết (!) Tôi không bao giờ quên được cái chuỗi "thành tích" huy hoàng của nó: Làm vỡ 14 cái đĩa, 3 cái tô, tan nát tổng cộng 2 căn bếp (trong đó có cả căn bếp nhà tôi), làm cú Bappul phải ra vào bệnh viện thú y đến 3 lần vì "lỡ đại" ném đồ nó nấu và vô số chén bát đã "tử nạn" không kịp trần trời! Mới nghĩ đến đó thôi mà tôi đã rùng mình ớn lạnh, cũng chính vì cái thành tích có một không hai đó mà tôi tận bây giờ nó và căn bếp chính là hai kẻ không thể nào đội trời chung được. Thôi chết rồi, nếu vậy thì nó đâu thể nấu nướng ở nhà nó được (đời nào gia đình nó đồng ý!), điều đó đồng nghĩa với việc nó - sẽ - làm - bánh ở nhà tôi???? oh nooooo

- Ê, mày đang nghĩ cái gì mà tập trung dữ vậy?

- Tao đang nhớ lại xem nhà mình có mua bảo hiểm hỏa hoạn chưa.

- Hề??? - nó ngệt mặt ra

- Thôi bỏ đi, coi như số phận đã an bài kiếp này tao mắc nợ mày - tôi thở dài ảo não - mà mày đã mua nguyên liệu gì chưa đấy???

- Ahilhi - nó gãi đầu nhìn tôi với cái điệu cười khiến bản thân mình có thể hiểu được vấn đề đó

-...

30 phút sau.....

- Oa, nhiều nguyên liệu thật đó, cái gì cũng có cả!!! Nguyên ơi, mày lại đây coi nè. Ủa, mà mày đâu rồi Nguyên???

- Học học !!!

Tôi một mồi lê lết lại gần phía Huyền đứng với bộ dạng thảm hại như người vừa mới thi chạy maratong về. Nhìn cái điệu bộ toe toét của nó mà tôi hận mình không thể lao vào đâm cho nó mấy cái. Con nhỏ chạy lại phía tôi, tặc lưỡi:

- Chắc chắc, tao không ngờ là mày lại yếu tới vậy luôn đó Nguyên. Mới đi bộ có một chút mà đã thân tàn ma dại thế này rồi.

- Ma dại cái đầu mày!!!! - tôi gào lên - Cái con điên này, tự dưng có xe đạp lại không đi, nổi hứng lên bắt tao đi bộ là sao hả????

- Ô, chứ không phải tao đã nói với mày là mới sáng sớm đi bộ cho khỏe người à? Mày cũng đã tự nguyện đồng ý rồi mà.

- Tao tự nguyện hồi nào??? Tự dưng mày nổi con điên bắt chợt bắt tao đi bộ, tao chưa kịp đưa ra ý kiến gì hết là mày đã tự ý lôi tao đi rồi!!!!

Tôi vừa thở vừa nói. Chắc do cảm thấy lương tâm bị cắn rứt do mới sáng đã làm ảnh hưởng đến giấc ngủ ngàn vàng của tôi mà giờ lại còn bắt tôi đi bộ mệt nhọc thế này nên nó nhỏ nhẹ cầu hòa:

- Thôi được rồi mà bạn hiền, tao biết tao sai rồi, mày ráng giúp tao lần này đi. Tao hứa sẽ tặng mày bộ tiểu thuyết đang nổi tiếng hiện nay để hậu tạ

Nghe tới đó, mắt tôi sáng rực lên:

- Nào Huyền, ta đi mau thôi, kéo người khác mua hết nguyên liệu đấy. À, mà mày nên nhớ những gì mày vừa nói đấy nhé.

-.....

Đúng là siêu thị có khác, cần gì là có đó, toàn là những nguyên liệu chất lượng hẳn hoi. Để xem nào: chocolate đen này, sữa tươi không đường này, kem tươi này, gelatin là cũng có luôn rồi, không biết còn thiếu gì nữa nhỉ? A, trứng gà!

Nhìn thấy hộp trứng gà ở quầy gần đó, tôi hăm hở bước tới, chỉ còn thiếu mỗi trứng gà nữa thôi. Chợt, khi bàn tay tôi sắp chạm vào hộp trứng, một bàn tay khác lại nhanh hơn, nhắc nó lên trước sự ngạc nhiên của tôi. Ngẩng mặt lên, tôi tròn mắt khi thấy gương mặt tuần tú quen thuộc. LÀ hấn????

- Cậu...?

- Cậu cần cái này à? - hần hỏi mà không nhìn tôi, mắt dán vào hộp trứng trên tay

- Ồ... ừm..

Lúc ấy chả hiểu sao tôi lại gật đầu trong khi mình có thể lấy một hộp khác ở trên quầy. Hần nhếch môi, nhẹ nhàng bỏ hộp trứng vào giỏ hàng của tôi

- Không cần đâu, cậu cứ lấy đi, tôi chọn hộp khác cũng được mà, đâu cần phải...

- Chẳng có vấn đề gì cả! - Hần cắt lời tôi bằng chất giọng ơ hờ đặt trưng của mình.

Tôi ngạc nhiên nhìn hần: áo sơ mi màu đen, tay áo xắn lên tôi khuỷu trông có vẻ năng động, thoải mái. Vạt áo được thả tự do ra ngoài phối với quần jean trẻ trung làm tôn lên cái dáng người cao ráo như người mẫu của cậu ta, chân đi đôi giày bata cũng màu đen nốt, bên cạnh là một giỏ thực phẩm. Từ hần toát lên cái khí chất lạnh lẽo mà quyến rũ đến mê người, các cô gái trong siêu thị ngấm nhìn hần không chớp mắt, có người lại còn lấy điện thoại ra chụp hình nữa chứ. Chắc chắn, tôi dám cá hần mà đứng đây thêm một chút nữa không chừng cái siêu thị thì loạn lên hết quá.

- Ê Nguyên, tao lựa xong đồ rồi nè, mình về..... Ủa, Khôi đó hả? - Huyền từ đâu bước đến, chớp mắt nhìn hần

Cậu ta chỉ hơi cúi đầu xuống chào xã giao. Nhìn túi thực phẩm hần đang cầm, tôi tò mò hỏi:

- Cậu đích thân đi mua đồ à?

- Ừm

Nghe hần trả lời, tôi lại càng ngạc nhiên hơn nữa. Chẳng phải hần là con nhà giàu hay sao mà lại phải đích thân làm cái việc này? Trong phim tôi thấy mấy cậu ấm cô chiêu thường ăn không ngồi rồi, nhàn rỗi vô cùng, chẳng động tay động chân vào bất cứ việc gì cả. Vậy mà ngày hôm nay tôi lại có thể "điện kiến" một tên nhà giàu chính hiệu đích thân đi mua thực phẩm thế này. Đúng là trên trời có nhiều trường hợp kì lạ à nha

- Đừng nhìn tôi với cái kiểu "không thể nào tin được đó", tôi không còn nhớ đến nỗi việc đơn giản này cũng phải nhờ người khác đâu.

- Thì tôi có nói gì đâu - tôi yếu ớt chống chế khi bị người đối diện nhìn thấu suy nghĩ

Con Huyền chung cái mặt đầy dấu chấm hỏi của nó quay sang tôi rồi lại quay sang Khôi vì không hiểu chuyện gì vừa mới xảy ra. Để đánh trống lảng, tôi vờ sẫm soi giỏ của mình rồi nhìn nó

- A ha, cũng đủ mọi thứ rồi nhỉ. Minh mau đi tính tiền rồi về thôi Huyền.

- Ừ, về thôi, mà mày có còn đủ sức đi bộ hông vậy?

Hic, nhắc tới đi bộ mới nhớ, trời ạ, lúc đi tay không đã mệt muốn đứt hơi rồi, giờ lại còn phải xách thêm mớ đồ này nữa chắc tôi xỉu giữa đường quá. Còn Huyền nhìn cái mặt méo xệch của tôi thì cũng hiểu ra vấn đề. Nó xoắn xoắn lộn tóc ra về nghĩ ngợi một chút mắt như bừng sáng, tay chỉ về phía Khôi:

- Hay là nhờ Khôi đưa mày về đi, chứ như vậy lờ giữa đường mày xỉu rồi tao làm sao mang mày về được.

- Há????????? - tôi tròn tròn mắt nhìn nó - Không được! Sao lại có thể như thế được!!!!

- Sao lại không được?? - Huyền ngờ ngẩn nhìn tôi

- Tại... tại vì... - tôi nhất thời á khẩu vì không nghĩ ra được một lý do hợp lý - Tự nhiên lại phải phiền đến Khôi làm chi? Thôi kệ, tao với mày đi bộ về được mà.

Hần nhìn tôi bằng đôi mắt nâu sắc lạnh của mình, sau đó gập người xuống ngang tầm mắt của tôi, chất giọng nửa trầm nửa ma mị cất lên đều đều:

- Thật vậy không? Hay là do cậu xem thường tài lái xe của tôi - Hần vừa nói vừa xoay xoay chiếc chìa khóa trên tay

- Không! Không có! Chỉ là tôi không muốn phiền đến cậu thôi

- Tôi thì chẳng vấn đề gì cả! Chỉ là xe của tôi là xe mô tô nên yên xe chỉ đủ cho một người nữa thôi!

Huyền nghe thấy vậy thì lập tức xua tay liên tục, môi nở một nụ cười thật tươi:

- Nếu vậy thì càng tốt, Khôi cứ chờ con nhỏ này về nhà nó đi, tôi đi bộ cũng được rồi.

Tôi quay sang Huyền nhìn nó với ánh mắt cảm động. Ôi Huyền ơi, mày tình nguyện đi bộ để tao có thể ngồi xe về nhà sao? Hic, quả đúng là bạn tốt mà. Nhưng mà sao tao có thể bị ỉn đến mức để mày cuộc bộ mệt mỏi một mình được, bạn bè là phải sướng khổ có nhau chứ.

- Mày khôi cần mang ơn tao - nó cười giả là vỗ vỗ vào vai tôi - Chẳng qua là tao muốn tập thể dục nên mới tình nguyện đi bộ thôi. Tất nhiên là số nguyên liệu mày phải đem về nhà trước rồi, tao đi tay không cho nó khỏe, đỡ phải xách đồ nặng, còn đỡ phải nghe mày đi phía sau than lên thở xuống giống lúc này. Vừa đẹp dáng, mà cái lỗ tai tao nó cũng khỏe. Vẹn cả đôi đường còn gì!

"RẦM" - một tảng đá nặng đè xuống đầu tôi. Ôi trời, thế mà cứ tưởng "tình cảm bạn bè thấm thiết". Rõ là cái đồ.... bán bạn mà!

- Thôi được rồi, mày với Khôi mau đi trước đi, nhớ đem nguyên liệu về nhà cẩn thận đấy nhá!!!!!! - nó đẩy đẩy lưng tôi, giục

- Nhưng nhưng.....

- Đi thôi

Tôi chưa kịp phản bác gì đã bị người phía trước kéo tay đi ra cổng siêu thị. Mùi hương trà xanh thoảng nhẹ rồi như tan ra trong không khí, tâm trí tôi bỗng chốc trở nên rối bời...

Huyền nhìn cô bạn dần mất hút sau cánh cổng mà bất giác thờ dài, tuy vậy, một nụ cười đầy vẻ bí ẩn lại hiện lên trên gương mặt thanh tú:

- Haizzz thôi thì cứ xem như là "hỗ trợ tình duyên" cho nó vậy.

Còn tiếp....

Bật mí chút ít về chap sau: Một cuộc đối đầu đầy gay cấn và kịch tính giữa hai chàng trai sẽ khiến cho Nguyên khá bất ngờ đấy. Liệu ai sẽ là người chiến thắng đây?? Những tình huống lãng mạn và hài hước cứ thế tiếp diễn, mong rằng các độc giả sẽ bật cười thích thú và ủng hộ cho Như nhé!

P/s: Chap này dành tặng cho Yến Phương, người bạn bá đạo của tui. Ngoài ra còn có lời nhắn thể này dành cho bạn: "Ê Phương, cũng tại kiếp trước tao mắc nợ mày nên kiếp này tao phải trả đây, riết rồi tao thấy mình giống con sen của mày ghê á!! À còn nữa, già thêm một tuổi rồi thì bớt nhoi lại đi cô nương, cô nhoi quá chả ai chịu nổi cô đâu à nha (Nghĩ lại tao cảm thấy thật nể phục bản thân vì có thể chịu được cái tính "lầy lội" của mày suốt bao năm qua.), với lại cho tao quyết luôn chap thứ 2 mà đáng lý ra phải tặng cho mày luôn nhá. Cơ mà chúng ta là bạn bè mà nhì, so đo với nhau làm chi cho thêm già hén!

"Chúng ta tuy không sinh cùng ngày, cùng tháng, cùng năm, ở cùng nhà, ăn cùng mâm nhưng khi chết nhất định phải cùng một nghĩa địa ^ ^ "

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

- Mấy nay cậu và cái tên Ju đó có hay gặp nhau không?

- Há? - tôi đưa tay gạt vạt tóc đang bay lơ lửng trước mặt vì gió - Cậu hỏi làm gì?

- Cứ trả lời đi!

Ờ hay, cậu nghĩ cậu là ai mà lại ra lệnh tôi trả lời câu hỏi này nợ của cậu chứ? Áo tưởng à?

- Tôi có hay gặp anh ấy hay không thì liên quan gì đến tình hình tài chính nhà cậu?

Hắn không đáp lời, lẳng lặng thắng xe cái "Két" khiến gương mặt đáng thương của tôi đập vào lưng hắn đầy thô bạo. Đồ độc ác, đáng ghét, dã man, tàn nhẫn!!! Bộ hắn không biết gương mặt quan trọng với người con gái như thế nào hay sao??? Tính hủy hoại dung nhan của tôi há?? Đúng là dở hơi mà!

- Tất cả những gì thuộc về cậu, tôi đều muốn biết!

Tìm tôi hằng một nhịp, mắt vô thức mở to nhìn cậu ta. Hắn nói thế là có ý gì? Tôi thì có gì mà cậu ta phải cần biết đâu, chỉ là một con nhò mọt sách, trình độ học vấn xuất sắc và sở hữu vẻ đẹp "nghiêng nước nghiêng thành" khó ai bì kịp thôi mà (à không, còn cả sự tự tin cao ngất trời nữa)

- Xin lỗi nhé, cậu không cần phải biết quá nhiều về em ấy đâu!

Một giọng nói quen thuộc cất lên khiến tôi chẳng cần nhìn cũng đoán được đó là ai. Anh Ju chậm rãi bước đến, gương mặt anh tuấn phảng phất vẻ khó chịu mà hiếm khi tôi thấy ở anh. Haizz, bản chất anh Ju rất là dịu dàng và ấm áp, nhưng những khi anh bức bối thì thái độ quả là khiến người khác bất ngờ đấy. Quen biết anh lâu như vậy nên tôi cũng chẳng thấy lạ lắm hay sốc gì. Ánh mắt anh nhìn hằn lạnh lùng đến rợn người, cậu ta cũng có kèm cạnh gì đâu, hằn khí tỏa ra đáng sợ vô cùng. Quái thật, sao cứ hễ hai con người này chạm mặt là y như rằng "mùi" chiến tranh cứ phảng phất nồng nặc?? Không được, để bảo toàn sự thanh bình cho khu phố, tôi nhất định phải đẩy cái không khí u ám này đi xa mới được!

- A ha, anh Ju bữa nay đến nhà em chơi hả? WoW, anh tính làm gì mà đem nhiều thực phẩm theo vậy??

Anh nghe tôi hỏi thì cũng lập tức thu ánh mắt sát khí của mình vào, thay vào đó là nụ cười hiền dịu:

- À, mẹ em bảo anh là hôm nay em được nghỉ ở nhà mà cô lại phải đi làm sớm nên chưa kịp mua đồ ăn gì cho em nấu nướng cả, vậy nên cô nhờ anh giúp em.

- Ờ dè - tôi trề môi - em có phải con nít đâu mà mẹ cứ thế, chuyện nhỏ này cứ để em tự làm được rồi, phiền anh quá!

- Cô nhóc này, dám bày đặt giờ giọng khách sáo với anh nữa hả?? - anh mỉm môi cười, đưa bàn tay vò mái tóc tôi

- E hèm

Tiếng đăng hăng giọng khiến tôi sợ nhớ cái tên mỹ nam kia vẫn còn ở đây, mãi nói chuyện với anh Ju mà quên mất hẳn! Hèn gì cứ thấy sống lưng lạnh lạnh. Phạt oi, con đã làm gì nên tội????

- Còn cậu, Khôi?

- Há? - bị tôi gọi đột ngột, hẳn có chút giật mình

- Cậu cũng mua nhiều đồ lắm, cho bữa trưa đúng hông?

- Ừm

- Cậu... tự nấu hả? - tôi e dè hỏi

Cái gật đầu xác nhận của cậu ta khiến tôi ngạc nhiên tập hai! Trước giờ chỉ có hai người đàn ông trong cuộc đời mà tôi thấy nấu ăn giỏi là ba tôi và anh Ju thôi, bữa nay lại điểm phúc nhìn thấy người con trai biết nấu ăn thứ ba, mà đó lại là một tên quanh năm kẻ hầu người hạ nữa chứ (tôi nghĩ vậy)

- Vậy hai người thi với nhau xem, cũng tới giờ cơm trưa rồi!

Huyền quệt mồ hôi trên trán, nở nụ cười tươi tắn. Tội nghiệp, đi bộ này giờ dưới trời nắng chang chang mà vẫn còn trụ vững được như vậy là chỉ có sức khỏe "trâu bò" của nó thôi chứ không ai khác. Ế, mà nó vừa mới nói cái gì cơ?

- Thi tài? - anh và hẳn đồng thanh hỏi lại

- Đúng vậy, cả hai người đều biết nấu ăn mà, hai người cứ thử thi với nhau đi, coi ai nấu ăn ngon hơn. Không chịu hông? Nấu ở nhà Nguyên rồi ăn tại nhà nó

luôn!

Cái quái gì vậy??? Nếu tôi nhớ không lầm thì đây là nhà tôi mà trời, sổ hộ khẩu vẫn còn đứng tên ba mẹ tôi đang hoàng, thế quái nào cái con này lại tự nhiên tổ chức thi thố mà chưa có sự cho phép của con chủ nhà như tôi chứ? Há miệng ra với ý định phảng phất, con Huyền ngay lập tức lao tới bịt mồm tôi lại, nghiêng răng thì thầm:

- Yên nào, đây là cơ hội tốt để mày đỡ mất công nấu bữa trưa đấy, cũng chả tốn tí tiền nào để mua vật liệu cả. Im lặng mà hưởng thụ đi! - Đe dọa tôi xong, nó mỉm cười quay sang hai mỹ nam kia dò hỏi - sao? Hai người đồng ý không???

-Sao tôi lại phải từ chối nhỉ? - Hẳn nhếch môi đầy tự tin

- Anh cũng vậy - Anh Ju gật gù

- Tốt!!!! Xin mời hai thí sinh tiến vào nhà bếp để chuẩn bị mọi thứ thật tốt a!!!!

Dứt lời thì mấy con người đó hùng hùng hổ hổ bước vào nhà, để lại tôi đứng thẫn thờ như kẻ mất hồn ngoài cửa!

Ba mẹ ơi, rốt cuộc con người tạo ra sổ hộ khẩu với mục đích gì chứ????

_____ thì nấu ăn là thi nấu ăn, là là la _____

- Ế

- Gì?

- Mày có nghĩ là hai người đó ỏn không vậy? - tôi vừa hỏi, vừa chồm người khỏi sofa lo lắng nhìn xuống bếp

- Yên tâm đi, mọi thứ đều tốt, lát nữa mà mày thấy chuông báo cháy reng thì tự hiểu rồi đấy! - nó bình thản bóc một miếng bim bim bỏ vào miệng, tay liên tục bấm bấm vào chiếc remote chuyển kênh tivi

- Ế, mày nói thế mà nghe được à, nói trước là nhà tao chưa có mua bảo hiểm đâu đấy!!!

- Trời à, mày lo cái gì? Trình độ nấu nướng xuất sắc của anh Ju mày còn lạ gì nữa, còn Minh Khôi chẳng phải tao nói rồi sao, cậu ta từng là học viên ưu tú của nhà hàng " Red " nổi tiếng đấy, cái thông tin này ai cũng biết, cũng đã có nhân chứng hẳn hoi, có mày không quan tâm đến thế sự nên không biết đó.

Nghe con bạn thân giải thích thế mà tôi cũng chả yên tâm thế nào, hai cái người đó có vẻ chẳng mấy ưa ảm gì nhau cả, đứng chung một bếp chẳng biết có sao không đây. Rốt cuộc, do nóng ruột quá, tôi đành phải đích thân xuống đó thăm dò coi sao, con Huyền bộ dạng của tôi mà lắc đầu rồi ăn bánh tiếp. Vừa chạm cửa bếp, tôi đã ngửi thấy mùi hương thức ăn thơm cực kì thoảng qua mũi, âm thanh " xèo xèo " của món chiên nào đó và hơi nóng tỏa ra. Trước mặt tôi, hai chàng trai đang cực kì tập trung cho món ăn của mình, tay áo của cả hai đều được xắn lên tới khuỷu cho đỡ vướng víu. Ấy dà, coi bộ đúng là tôi lo hão rồi, bộ dạng của họ vô cùng chuyên nghiệp lại khá điềm tĩnh, chắc sẽ chẳng có chiến tranh nào xảy ra đâu nhỉ?

- Vất vả cho hai người rồi - tôi nhẹ nhàng cất tiếng, kéo chiếc ghế ở bàn ra và ngồi chống cằm quan sát

- Không sao cả! - hai giọng nói cất lên cùng một lúc, họ dừng lại lườm nhau một chút rồi tiếp tục

- Nếu hai người cần giúp gì thì cứ nói nhé, bảo là thi thố cho vui thôi nên hai người cứ thoải mái đi!

Tôi lắc đầu, có gì hai người này lại ghét nhau vậy nhỉ?

5 phút sau.....

- Nguyên, đến giúp tôi một chút - hân lên tiếng

- Ok

Tôi lẳng xăng chạy đến với tâm thế vô cùng nhiệt tình, hân không nhìn tôi mà chăm chăm đảo những miếng sườn trên chảo, mấp máy môi:

- Cậu giúp tôi lau mồ hôi trên trán đi, tôi đang dờ tay.

- Ồ.... - tôi ngạc nhiên

- Cậu bảo cần giúp gì cứ nói với cậu mà, giờ tôi nói rồi đó, giúp đi

- Ồ...ừ, đợi tôi một chút

Tôi vội vàng lấy vài miếng khăn giấy trong hộp gấp lại làm tư rồi nhón chân lên (cao gì mà cao quá trời) chăm chăm lau những giọt mồ hôi ướt đẫm trán của cậu ta. Rõ tội, nấu nướng trong cái không khí nóng hầm hập thế này mà chịu được quả là tài, tôi ngồi không còn thấy nóng huống hồ chỉ hai người này.

- Cậu lau phần trán cùng hướng với cậu đấy

Quái, cái tên này đúng là được voi đòi hai bà trung à nha. Mà thôi nể tình cậu phải nấu nướng trong cái không khí chả khác gì lò bát quái này nên tôi không tính toán nhá. Nhích chân lại gần cậu ta một chút, tôi tiếp tục làm công việc của mình, chợt nhìn thấy phần mái của tóc cậu ta hơi rũ xuống vài sợi xuống mắt, nhìn có vẻ rất khó chịu. Tôi đưa tay gạt nhẹ sợi tóc ấy giúp hân, có lẽ do hơi bất ngờ nên hân đột ngột quay lại. Tim tôi đánh một tiếng " thịch "!. Lúc này khoảng cách giữa gương mặt hân và tôi khoảng chừng chỉ có 3 cm!! Hân nhìn tôi bằng ánh mắt thoáng chút kì lạ, môi nhếch lên thành nụ cười đẹp đến mê hồn, tôi nhất thời bất động chẳng biết phản ứng ra sao!

- Nguyên à, em giúp anh lấy lọ bột nêm nhé!

Giọng anh Ju cắt ngang làm tôi bừng tỉnh, bối rối bước qua chỗ anh mà không biết rằng, cái tên bên cạnh đang nhìn anh với ánh mắt đầy lửa!!

- Nhìn ngon quá!

- Tất nhiên! - anh nháy mắt tự tin khiến tôi bật cười

- Anh nấu nướng giỏi nè, đẹp trai nè, lại kinh doanh giỏi nữa, bảo đảm cô gái nào cưới được anh chắc chắn sẽ rất hạnh phúc - tôi gợn ngón cái lên đầy khâm phục

Anh chợt khựng lại một chút, dịu dàng nhìn tôi, đôi mắt xanh lơ ấy lấp lánh một niềm vui bí ẩn nào đó, môi anh nở nụ cười thật đẹp:

- Em nói thật chứ?

- Thật!

- Vậy thì em cứ yên tâm nhé! - anh nhẹ nhàng nói

- Tất nhiên!

Nói xong tôi chợt bất động...

Hình như.... có cái gì đó.... sai sai thì phải?

- Tôi cũng đang cần bột nêm!

Hân gọi khiến cho cái cảm giác " sai sai " lúc này biến đâu mất, và dĩ nhiên, tôi vẫn đem bột đến cho hân. Cuộc thi nấu ăn này xem như cũng trôi qua yên bình và nhẹ nhàng mà chẳng có cái chuông báo cháy nào reng cả(như con Huyền nói)

- WoW đúng là ngon thật, hai người giỏi ghê!!! - con Huyền phấn khích khen

Hai đấng nam nhi kia gạt gù hài lòng rồi dồn ánh mắt qua phía tôi chờ đợi. Huyền gấp miếng sườn xào chua ngọt của hân vào chén tôi, bảo:

- Mày cũng ăn thử đi Nguyên, ngon miễn chê luôn đấy!

- Được rồi, tao ăn đây!

Cẩn nhẹ miếng sườn rồi thì tôi cũng phải đồng tình với con Huyền. Rất rất rất ngon, thấm đều gia vị không thể chê được, chẳng kém gì món thịt kho của anh Ju hết á. Tôi tấm tắc khen:

- Công nhận là tuyệt thật!

Hắn nghe tôi nói thì gương mặt không giấu được vẻ hài lòng. Bữa cơm hôm nay quả là đặc biệt khi do chính tay hai mỹ nam nấu, mà lại còn ngon nữa, chắc chắn, giống hệt như mấy tình tiết trong tiểu thuyết mà tôi hay đọc ấy. Kì này tôi phải tầm sư học đạo người mẹ đáng kính của mình thêm nữa rồi, nhất định không để cho bọn con trai vượt mặt được.

- Ê Nguyễn, ăn xong rồi mình làm bánh hén!

- Hề? - tôi suýt nghẹn

- Đây là chủ đề chính của ngày hôm nay mà! Mày cũng đã hứa giúp tao rồi

- Nhớ rồi - tôi cười khò

- Bánh? Cậu biết làm bánh à?

Hắn hỏi với giọng điệu có chút ngạc nhiên. Hầy, đừng có xem thường tôi thế chứ, tôi đây có thể không nấu cơm ngon bằng cậu, nhưng trình độ làm bánh trái thì chưa chắc cậu hơn tôi đâu nhá!

- Nguyên làm bánh giòi lắm đấy, tại cậu chưa ăn thử bánh nó làm thôi, ăn rồi cậu sẽ thích mê!! - Huyền hào hứng bảo (chắc, ngàn năm mới nghe nó khen mình được một câu từ tể)

- Chiếc bánh Cupcake em làm cho anh lần trước có tiến bộ đấy, cứ tiếp tục phát huy! - anh mỉm cười khen

Tôi vui vẻ cười tít mắt, ầy được khen mà lì. Bất chợt điện thoại của anh Ju và hắn đột ngột đổ chuông, cả hai người bước ra ngoài sân trả lời điện thoại một chút rồi bước vào, trên gương mặt có cùng một cảm xúc y hệt nhau:

- Bên công ty có việc gấp, anh cần phải về giải quyết ngay, xin lỗi hai em nhé

- Ày, có sao đâu anh, anh cứ đi trước đi, việc công ty quan trọng hơn mà! - tôi vội nói

- Tôi cũng có việc gấp phải quay về, cậu....

- Ồ, sao trùng hợp vậy? Mà không sao, hai người có việc thì cứ đi trước đi, có sao đâu - Huyền xua tay nói

- Vậy, bye hai em nhé!

Anh Ju xách vội chiếc cặp da rồi lái xe đi mất hút, hắn đang cài quai mũ bảo hiểm, chợt quay sang nhìn tôi, ngoắc ngoắc ngón tay ý bảo lại gần (giống như gọi.... cún ấy nhì)

- Chuyện gì nữa? - tôi thắc mắc

- Thì cứ ghé tai lại đây!

Tôi nhìn hắn với vẻ khó hiểu, song cũng ghé tai lại, lời của hắn nhẹ như mây:

- Tôi cũng muốn ăn bánh cậu làm..

Tôi ngẩng người, chưa kịp để tôi phản ứng gì cậu ta đã phóng xe đi mất.....

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

- Tốt! Trong số năm cái bánh bị nướng cháy đen thui lúc nãy thì cái thứ sáu này là nhìn ra hồn nhất đấy - tôi khoanh tay nhận xét

Con Huyền nghe tôi bảo vậy thì hớn hờ ra mặt. Công nhận tôi nể nó thiệt luôn ó, miệt mài trộn bột rồi làm đủ trò với cái bếp của tôi tổng cộng cũng được 3 tiếng 30 phút rồi chứ chẳng chơi, lúc thì ước lượng nguyên liệu quá tay, lúc thì nướng bánh quá thời gian làm bánh khét nghẹt,...v.v....v Tôi mà là nó chắc ngay từ cái bánh thứ hai là tôi đã nản lắm rồi chứ chẳng đến cái thứ sáu như nó đâu. Chắc chắn, đúng là sức mạnh tình yêu kinh khủng ra phết.

- Trôi, mai mốt mày mà thích một ai đó thật lòng thì mày cũng như tao thôi, có khi còn hơn tao luôn ấy - nó nói mà ánh mắt không giấu được vẻ hạnh phúc

Hề? Thích một ai đó thật lòng hả? Hình như trước giờ tôi chưa từng có cảm giác đó, có chăng chỉ là chút cảm kích khi từng được mấy tên con trai trong lớp tặng kẹo nhân dịp 8/3 thôi (mà lúc đó tôi cũng chỉ mới học tiểu học à), hay là được cậu nhóc lớp trưởng lớp kế bên nộp giúp số đầu bài mỗi khi tôi có việc về sớm (lúc này là khi còn học cấp hai). Vậy thôi ở, những khi đó tôi cũng chỉ là con nỏ một sách lúc nào cũng chỉ có học với học, chả bao giờ suy nghĩ về hành động quan

tâm nhỏ nhất ấy của bọn con trai đã từng làm với mình.

Quan tâm nhỏ nhất....?

Cũng có một người đã "cứu đói" cho tôi bằng một thanh sô cô la khi trống tiết...

Cũng có người đã lao vào đánh nhau với tội du côn để giải cứu tôi, mặc dù sau lần đó mặt mũi cũng có thương tích ....

Người đó đã nhường áo khoác khi nhìn thấy vẻ co ro trong gió lạnh của tôi....

Khi tập luyện mệt mỏi, hẳn luôn là người đưa nước cho tôi uống, dù là với giọng điệu chẳng mấy dễ nghe...

Thế mà tôi... hình như chẳng làm được gì cho cậu ta cả! Tôi cứ vô tư nhận lấy sự giúp đỡ của người khác như vậy, một chút biểu hiện là đền đáp cũng chẳng có. Ấy, tự dung nghĩ vậy làm tôi có cảm giác mình chẳng khác gì một kẻ vô ơn hết ớ. Hic

- Nè nè nè , mày làm cái gì mà nhìn mặt ngu đã man thế!! - Huyền đưa tay hươ hươ trước mặt tôi để kiểm tra

- Ngu cái gì mà ngu! - tôi phản bác - Mày không nên vì lòng đố kỵ mà đim hàng nhan sắc bạn bè xuống như vậy, phật dạy điều đó là không nên!

Nghe tôi nói thì nó ôm ngực làm động tác giả bộ ới để trên người tôi. Xời, mày cứ ới đi, dù biển có cạn núi có mòn cũng chẳng thể thay thế được sự thật đó đâu con ạ. Chợt ánh mắt nó nhìn tôi bỗng gian tà đột ngột làm da vịt tôi nổi hết cả lên. Kéo tay tôi ngồi xuống ghế, nở một nụ cười "thân thiện" nhất, nó nhẹ nhàng bảo:

- Nguyên à, mày có tốt thì cũng tốt cho tôi nhá. chúng ta là bạn bè sướng khổ có nhau,....

- Thôi mệt quá, nhờ gì nữa nói luôn đi! - tôi ngay lập tức cắt ngang cái bài diễn văn "sướng khổ có nhau" đầy của nó

- OK, chuyện là vậy, tao dự định sẽ tặng cho Quang cái bánh này vào tối ngày mai, tức là Noel ý, nhưng đi một mình ngại lắm, hay mày đi với tao nha! - nó nhìn tôi bằng đôi mắt cún con

- Đẹp! Tưởng chuyện gì to tát, thì ra chỉ là đi tặng quà cho trai. Tao không đi đâu, bữa đó thay vì ề lưng ra đi với mày thì tao nằm nhà ngủ có sướng hơn hông?

Đúng vậy đấy, nếu muốn đi thì nó cứ đi một mình, kéo theo tôi làm gì cho vương vịu chó. Rõ khổ, dù bị tôi phũ phàng từ chối nhưng nó vẫn một mực van nài, quyết tâm kẹp chặt tôi trên ghế đến khi nào tôi đồng ý mới thôi:

- Thôi mà Nguyên, tao năn nỉ mày đấy, đi một mình tao ngại lắm. Mà bữa đó Quang có đi cùng với Khôi nữa hay sao á. Mày thử nghĩ coi, một đứa con gái mà lại đi chung với hai thằng con trai thì còn ra... thế thống gì nữa, với lại lỡ mà Quang từ chối không nhận quà của tao thì cũng cần có người... ịu tao về vì sức chứ (!) Tối mai mày cũng có bận rộn gì đâu, đi với tao đi mừ!!!

- Rồi rồi - tôi vuốt mặt đau khổ - tao đi là được chứ gì, nói chi mà nói nhiều thế

- YEAH, có vậy chứ! Vậy thôi tao về nhà hén, phải cắt chiếc bánh này vào tủ lạnh hông lại phí hết 3 tiếng 30 phút này giờ - nó vui vẻ nói rồi vội vàng ôm cái bánh chạy ra khỏi cửa rồi vội vàng đạp xe đạp đi mất hút. Quái thật, sao nó lại hấp tấp như mới làm việc gì sai trái vậy chứ?

10 giây sau...

- ÔI TRỜI OI, CÁI BÉP CỦA TOOIIII ! ! !

Nhìn cảnh tượng trước mắt mà tôi không khỏi hãi hùng: vô trứng bày la liệt trên mặt bàn, dụng cụ làm bánh thì chất đầy một thau, bột mì, bột nở rơi vương vãi khắp sàn. Khi gió, hèn gì nó lại vội vàng vàng như thế, ra là âm mưu để lại cái mớ hỗn độn này cho tôi xử lý. HUHUUH HÔM NAY LÀ CÁI NGÀY QUÁI QUỲ GÌ VẬY TRỜI!!!!

" Cậu nghĩ sao về đề nghị lúc nãy của tôi? "

Tin nhắn từ hán bất ngờ ập đến làm tôi đang nằm nghỉ ngơi thì bị giật mình làm rơi cái điện thoại xuống mặt (tội = _+), chết tiệt, sao cứ hể nhận được tin nhắn của cái tên này thì tôi lại phải chịu một cái " đau thương " nào đó là sao??

" Cậu đề nghị gì? sao tôi lại không nhớ nhỉ?" - một tay tôi vừa soạn tin nhắn, tay còn lại xoa xoa cái mũi đáng thương

Chưa đầy ba mươi giây sau, hán đã rep lại:

" Tôi muốn ăn bánh cậu làm "

Ờ nhỉ, đúng là hán có nói như vậy. Nhưng thế thì sao chứ? Hông lẽ tôi mới vừa lao lực dọn dẹp cái bãi chiến trường kia xong giờ lại phải ề lưng ra làm bánh cho cậu ta à? Trời đất, tôi có phải trâu bò đâu!

" Cậu khôn ghê. Nếu muốn ăn cậu cứ việc ra tiệm mua về, bảo đảm họ làm ngon hơn tôi gấp tỷ lần "

Ting!

" Cậu không thể tặng tôi một món quà Giáng sinh sao?"

Ồ... quà giáng sinh? Hừm, mà ngắm nghĩ nghĩ lại thì trước giờ cậu ta cũng đã giúp đỡ tôi nhiều rồi, giờ đền đáp lại cho hần cái bánh cũng có sao đâu. Nghĩ vậy tôi liền soạn tin nhắn, đại loại như là hỏi hần thích ăn loại bánh gì? Bánh kem hay bánh quy? Hần trả lời là bánh gì cũng được, miễn đó là bánh do tôi làm thì ok hết. Tự dưng nhìn thấy dòng tin nhắn đó của cậu ta làm tôi cảm thấy vui vui, một niềm vui khó lý giải. Và kết thúc cuộc đối thoại này là tối mai tôi phải đem bánh đến tặng cậu ta, chấm hết!

Haizz, chả biết hôm nay là ngày gì mà tôi lại phải "vắt và" như thế nhỉ? Thấy kệ, lỡ hứa rồi thì phải làm cho ra ngô ra khoai chứ sao giờ. Không biết nên tặng hần loại bánh gì bây giờ nhỉ? Chợt, một ý tưởng bá đạo lóe lên trong đầu tôi. Hừm, cậu cứ yên tâm đi Khôi ạ, nhất định cậu sẽ không cảm thấy thất vọng khi ăn bánh tôi làm đâu!

"Mai mốt mày mà thích ai đó thật lòng thì mày cũng như tao thôi, có khi còn hơn tao luôn ấy chứ"

Chả hiểu sao câu nói của Huyền bây giờ lại cứ ẩn hiện trong đầu tôi, đặt tay lên ngực mình để trấn tĩnh lại nhịp tim đột ngột đập mạnh, tôi thở dài. Rốt cuộc, chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy chứ?

Còn tiếp

Đôi lời tác giả: Hôm nay là giáng sinh, Như sẽ đăng hai chap trong ngày hôm nay để dành tặng cho các độc giả thân thương, chap này có thể không hay lắm, nhưng chap sau chắc chắn sẽ không khiến mọi người thất vọng, mong mọi người thông cảm và chờ đợi nhé

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44: Lời Nói Đêm Giáng Sinh

Sống mười bảy năm trên trái đất, nếu hỏi chuyện gì khiến tôi phải đau đầu nhất, tôi sẽ nói đó là chọn quần áo. Hic, không phải tôi là đứa có nhiều quần áo đến mức khó chọn hay là nghèo nàn y phục đến chẳng biết mặc gì, mà vấn đề ở đây là tôi chẳng biết phối quần áo sao cho nó đúng. Tự hỏi nếu như mặc áo là một màu cam rực rỡ và mặc quần màu đỏ chói lọi thì nó... khó coi đến nhường nào! Bình thường thì tôi ăn vận đơn giản, màu sắc dịu mắt thôi. Nhìn đi nhìn lại cái đồng quần áo trong tủ mà tôi không khỏi thở dài. Haizz... Chợt nhìn thấy một bộ váy màu nâu gỗ treo trong tủ, mắt tôi sáng rực lên. Chiếc váy này có tay áo dài và rộng hơn cánh tay tôi một tí, tuy vậy nhưng tay áo lại được xấn cao lên một chút nhìn khá thoải mái, phần váy ngắn hơn đầu gối chừng 2 cm, có hàng cúc điểm dọc thân áo nhìn thanh lịch và kín đáo. Hình như đây là bộ váy mà mẹ tặng tôi sinh nhật năm ngoái thì phải. Ahehe, yêu mẹ quá đi...!!

- Nguyên ơi, mày xong chưa? Làm gì mà....ơ....

Nhìn gương mặt ngây ngốc của Huyền nhìn tôi mà tôi không khỏi lo lắng. Quái lạ, bộ nhìn tôi mặc bộ đồ này xấu lắm hay sao vậy?

- Chắc chắc, công nhận làm bạn với mày bao lâu rồi giờ tao mới phát hiện, mày mà chịu ăn diện lên là nhìn không ra luôn ấy - nó chép miệng cảm thán

- Ý mày là sao? - tôi nheo mắt - Tao đẹp hay xấu?

Nó xua tay, mỉm cười bí ẩn:

- Đẹp xấu gì thì nhìn thái độ của người đó là mày biết thôi! Giờ thì đi!

Đúng là hẹn với trai có khác, nhìn nó háo hức đến thể hiện lên hết trên mặt. Haizz, sao mà con bạn tôi nó lại chẳng biết che giấu cảm xúc gì hết vậy trời?? Ngồi trên xe chiếc xe đạp do nó là người cầm lái mà tôi không khỏi buồn cười, này giờ nó cứ ê a hát ca trông yêu đời lắm ý. Chiếc bánh chocolate mà nó cắt công làm cả buổi trưa hôm qua giờ đã được nằm gọn trong chiếc túi giấy xinh xinh để trong giỏ xe, nhìn thế tôi lại chợt nghĩ đến hộp bánh trong tay mình, không biết.... cậu ta có thích món bánh này của tôi không nhỉ?

Huyền đưa tôi đến một con đường rất đẹp, toàn bộ con đường đều được được giăng những sợi dây gắn đèn phát ra những ánh sáng đầy màu sắc, hai bên đường là các khu hàng quán, đồ lưu niệm.... lúc nào cũng tấp nập những đôi tình nhân tay trong tay hoặc là gia đình cùng nhau đi tản bộ, chụp hình bên cây thông Noel không lồ được trang trí vô cùng lung lẫy, lấp lánh ánh đèn tuyệt đẹp trong màn đêm. Đầu đó ca khúc giáng sinh lại vang vang khiến cho không khí xung quanh lại càng thêm nhộn nhịp. Vì chẳng mấy khi ra khỏi nhà vào những dịp này nên tôi được một phen ngạc nhiên và thích thú trước những gì mình nhìn thấy.

- Sao? Mày thấy đẹp không? Đây, cứ chịu khó ra ngoài mở mang tầm mắt một chút thì có sao đâu, suốt ngày cứ ru rú trong nhà như mày thì chán lắm. A! Quang kìa!

Nó nói rồi chỉ tay về phía trước, nơi mà Tuấn Quang đang đứng và vẫy vẫy tay chào chúng tôi, trên môi nở nụ cười rất đẹp khiến cho con bạn tôi suýt tí chao đảo tay lái. Huyền ơi là Huyền, dù mày có mê trai cỡ nào thì cũng nên nghĩ tới tính mạng của người khác một chút chứ!!

- Quang đợi tui có lâu hông? - Huyền bước xuống xe, mỉm cười thân thiện hỏi

- Tui cũng vừa mới tới thôi - Quang hiền lành nói, song quay sang tôi - Chào Nguyên, Merry Christmas!

- HeHe, thanks! - tôi nhe răng cười, đảo mắt tìm kiếm một hồi, tôi thắc mắc - Ủa mà.... ông chỉ đi có một mình thôi hả?

Có vẻ như hiểu được hàm ý sâu xa trong câu hỏi của tôi, Quang chỉ tay về hướng những quầy hàng rồi bảo:

- Khôi có đi cùng nữa, nhưng trong lúc đợi Nguyên thì đã tranh thủ dạo đầu đó chỗ kia rồi, nếu muốn gặp, Nguyên cứ ra đó tìm đi!

Nghe Quang nói mà tôi muốn mếu. Ở đây có hơn chục gian hàng, con đường này cũng rất rộng lớn, tôi có dùng cả niềm tin cũng chưa chắc mò ra cậu ta. Mà cái tên này cũng kì cục thật, đứng chờ một chút cũng đâu có sao, ngứa chân đi lung tung rồi làm khổ người khác như vậy đây. Tôi mím môi, tính quay lại hỏi Quang xem cụ thể là hẳn đi đến chỗ nào thì lại chẳng thấy ai cả, cả Quang lẫn con Huyền. Ôi trời ơi, sao tự nhiên cảm thấy lạc lõng dữ vậy nè. Thôi thì cũng đành đi kiểm hẩn chứ sao, còn phải đưa hộp bánh này cho cậu ta nữa.

Dạo bước trên con đường lung linh này, tôi như bị hút mắt bởi những món quà lưu niệm về Giáng sinh nhìn cực kì tinh xảo và đáng yêu. WOW, phải công nhận là đẹp thật đấy, đặc biệt là đôi tượng ông già Noel và bà già Noel nhỏ nhỏ trông rất rất tuyệt. Vì muốn nhìn kĩ hơn nữa nên tôi háo hức bước nhanh đến quầy lưu niệm đó, nào ngờ bị một tên đang mài mê trượt patin đụng mạnh vào người khiến tôi chới với ngã ra sau...

- Cẩn thận

Một cánh tay không biết từ đâu vòng qua eo và giữ tôi lại, tôi có thể cảm nhận được hơi ấm của người đó, mùi hương trà xanh quen thuộc đến nỗi khiến tôi đột ngột thốt lên:

- Khôi!

Cậu ta nhẹ nhàng đỡ tôi đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo giờ đây chất chứa sự lo lắng mà đến tôi cũng chẳng thể lý giải được, bằng chất giọng trầm ấm, hẳn dịu dàng hơn:

- Có sao không vậy? Thấy cậu đi nhanh mà không chú ý gì đến cái tên đang chơi patin đang lao tới cả.

- Không... không sao! Chỉ là tôi muốn xem món quà lưu niệm đằng kia thôi, cảm ơn nhé - tôi lí nhí

Hắn nhìn tôi, môi nhếch lên đầy vẻ châm chọc:

- Tôi thật không ngờ là cậu lại hậu đậu như vậy! Ai cũng biết né chỉ có cậu là lao vào cái tên đó, thị lực quả là yếu kém!

Cũng nhờ câu nói này của hắn mà biết bao nhiêu sự cảm kích vừa mới lóe lên trong tôi nay đã tan thành mây khói. Hừ, chứ không phải là do việc lang thang đi kiểm cậu đã là nguyên nhân gián tiếp dẫn tới sự bất cẩn này của tôi sao? Vừa mới nghe tôi cảm ơn một cái là đã vội vàng lên mặt rồi (=+_)

- Tôi ở phía sau cậu, từ đầu cho đến giờ! - hắn khoanh tay, nói

- Hề? Ý cậu là cậu đã đi theo tôi này giờ? - Tôi tròn mắt - Vậy ra là cậu và Quang hợp tác với nhau để chọc tôi đó hả? Trời đất!

Hắn chột mồm cười, cúi người xuống ngang tầm mắt tôi, gương mặt quyến rũ đến kì lạ:

- Không phải chọc, mà là muốn thu giữ.

Tôi nghệt mặt ra. Dù không muốn nhưng cũng phải thú thật là từ ngày quen biết cái tên này tự dưng tôi cảm thấy mình.... ngu ngu sao ấy. Những câu nói bí ẩn của cậu ta tôi dù có vận não ra cỡ nào cũng chẳng thể hiểu được, nó còn khó hơn cả mấy bài tập lượng giác của thầy Bình gấp mấy lần. Chưa kịp để tôi vận động não ron thần kinh nhằm tiêu hóa câu nói vừa rồi, hắn đã kéo tay tôi đến quầy lưu niệm ấy rồi ngán gọn bảo:

- Cậu thích cái nào?

- Hề?

- Khi này tôi cứ thấy cậu nhìn chằm chằm vào mấy món đồ lưu niệm này, cậu thích cái nào?

- Ồ thì... - tôi ấp úng - Là đôi tượng này nè!

Hắn nhướn mày nhìn đôi tượng ông già Noel và bà già Noel trong tủ kính, môi chột nhếch nhẹ, hẳn bình thản bảo với chị bán hàng:

- Lấy cho tôi đôi tượng này!

Tôi trở mặt ngạc nhiên. Chị bán hàng sau một hồi say sưa ngắm nhìn vẻ đẹp mỹ nam của hắn thì bị tiếng nói làm cho bừng tỉnh, vội vàng lấy đôi tượng ra rồi đơn giản giới thiệu:

- Anh thật là tinh mắt. Đây là đôi tượng rất được lòng các đôi tình nhân trong dịp Noel năm nay. Nó như là một minh chứng cho sự gắn kết tuyệt vời trong tình yêu vậy..

Gật gù ra vẻ hài lòng, hắn nhanh chóng hoàn tất việc trả tiền rồi quay sang đưa cho tôi bức tượng bà già Noel:

- Cái này tặng cậu!

- Tặng tôi? - tôi chỉ tay vào mặt mình - Sao lại tặng quà cho tôi

- Yên tâm đi, tôi đâu có cho không - hắn dứt tay vào túi áo, nhìn băng quơ lên trời - Dù gì Giáng sinh lần này cậu cũng đã làm bánh tặng tôi rồi, cái này chỉ là quà

đền đáp lại thôi!

Nhìn bức tượng xinh xắn trên tay, bỗng trong tôi dâng lên một niềm hạnh phúc lớn lao, đưa chiếc túi giấy có hộp bánh mà mình dành cả buổi sáng để làm, tôi nhìn hân mà nở nụ cười thật rạng rỡ:

- Cảm ơn cậu nhiều lắm, tôi thật sự rất thích món quà này. Đây là bánh mà tôi hứa tặng cho cậu nè!!

Ánh mắt hân nhìn tôi thoáng chút ngỡ ngàng, đưa tay đón lấy hộp bánh từ tay tôi, bất ngờ hân ngồi thụp xuống rồi úp mặt lên đầu gối. Chết cha, cậu ta bị cái gì vậy?? Không lẽ ăn bậy bạ cái gì rồi giờ bị đau bụng?? Hay là trúng gió rồi?? Ôi trời, không phải chứ?? Hoang mang tốt độ, tôi vội vàng lay lay hân:

- Khôi, cậu bị làm sao vậy??? Trúng gió rồi hả??? Ngẩng mặt lên cho tôi xem xem, đừng làm tôi sợ nha Khôi!!

Hân vẫn úp mặt lên đầu gối, tôi nhìn thấy hai vành tai của cậu ta đang đỏ lên. Thôi tiêu rồi, rốt cuộc là hân bị gì vậy nè?? Không lẽ lên cơn sốt đột ngột?? Cũng có thể lắm, tai cậu ta tự dưng đỏ ửng lên kia.

- Trời ạ, cậu ngẩng mặt lên cho tôi coi, tôi đang lo cho cậu đó!! Rốt cuộc cậu bị gì vậy??

- Không.... đừng Nguyên! - hân chống chế, tôi lại càng lo lắng hơn

- Không Không cái quái gì, cậu phải ngẩng mặt lên thì tôi mới biết cậu bị gì chứ??

- Nhưng... nhưng... tôi...

Quái, sao tự dưng cậu ta lại ấp a ấp úng vậy chứ, đâu có giống cái kiểu ăn nói cao ngạo, lạnh lùng thường ngày đâu? Cuối cùng, sau một hồi cố gắng hết sức, tôi cũng đã nâng được cằm cậu ta lên, tôi như bất động....!

Ôi mẹ ơi, thiên thần giáng thế!! Hân vội vàng quay mặt sang chỗ khác, tôi như người trên mây vì cảnh tượng mới thấy khi này. Gương mặt.... gương mặt tuấn tú của cậu ta khi này hồng hồng rất.... dễ thương!! Tha cho tôi, nhưng thật sự là khi này tôi vừa mới thấy hân đỏ mặt đó, thật không thể tin được, cái điệu bộ lạnh lùng, cứng cỏi của cậu ta đâu mất tiêu rồi?? Tôi không kèm được, tính đưa tay lên xoay mặt hân quay lại để nhìn lại cái biểu cảm hồi nãy. Nhưng cậu ta nhanh chân bước đi khiến tôi đuổi theo muốn hụt hơi. Chân dài nên đi nhanh thật đấy, mãi mới rượt kịp. Tôi bước đi song song với cậu ta, trên gương mặt không giấu được vẻ gian tà:

- Khôi ời Khôi à, quay mặt sang đây chút đi, làm gì mà giận tôi vậy

-.....

- Mà sao cậu lại đỏ mặt vậy? Tôi chỉ tặng cậu có cái hộp bánh thôi mà, đâu cần phải xúc động đến mức đó

Hân cuối cùng cũng chịu quay lại, nhưng cái biểu cảm dễ thương khi này đã biến đâu mất, thay vào đó là cái nhếch môi gian manh đến rùng mình

- Vì sao à?

Bất chợt hân nắm lấy tay tôi, kéo tôi vào lòng mà ôm chặt, giọng nói nhẹ nhàng tựa như mây:

- Vì tôi thích cậu!

Còn tiếp....

Đôi lời tác giả: Như đã thu về hiện được lời hứa của mình, đây chính là chap thứ hai Như dành tặng cho các độc giả vào đêm giáng sinh này, có hơi trễ giờ một tí nhưng cũng đã thực hiện tốt lời hứa rồi!! HIHI, Như xin chúc cho các độc giả thân yêu có một đêm giáng sinh thật là an lành và hạnh phúc bên những người mình yêu thương nhé! Merry christmas

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

- Vì tôi thích cậu!

Trong vòng tay ấm áp ấy, tôi gần như là bất động, trái tim rung lên trước âm thanh mình vừa nghe thấy. Mọi thứ xung quanh cứ ngỡ đã ngưng đọng lại, tại tôi ù đi và chẳng nghe được gì nữa.

Nhưng.... tôi đã nghe... cậu ấy nói thích tôi....!

" Mọi thứ thuộc về cậu, tôi đều muốn biết "

" Không phải chộc, mà là muốn thu giữ "

Những câu nói trước kia như một cuốn băng ghi âm quay chậm chậm trong đầu tôi, tôi có thể cảm nhận được gương mặt mình đã đỏ lên đến mức nào, cả tiếng đập của trái tim người phía trước. Thế là sao? Tại sao cậu ta lại... nói điều này với tôi? Chẳng phải trước giờ chúng tôi gặp nhau là y như rằng cãi nhau sao? Chẳng phải hẳn luôn là kẻ đáng ghét suốt ngày trêu chọc tôi ư? Bây giờ lại nói thích tôi? Đừng đùa kiểu đó chứ!!

- Dừng lại đi! Đùa kiểu này không vui chút nào đâu!! - khó khăn lắm tôi mới có thể cất được tiếng

Chợt, vòng tay của người phía trước như siết chặt hơn, chất giọng trầm ấm ấy nhẹ nhàng thoảng qua:

- Tôi không đùa, Nguyên ạ!

-....

Tôi ngỡ ngàng. Thật sự là bây giờ trong tôi là mớ cảm xúc hỗn độn và lạ lẫm mà bản thân mình chẳng thể giải đáp. Nhưng lạ một điều là, tôi cảm thấy bình yên lắm, trong tâm trí bỗng lóe lên ý nghĩ mà đến tôi cũng giật mình:

' Ước gì thời gian dừng lại một chút nhĩ!'

Mãi một lúc lâu sau, hẳn mới chịu buông tôi ra, không hiểu sao trong lòng có chút tiếc nuối. Đối diện với ánh mắt sâu thẳm và đầy ưu tư kia, tôi gần như cảm nhận được tiếng tim đập thành thịch trong lồng ngực mình. Bối rối, thật sự bối rối. Hẳn kéo nhẹ khoe môi, bàn tay nhẹ nhàng nâng cằm tôi lên rồi bảo:

- Cậu nghĩ sao?

- Há? - tôi búng tỉnh

- Cậu nghĩ sao về những gì tôi vừa nói?

Tôi lại tiếp tục bất động, cổ họng cứ như bị nghẹn, chẳng nói lên được lời nào, chỉ biết tròn mắt nhìn cậu ta. Bất chợt hẳn phì cười, xoa đầu tôi:

- Tôi sẽ chờ câu trả lời của cậu, nhưng đừng lâu quá nhé!

Nói rồi, cậu ta nhanh chóng lỉnh đi mất, bỏ lại tôi ngẩn ngơ như bò đeo nơ giữa dòng người. Ôi lạy chúa, hẳn vừa mới tỏ tình với con sao? Con có nằm mơ không đấy?? Bàn tay tôi đưa lên véo má một cái thật mạnh. Au, đau quá má ơi!! Vậy là không phải mơ. Sống trên Trái Đất này đã tròn mười bảy năm nhưng giờ tôi mới thấm thía được cảm giác có người tỏ tình nó sao oy!!!

- E Nguyên!!

Huyền từ xa chạy tới chỗ tôi, gương mặt nó nở một nụ cười tươi tắn biểu lộ một niềm hạnh phúc không thể che giấu, nó quàng tay qua cổ tôi, mắt híp lại gian tà:

- Sao rồi???

- Sao gì???? - tôi giả ngu hỏi lại

- Đừng có ở đó mà giả ngu với tao, mày căn bản là không có khả năng đó - nó nhếch môi khinh bỉ - Sao? Hồi nãy Minh Khôi nói gì với mày? Lúc nãy cậu ta chạy đến chỗ tao với Quang mà không hiểu sao cái mặt hồng hồng nhìn.... ngộ lắm!!

- Há? Mặt hồng hồng?? - tôi tròn mắt

- Ủ, tao tính hỏi có chuyện gì thì đột nhiên Quang có điện thoại, không biết đầu dây bên kia nói những gì mà trông sắc mặt Quang lạ lắm, sau đó Quang thì thào vào tai Khôi điều gì đó mà tao thấy cậu ta nháu mày, cuối cùng Quang tạm biệt tao rồi hai người đó vội vàng bỏ đi, nói là nhà có chuyện gấp.

Hử? Rốt cuộc hai người đó có chuyện gì mà phải vội vàng như vậy chứ? Làm tôi đây thật sự cảm thấy khó hiểu nha!

- Mà thôi, mày đừng có lợi dụng đánh trống lảng với tao, nói mau, rốt cuộc khi nãy giữa mày và Khôi đã có chuyện gì???

- Ờ thì.....

Tôi lúng túng nhớ lại chuyện khi nãy. Bất chợt tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi. Thì ra là anh Ju gọi. Oi ông anh thương mến, anh gọi đến thật đúng lúc. Quay lại nghe cười trêu người con Huyền một cái, tôi vui vẻ ấn vào nút nghe, bất chợt, bên đầu giây có một giọng nữ vội vã cất lên khiến tôi thoáng chút ngỡ ngàng:

- Alo, Hạnh Nguyên đúng không?? Mày mau chóng vào bệnh viện X ngay đi!!!

- O, xin lỗi, ai..... đầu dây vậy?? Sao lại gọi cho tôi bằng điện thoại của anh Ju?? - tôi ngập ngừng hỏi, giọng con gái nghe rất quen, lại còn có vẻ rất vội vã, rốt cuộc là có chuyện gì vậy???

- Là tao đây, Hạ Thảo đây, mày mau vào bệnh viện X ngay đi, anh Ju của mày bị xe tông, đang cấp cứu. Tao sẽ giải thích sau, nhanh lên đi!!!!

" CỘP" - chiếc điện thoại rơi xuống đất, tai tôi như ù đi.....

- Nhanh lên đi Huyền!!! Nhanh lên một chút nữa đi!!! - tôi ngồi phía sau xe, không ngừng hối thúc Huyền

- Mày bình tĩnh đi Nguyên, gần tới rồi!!! A, thấy bệnh viện rồi kìa!!!!

Khi xe vừa chạm cổng bệnh viện, tôi nhảy phóc xuống xe rồi lao đi mặc cho tiếng gọi của Huyền sau lưng. Anh Ju, sao có thể như vậy chứ??? Một người cẩn thận như anh sao có thể để cho xe tông được?? Tôi không tin!!! Anh Ju, em xin anh, anh làm ơn đừng xảy ra chuyện gì cả!!!

Tôi chạy như điên trên hành lang bệnh viện, đảo dác tìm kiếm một bóng hình quen thuộc. Chạy ngang qua những căn phòng có những bệnh nhân cuộn băng trắng toát khiến tôi thêm hoang mang và hoảng sợ. Bất chợt nhìn thấy Hạ Thảo đang ngồi gục xuống trên hàng ghế trước phòng cấp cứu, tôi vội vã chạy đến. Nắm lấy vai Hạ Thảo mà hỏi dồn:

- Hạ Thảo, anh Ju đâu?? Bác sĩ nói anh ấy sao rồi??? Tại sao anh ấy lại ra nông nổi như vậy chứ??

Tôi hỏi mà như hụt hơi, bàn tay vô thức siết chặt lấy đôi vai gầy của cô bạn. Nỗi lo lắng và sợ hãi khiến nước mắt tôi lăn dài. Thảo ngược gương mặt không kém phần mệt mỏi của mình lên tôi, nhỏ nhẹ bảo:

- Bình tĩnh đi Nguyên, ngồi xuống đây một lát đã, anh ấy đã được đưa vào phòng cấp cứu này giờ rồi

- Nhưng... tại sao...???

- Lúc này, khi tao đang đi bộ ngoài đường thì đột nhiên có chiếc xe hơi chạy ẩu lao về phía tao, có vẻ như là một tên say sưa đang lái xe, chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì không biết anh ấy từ đâu chạy đến đẩy tao ra khỏi chỗ đó, lúc định thần lại tao đã thấy anh ấy nằm bất tỉnh trên mặt đường.....

Nhìn thấy bộ dạng bất động, sững sờ của tôi, Hạ Thảo nhẹ nhàng đặt tay lên vai tôi, nói mà không kìm được cảm xúc

- Tao lúc ấy đã..... rất hoảng sợ, không biết làm cách nào để liên lạc cho người nhà anh ấy thì cô y tá đưa cho tao điện thoại của anh. Nhìn thấy tên liên lạc là " Hạnh Nguyên " ở ngay đầu danh bạ, tao mới sức nhớ ra anh ấy là người quen của mày, sau đó thì..... mày biết rồi đấy.....

- .....

- Tao..... xin lỗi mày.... tao thành ..... thật xin lỗi

Giọng nói nghèn nghẹn che giấu nỗi xúc động. Tôi biết rằng Hạ Thảo cũng lo lắng chẳng kém gì tôi cả, tôi làm sao có thể trách nó được. Một lát sau, Huyền cũng chạy vào tới nơi, mồ hôi ướt đầm trán.

" Cách " - tiếng cửa phòng cấp cứu đã được mở, vị bác sĩ bước ra. Tôi và Hạ Thảo vội vàng đứng dậy:

- Anh ấy.... anh ấy có sao không bác sĩ??? Có bị chấn thương gì nặng lắm không bác sĩ???

Vị bác sĩ lớn tuổi với gương mặt dày dặn kinh nghiệm hiền hậu nhìn tôi, từ tốn bảo:

- Nạn nhân bị chấn thương khá nặng ở cánh tay và xương bả vai, đầu cũng có bị thương nhưng may mắn là không ảnh hưởng gì đến não. Nhờ được đưa vào bệnh viện kịp thời nên cậu ấy đã qua được cơn nguy kịch, tuy vậy vẫn cần phải ở lại bệnh viện theo dõi vài ngày. Các cháu cứ yên tâm!

Nghe nói vậy, lòng tôi như trút được một tảng đá nặng. Thảo và Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm. Sức nhớ ra chuyện quan trọng, tôi vội hỏi:

- Vậy... tụi con có thể vào thăm anh ấy không bác sĩ?

- Được, nhưng chỉ một người được vào thôi.

Nhìn hai con bạn một chút, tôi liền mở cửa phòng hồi sức rồi bước vào. Anh đang nằm trên giường bệnh, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi nhợt nhạt. Trên đầu cuốn một dải băng trắng có thể nhìn thấy màu đỏ thâm trên ấy, chắc hẳn anh mệt lắm. Nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống bên cạnh, tôi chống cằm nhìn anh mà xót xa. Anh lúc nào cũng vậy, lúc nào cũng xả thân vì người khác như vậy. Ngay từ hồi còn nhỏ, anh đã luôn ở bên cạnh bảo vệ tôi khỏi đám nhóc du côn trong xóm. Có một lần anh nhìn thấy một đám nhóc khác đang tính giờ trò cướp cướp của tôi nên đã không ngần ngại lao vào đánh nhau với chúng. Sau trận đánh đó, anh xây xát khắp người. Tôi nhớ khi ấy, thấy tôi vừa khóc vừa băng bó cho anh, anh đã mỉm cười rất dịu dàng, hỏi tôi:

" Sao em lại khóc?"

"Hức hức, tại em mà anh Ju bị thương... hức hức.. em xin lỗi..."

" Hạnh Nguyên gốc, bảo vệ em là trách nhiệm của anh. Ai mà dám động tới em, anh nhất định sẽ không tha thứ cho kẻ đó "

Nghĩ đến đó, không hiểu sao, nước mắt tôi lại rơi.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

- Nguyên... quan tâm đến Ju quá nhỉ?

Huyền tròn mắt nhìn cô bạn ngồi cạnh, chỉ thấy Thảo mỉm cười nhẹ, xua xua tay:

- À... tại rảnh nên tao nói bâng quơ thôi, mày đừng để ý!

- Nguyên với anh Phong là hàng xóm của nhau từ nhỏ....

Huyền chống cằm nhìn cánh cửa phòng hồi sức trước mặt, chậm chậm kể lại một kí ức đẹp dần dần hiện hữu trong tâm trí cho Hạ Thảo nghe:

- Mẹ của Nguyên và mẹ của anh Phong vốn là đôi bạn thân thiết của nhau từ khi họ cùng trọ học ở Mỹ, cũng nhờ mối quan hệ đó mà anh Phong và Nguyên đã quen biết nhau từ hồi bé tí. Nó quý anh ấy như là anh trai của mình vậy, anh Phong bản tính vô cùng ấm áp và hiền hòa, lúc nào cũng nhường nhịn và bảo vệ cho nó cả. Nhưng đến năm nó lên 10, không hiểu vì lý do gì mà anh Phong phải cùng gia đình trở về Mỹ ở đến tận 7 năm, khỏi phải nói Nguyên nó buồn thế nào khi biết người anh mà nó yêu quý rời xa nó. Đối với nó, anh Phong chẳng khác gì người thân trong gia đình, vậy nên nó lo lắng cho anh ấy cũng đúng thôi.

Thảo chăm chú lắng nghe lời Huyền nói, cô có thể cảm nhận được hình ảnh tuổi thơ đầy ngọt ngào và sống động qua lời kể của Huyền. Không hiểu sao khi nghe Huyền bảo Nguyên quý anh ấy như là anh trai mình, một niềm vui nho nhỏ lại len lỏi nơi trái tim cô. Dù nói với Nguyên là cô chỉ sợ nhớ ra anh Ju là người quen của Nguyên nên mới gọi điện. Nhưng thật chất, Thảo không bao giờ quên chàng trai có đôi mắt xanh và nụ cười nồng ấm ấy trong cái ngày lễ hội Mùa Đông kết thúc. Chàng trai đó khiến Thảo ấn tượng đặc biệt khi nhiệt tình giúp đỡ mọi người dọn dẹp sân khấu mặc dù chẳng quen biết ai cả. Không hiểu vì sao, suốt buổi dọn dẹp ấy ánh mắt Thảo lại cứ "vô tình" rơi về phía anh. Thấy anh và Nguyên có vẻ thân thiết với nhau, cô đã cố tình bước tới chào hỏi để có thể biết một chút về anh chàng ấy. Sau lễ hội, trong tâm trí của Hạ Thảo cứ vương vấn một điều gì đó mà đến cô cũng chẳng rõ, trong lòng cứ hách háy tia hy vọng sẽ được gặp lại anh. Trớ trêu thay, ngày hội ngỏ lại "máu me" thế này!

- Mà nè - Huyền lay lay cô bạn đang đờ đẫn - Hồi nãy chắc mày sợ lắm đúng không? Rồi có bị thương chỗ nào không?

- Đâu có, tao khỏe re à. Nhưng... - Thảo ngáp ngừng, ánh mắt nhìn xa xăm - Đúng thật là tao đã rất hoảng sợ!

Đúng vậy, cô sợ người con trai ấy sẽ mất mạng, cô sợ anh sẽ bị một di chứng nặng nề nào đó đến suốt đời, cô hoảng sợ vô cùng. Ngồi trên hàng ghế trước phòng cấp cứu, tim cô bất giác lại nhói đau, dằn vặt bản thân mình. Biết anh đã ổn, cô vui đến chừng nào, muốn vào thăm anh nhưng Nguyên lại nhanh chân hơn. Cô thờ dãi, chân nhẹ nhàng bước từng bước lại gần cánh cửa phòng hồi sức, ánh mắt lăm lăm ưu tư...

Thảo nghĩ, bản thân đã rơi vào một cảm xúc rất khác mà đến cô cũng chẳng ngờ tới.

- Ha....

- Ô - tôi giật mình nhìn anh

- Hạnh Nguyên....

Anh chớp mấy mắt, gọi yếu ớt, đôi mắt khẽ động đậy rồi hé hé mở. Tôi mừng đến mức khóc:

- Anh Ju, anh tỉnh lại rồi!!!

Anh mỉm cười dịu dàng. Chợt anh nâng cánh tay lên, ngón tay quệt giọt nước mắt còn đọng lại trên khóe mi tôi, gương mặt thoáng chút biến sắc:

- Em khóc sao Nguyên?

- V...âng..... - tôi lí nhí đáp

- Tại sao em lại khóc?? Ai bắt nạt em sao??

- Thì... tại anh chứ à! - tôi mim môi - Tự dưng rảnh rồi húc đầu vào xe hơi làm gì để mà giờ tay chân cuộn băng trắng vậy á, cô Kate mà biết thế nào anh cũng bị cô lườm cho rách mặt

Anh tròn mắt nghe tôi kể lẽ rồi phì cười, ánh mắt hách hách niềm vui nào đó mà tôi chẳng thể lý giải nổi. Quái lạ, bị tông cho nằm bệnh viện mà anh "vui" dữ vậy há trời?? Mà nói mới nhớ, không biết tên ác ôn nào say rượu rồi mà còn ham hố lái xe làm gì để khiến cho người khác thương tích đầy mình vậy đây, nghĩ đến đó tôi tức lộn ruột, khói nóng bốc lên phừng phừng:

- Em mà bắt được cái tên đã tông anh ra nông nổi này thì nhất định chính tay em sẽ đẩy hán xuống biển Đông cho cá rĩa, còn không thì cột hán lên bè thả trôi sông đoàn tụ với hà bá. Đúng là thứ đồ say xỉn đáng nguyên rủa mà !!!!!

Một bàn tay ấm áp dịu dàng xoa đầu tôi, anh nở nụ cười đẹp như ánh nắng:

- Anh duyệt cách làm này của em đấy!!

Đấy, thấy chưa? Anh Ju nhìn vậy thôi chứ cũng "man rợ" lắm, chẳng vừa đâu à nha. Có một ông anh đặc biệt như vậy quả thật cuộc đời nó đầy màu sắc^^

- Mà mẹ anh có biết anh nằm bệnh viện không vậy??

- Hình như là cô chưa biết - tôi sức nhớ

- Vậy thì tốt - anh thờ phào - em đừng cho mẹ anh biết nhé. Mẹ đang giải quyết công việc ở Đà Lạt, biết rồi mất công lại lo lắng

Bất chợt, anh nhăn mặt co người lại, cánh tay gồng chịu một cơn đau dữ dội nào đó trông rất khổ sở. Tôi lo lắng toan chạy đi gọi bác sĩ thì anh bảo:

- K... không sao đâu! Chỉ là anh thấy hơi đau thôi, hậu phẫu thuật ai cũng vậy mà...

Anh lúc nào cũng vậy!! Suốt ngày sợ người khác lo lắng mà chẳng thèm để ý gì đến bản thân mình. Sao anh không nghĩ đến bản thân một chút chứ? Anh cũng là người mà, có phải gỗ đá đâu mà không biết đau đớn? Lúc nhỏ, anh chịu đau để bảo vệ tôi, bây giờ, anh cũng vì người khác mà chịu đau. Siết lấy bàn tay anh, ánh mắt có một thoáng bối rối, anh ngập ngừng gọi tôi:

- Ng... Nguyên....?

- Anh trai - Tôi gương cười để giấu sự xúc động trong lòng - Em thương anh lắm.....!

- ...

Anh chợt lặng người, đôi mắt như phủ một làn sương mỏng, không khí trong phòng trở nên yên tĩnh khác thường. Mãi một lúc sau, tôi mới thấy khóe môi anh nhếch lên một đường cong, giọng nói có chút lạc đi:

- Chỉ có thể là anh thôi sao?

- ???

Nhìn vẻ mặt ngây ngốc của tôi, anh bật cười thành tiếng:

- Haha, không có gì đâu. Mà cô gái anh cứu thế nào rồi? Cô ấy có bị sao không?

- Ày - tôi xoa xoa tay - Nó vẫn khỏe như trâu ý mà. Nói cho anh biết, "tiểu thư" mà anh vừa ra tay cứu mạng chính là nàng lớp phó "hiền dịu" của lớp em đấy

- Thật sao?? - anh ngạc nhiên

- Dĩ nhiên!! Hay để em gọi nó vào thăm anh nhé, trông nó cũng rất lo lắng cho anh.

Khẽ liếc chiếc đồng hồ treo trên tường, anh lắc nhẹ đầu:

- Thôi, giờ cũng trễ rồi. Máy em nên về nhà đi, con gái con đưa về khuya không tốt

- Nhưng...

- Mai các em có thể đến nữa mà

Nhìn ánh mắt cương quyết của anh, tôi đành ịu xiu chào anh rồi rời phòng bệnh. Mà anh nói cũng đúng, giờ cũng tối lắm rồi, chắc ba mẹ tôi cũng lo lắng lắm. Vừa đóng cửa phòng lại, tôi mèm rớt tim khi thấy Hạ Thảo đứng lù lù ngay phía sau, ánh mắt nhìn tôi đầy ý dò hỏi. Lấy tay vỗ về trái tim vừa mới bị hù dọa cho giật thót, tôi cười khò:

- Tao lạy mày, mày mà cứ duy trì kiểu dọa người này thì có ngày tao cũng nhập viện, làm "hàng xóm" với anh Ju luôn đó!!

- Nhìn mặt tao có giống quan tâm hông?? - Thảo bình thản đáp lại

Xời, nhìn cái kiểu này là cũng lo lắng cho anh tôi dữ lắm đây. Lấy lại bộ dạng nghiêm túc, tôi nhẹ nhàng vỗ vai Thảo, nói:

- Mày khỏi lo, anh ấy ổn rồi. Anh nói giờ trễ lắm, mai rồi hãy tới đây thăm anh. À, anh có hỏi thăm đến mày đó

- Thiệt hả???

Tôi có chút ngạc nhiên khi thấy đôi mắt lấp lánh của nó khi nghe tôi nói vậy. Nhận thấy điệu bộ có phần thái quá của mình, Thảo húng hắng ho rồi chấp hai tay sau lưng, rảo bước đi, còn để lại câu nói đậm chất "bà cụ non":

- Anh ấy đã nói vậy thì tự mình về thôi, về sớm không ba mẹ lo thì mệt lắm! ! !

- Thảo nói đúng đấy - Huyền ử oải nói, tay che miệng ngáp một cái - Tao buồn ngủ lắm rồi, mình về thôi!

(Nguyên và Huyền đâu biết là, cô nàng lớp phó của họ đang mỉm cười, nụ cười ngọt ngào và hạnh phúc...)

Còn tiếp....

Chương 47

Chương 47

Tôi đang đứng ở một nơi tối tăm nào đó mà đến bản thân mình cũng không biết, xung quanh tôi chỉ toàn là một bóng tối bao trùm lấy. Chầm chậm cất bước, tôi đảo mắt liên hồi hòng tìm ra được một chút ánh sáng. Nhưng thật kì lạ, dẫu tối tăm như vậy nhưng tôi vẫn có thể thấy rõ thân thể mình. Con đường tôi đang đi dường như trải dài vô tận và trở nên rộng lớn ra. Bất chợt, tôi nhìn thấy có hai người đang ở trước mặt mình, tiếng cười nói rộ lên trong màn đêm. Sải dài bước chân một chút, tôi muốn nhanh chóng nhìn xem họ là ai. Đến khi cách họ khoảng chừng bốn bước chân, tôi khựng lại khi thấy trước mặt là người phụ nữ rất xinh đẹp đang nô đùa với một cậu bé vô cùng đáng yêu. Có vẻ họ là hai mẹ con...

- Mẹ ơi, con bắt được bóng rồi nè!! - cậu nhóc hồn hờ khoe, tay ôm chặt lấy quả bóng tròn nhỏ

Người phụ nữ mỉm cười nòng nọc

- Con giỏi lắm, bé Khôi của mẹ...

Khoan...

Bé Khôi.....?

Tôi ngỡ ngàng nhận ra cậu bé này có rất giống hán, đặc biệt là đôi mắt nâu đẹp đến động lòng kia. Còn người phụ nữ.... tôi nhớ ra rồi... cô ấy chính là người trong tấm hình lần trước tôi nhìn thấy trong túi áo khoác của hán đây mà. Có vẻ họ không nhìn thấy tôi, vẫn cứ tiếp tục đùa giỡn và cười nói với nhau trông thật vui vẻ và hạnh phúc. Không ngờ Khôi ngày bé lại hồn nhiên và đáng yêu đến như vậy, chẳng bù cho cái điệu bộ cao ngạo và lạnh lùng như bây giờ!!

Nhẹ nhàng ngồi xuống, tôi chống cằm nhìn ngắm hai mẹ con họ, người mẹ trông xinh đẹp và hiền hậu biết bao, Khôi có lẽ cũng sở hữu một ít nét đẹp của mẹ mình...

- Mẹ ơi, mẹ làm sao vậy??? Đừng làm con sợ mẹ ơi!!!

Người phụ nữ bất ngờ ngã xuống nền đất, tay ôm chặt lấy vùng ngực trái mà thở dốc, gương mặt đầy đau đớn. Tôi hoảng hốt chạy đến tính đỡ cô ấy nhưng không hiểu sao, tay tôi vừa chạm vào liền lập tức xuyên qua người cô, cứ như có ma lực nào đó ngăn cản tôi vậy. Cô ấy càng lúc càng yếu hơn, dường như chẳng còn một chút sức lực nào nữa. Khôi ôm chặt lấy mẹ mình, miệng không ngừng gào thét:

- Làm ơn đi, ai cứu mẹ con với!!!! Mẹ đừng bỏ con mẹ ơi!!! Cứu với!!! Ba ơi, cứu mẹ đi ba oiiii

Đáp lại lời kêu cứu ấy là không gian tĩnh mịch đến đáng sợ. Không một bóng người giúp đỡ, không tiếng còi xe cứu thương. Cậu bé cầu cứu trong nước mắt, trong nỗi tuyệt vọng đau thương. Người mẹ cố gắng dùng toàn bộ sức lực cuối cùng, nâng bàn tay vuốt ve gương mặt con mình, đôi môi tái nhợt cố gượng cười, thế nhưng nước mắt lại đóng đầy nơi khóe mi:

- Khôi của mẹ..... mẹ xin.... lỗi con... thật sự.... xin lỗi con...

Bàn tay trượt khỏi mặt Khôi rồi buông thõng xuống trước con mắt bàng hoàng của tôi và Khôi, cậu bé kêu lên một tiếng không thiết:

- Mẹ ơi ! ! ! !

Tôi chưa hết bàng hoàng trước cảnh tượng vừa rồi thì bất chợt, một người đàn ông xuất hiện. Ông ta trông sừng sốt và ngỡ ngàng không kém gì tôi, ánh mắt hằn lên một nỗi đau khôn xiết rồi nhào đến, ôm chặt lấy cô ấy:

- Ái Thư, em mau tỉnh dậy đi!! Em tính bỏ lại anh, bỏ lại con của chúng ta sao?? Anh biết anh sai rồi, em mau tỉnh dậy đi!!

- ÔNG IM ĐI, ĐỒ GIẢ DỐI - Khôi gào lên, cánh tay bé nhỏ cố sức đẩy người đàn ông ấy ra xa mẹ mình - TẠI ÔNG, CHÍNH TẠI ÔNG MÀ MẸ TÔI CHẾT!!!! TÔI HẬN ÔNG!!!!!! TÔI HẬN ÔNGGG

- Khôi... con - người đàn ông bàng hoàng

- Tôi không có người cha như ông!!

Khung cảnh mang một màu đau thương và ảm đạm vô cùng. Chân tôi run run rồi ngồi thụp xuống, nước mắt lăn dài trước cảnh tượng trước mắt. Bất chợt, ba người họ biến mất như làn khói. Một thoáng sau, tôi nhìn thấy Khôi, lúc này có lẽ đã lớn hơn một chút, đang ngồi chơi đàn piano. Khúc nhạc vang lên buồn đến nao lòng, tim tôi chẳng hiểu vì lý do gì mà thất lại. Khúc nhạc đột nhiên dừng lại, tôi nhìn thấy..... trên gương mặt anh tuấn kia là hàng nước mắt lạnh lẽo, khô khốc. Không hiểu sao, tôi lại thấy đau lòng, nỗi đau dầy vò trái tim tôi. Đưa tay lên muốn gạt dòng nước mắt kia, nhưng tôi không thể, bàn tay lại một lần nữa xuyên qua. Tôi đành im lặng ngồi bên cạnh cậu ta. Chúng tôi cứ ở cạnh nhau như thế cho đến khi một cô gái bất ngờ xuất hiện. Không ai khác chính là Ngọc Ly, cô nhóc mang gương mặt buồn bã bước đến, tay vỗ nhẹ lên vai Khôi, nhẹ nhàng nói:

- Anh Khôi, anh đừng buồn nữa, cô Ái Thư biết sẽ không vui đâu...

Lúc này, tôi cảm thấy bản thân vô dụng hơn bao giờ hết. Chỉ một động tác an ủi bình thường thôi tôi cũng không làm được. Và rồi, Hai người họ lại biến mất như lúc nãy. Tôi thờ dài, rồi cuộc là, điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đây?

Ồ.....

Hoa anh đào....?

Những cánh hoa anh đào phơn phớt một màu hồng đẹp mắt như đang phát sáng rơi xuống. Một cảnh tượng thật đặc biệt, đẹp đến xao xuyến. Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn cả khi nhìn thấy..... chính bản thân mình ở đây, đối diện là Khôi đang đứng quay lưng lại, tóc bay lơ lửng trong gió.

- Nguyên .... - Khôi điềm đạm nói - cậu thích hoa anh đào chứ?

"Tôi" đưa tay hứng một cánh hoa rơi nhẹ nhàng lên lòng bàn tay mình rồi nắm lại, mỉm cười:

- Tôi thích nó, nhưng tôi không muốn giống nó... - Im lặng một chút, "tôi" tiếp - Xinh đẹp.... nhưng thật mong manh.... và giống như trái tim của cậu

- Ý cậu là tôi yếu đuối?

- Con người dù có cố che giấu bản thân mình bằng lớp vỏ bọc hoàn hảo tới đâu thì cũng không chối bỏ được sự yếu đuối từ tận sâu tâm hồn mình đâu Khôi ạ

Nghe thấy những lời đó từ chính bản thân mình, tôi chợt cảm thấy một cảm xúc rất lạ dâng lên trong lòng. Bất chợt, tôi nhìn thấy trên Khôi nở nụ cười, nụ cười đẹp đến mê hồn....

- Hơ hơ - tôi đưa tay lên che miệng, ngáp một cái rồi dài

- Nếu tao nhớ không lầm thì tình hình an ninh khu phố mình rất tốt mà, làm gì có ăn trộm cho mày canh cả đêm thế? - con Huyền nhìn bộ dạng mệt mỏi của tôi rồi chép miệng nói

- Chưa chắc đâu, báo đăng có mấy thằng giở trò trộm chó lắm, tao sợ mày bị bắt mất nên phải canh - tôi nhếch môi cười

Hiểu ra hàm ý lời móc mĩa của tôi, nó liếc xéo tôi một cái rồi nghiêm chỉnh quay lên bảng tiếp tục nghe giảng. Tôi lắc nhẹ đầu rồi nằm dài ra bàn, giấc mơ đêm qua thật sự khiến tôi suy nghĩ rất nhiều. Nó cứ như một cuốn phim sống động và rõ nét đến mức tôi không nghĩ nó là một giấc mơ đơn thuần. Đặc biệt là... hầu như nhân vật chính không ai khác là cái tên ngồi cạnh tôi đây. Khẽ đưa mắt qua người bên cạnh, hắn đang ghi chép rất chăm chú và nghiêm túc. Tôi thật sự rất muốn biết, đằng sau vẻ ngoài lạnh lùng kia là gì, nếu những gì tôi thấy trong mơ là thật, thì tôi muốn.... mình có thể xoa dịu vết thương ấy cho cậu ta. Nhưng đó chỉ là giấc mơ mà thôi, chắc gì chứ!

Bất chợt, hắn đột ngột nhìn sang tôi khiến tim tôi thót lên. Ánh mắt của chúng tôi cứ dừng ở nhau như vậy khoảng vài giây thì hắn khẽ cười. Chết tiệt, sao tim lại đập loạn xạ thế này chứ. Mặt tôi bắt đầu nóng ran, vội giả vờ ghi ghi chép chép, đột nhiên lời tỏ tình cùng hình ảnh hắn ôm chầm lấy tôi trong đêm Noel khiến tôi trở nên bối rối hơn bao giờ hết. Một mảnh giấy nhỏ rơi "bộp" trên tập tôi, liếc sang người bên cạnh một chút, tôi nhẹ nhàng mở tờ giấy ra xem...

"Tôi mà không tập trung vào bài giảng là tại cậu đây"

Đưa cái mặt ghi rõ chữ "NGU" và đầu mọc đầy dấu chấm hỏi lên nhìn qua hắn, cậu ta đã trở lại trạng thái bình thường, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc!!!

Giờ ra về...

- Tao đợi mày ở ngoài cổng trường trước nhà Nguyên, lấy xe nhanh đi rồi tao với mày qua bệnh viện !! - Hạ Thảo vừa thu dọn tập vở vừa nói

- Ok! - tôi ra dấu

Bỏ tập sách vào cặp, tôi chợt nhìn thấy bài kiểm tra của hắn để quên trong học bàn. Cầm bài kiểm tra có con mòi đỏ chói một góc trên tay, tôi bĩu môi. Kieps, cái tên này ăn gì mà giỏi kinh hồn, tôi đây có 9,5 mà hắn đã 10 rồi!!! Thôi thì để mai trả cậu ta vậy.

Khó nhọc lôi con xe nhỏ bé của mình ra khỏi một một mớ xe đạp dựng sát nhau, tôi thở phào. Bất ngờ một cơn gió lướt đến thổi bay bài kiểm tra của hắn. Vội vàng gạt chống xe, tôi co giò chạy theo nó. Bà nó, bay gì mà xa dữ vậy trời, mãi mới chịu rơi xuống đất. Cúi người xuống nhặt tờ giấy lên, tôi khựng lại khi nghe thấy có giọng nói quen thuộc cất lên:

- Anh Khôi.....

Nép vào một góc, tôi khá ngạc nhiên khi thấy Khôi và Ly đang ở đó. Lạ thật, không phải Khôi đã về rồi sao?! Mà họ đang làm gì ở đây??

Đột nhiên, Ngọc Ly mỉm cười tiến tới hôn lên môi hắn.... hai người họ... chẳng khác nào một cặp tình nhân....

Tôi ngỡ ngàng...

Tìm tôi thất lại, khó chịu vô cùng....

" Vì tôi thích cậu "

Thích tôi....?

Cậu ta nói là thích tôi cơ mà?

Tôi như chết lặng trước cảnh tượng trước mắt, không hiểu sao.... tim tôi đau quá... Cố gắng nhấc chân lên, tôi bỏ chạy. Tâm can tôi như muốn gào thét, nước mắt đã rơi từ lúc nào. Tôi là một con ngốc hay sao?? Sao có thể khóc vì một chuyện như vậy được chứ??? Nguyên à, mày hãy nhìn kĩ đi, hãy thức tỉnh đi, hân và Ngọc Ly.... Nhưng tại sao??? Tại sao chứ??? Tại sao hân lại nói thích tôi??? Tình cảm đối với hân đơn giản như thế sao?? Hân không nghĩ đến cảm nhận của tôi sao??

Tất cả... cứ như đang vụn vỡ trước mắt tôi...

Đâu đó.... những hạt mưa lất phất rơi....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

- Sao mày lâu vậy Nguyên?

Hạ Thảo nhìn Nguyên đang lững thững bước đến trông như kẻ mất hồn, cô nắm lấy vai bạn mà ra sức lắc:

- Nguyên, mày sao vậy?? Không khỏe sao??

Nguyên như sự tỉnh, cô cố mỉm cười một cách tự nhiên nhất:

- Không có gì, tại bãi giữ xe đông quá ấy mà, lấy xe ra một bờ hơi tai.

- Vậy mà làm tao hết hồn, thôi lên xe đi, tao chờ cho hén!!! - Thảo vui vẻ đề nghị

Trên đường đi, Hạ Thảo cứ nghĩ đến cảnh mình sắp được gặp lại người con trai ấy mà cứ tủm tỉm cười. Đêm qua, Thảo cứ trằn trọc mãi không ngủ được vì lo lắng và hồi hộp. Tất nhiên, cái kết của việc này là cô thức đến sáng. Nguyên ngày hôm nay cứ chốc chốc cô lại gọi cho bác sĩ một cuộc để hỏi thăm tình hình của anh, rết mà cô thấy thật cảm phục vị bác sĩ kiên nhẫn trả lời điện thoại của cô, gặp người khác chắc nổi điên vì phiền quá.

Ngoài trời bây giờ cứ lất phất những giọt mưa rơi xuống, tuy vậy vẫn không đủ để làm ướt tóc ai cả. Duy chỉ có Nguyên, người đã ướt mĩ vì nước mắt. Nguyên hiểu, tình cảm mình dành cho hân không thật sự đơn giản như cô trước giờ vẫn nghĩ. Cái nhìn len lút sang hân, những kí ức gọi nhớ tới cậu ta thì thoáng lại choáng hết tâm trí cô. Tiếp xúc với cậu ta nhiều, cô dần dần nhận ra sau cái vẻ ngoài lạnh lẽo băng giá ấy là trái tim ấm áp, dịu dàng đến mức nào. Bất chợt Nguyên nhận ra rằng, cảm xúc ngọt ngào và bình yên mình chưa từng có trước đây giờ hiện hữu chính do hân. Vậy mà giờ.... hân lại.....?

Cô nhếch môi cười cay đắng. Ừ thì cái cảm giác khi này.... quả thật khiến tim cô đau... đau lắm...!!

Trên chiếc xe đạp đang nhẹ nhàng lăn bánh trong cơn mưa nhẹ của buổi chiều, có hai chiều cảm xúc trái ngược nhau..

" Bình tĩnh nào Thảo!! Trước tiên là bước vào nhẹ nhàng chào hỏi, giới thiệu đảng hoàng và gửi đến lời xin lỗi chân thành vì đã khiến anh ấy ăn cơm bệnh viện, và rồi sau đó..... "

Thảo soạn sẵn những gì cần làm vào trong não bộ rồi hít thở sâu. Thiệt tình, đứng trước cửa phòng bệnh rồi mà cứ ngần ngại mãi chẳng chịu vào. Bàn tay chạm đến tay nắm cửa xong lại bỏ xuống. Có ai ngờ một nữ lớp phó quyền uy mạnh mẽ thường ngày nay lại nhút nhát, rụt rè thế này không đây. Lũ bạn trong lớp mà thấy cái cảnh này chắc chỉ có nước đâm đầu xuống kênh Nhiều Lộc mới tránh được việc xấu hổ. Haizzzzz

- Nguyên này, vào trong rồi tao nên nói thế nào cho phải đây?

- Ờ thì... - Nguyên ngập ngừng - Anh Ju tính tình dễ chịu lắm, mày cứ nói chuyện bình thường là được rồi, đừng lo!

Thảo thở phào, ánh mắt đã lấy lại được vẻ tự tin và lạnh lợi bình thường. Nguyên nhìn bạn mà nhếch môi tự giễu mình. Khóc vì một thằng con trai, thật sự cô đã " tự dốt" thảm hại đến mức đó rồi sao? Một Hạnh Nguyên cứng cỏi và năng nổ trong phút chốc cô đã đánh mất nơi đâu rồi? Nữ nhi xuất sắc như cô chẳng có lý do gì lại bị những chuyện này làm cho vương vẩn cả. Nghĩ vậy, Nguyên nhanh chóng xóc lại tinh thần, môi chực chờ một nụ cười tươi tắn nhất mà hùng hổ gõ cửa rồi bước vào một cách rất " oai hùng":

-Hế lô ông anh yêu dấu, em dẫn đến một vị khách quý đây nè!!!

Ju đang ngồi trên giường bệnh đọc sách thì bị giọng nói chí chóc quen thuộc kia làm cho giật mình, suýt đánh rơi quyển sách đang cầm trên tay xuống đất. Khổ thân, “già cả” rồi, nằm viện luôn rồi mà cũng bị hù cho “thòng tim”. Anh lắc nhẹ đầu, hướng ánh mắt dịu dàng nhìn Nguyên rồi quay sang cô gái đứng kế bên, vui đùa nói:

-Ái chà, thật tốt quá! Vào đến đây rồi mà vẫn có mỹ nhân đến thăm. Beautiful girl, Who are you?

Nghe anh hỏi mà Thảo choáng, cứ tưởng anh có ấn tượng sâu sắc về mình lắm chứ (nguyên nhân gián tiếp khiến Ju ăn com bệnh viện và “uống” nước biển qua cổ tay suốt mấy ngày nay mà), nhưng cô nhanh chóng lấy lại phong thái chừng chặc thường ngày, đáp lời anh trôi chảy:

-Em là Hạ Thảo, bạn cùng lớp với Hạnh Nguyên, em rất biết ơn anh vì đã không ngại nguy hiểm cứu em, em cảm ơn anh nhiều lắm!

Anh ấn tượng nhìn Hạ Thảo: từ cô toát lên khí chất mạnh mẽ và có chút gì đó cứng cỏi rất đặc biệt. Theo như anh quan sát thì những người như vậy thường có tố chất lãnh đạo cực tốt. Dù gì anh cũng đã theo nghiệp kinh doanh được 2 năm rồi, cộng thêm việc được giáo huấn kĩ càng từ người mẹ tinh tế và đọc nhiều sách vở từ nhỏ nên mắt nhìn người của anh không hề xoàng tí nào. Nguyên có những người bạn thế này anh cũng yên tâm

-Không vấn đề gì đâu, việc nên làm thôi mà – anh mỉm cười ấm áp

-Thấy chưa? Tao đã nói anh Ju rất hiền mà, mày cứ yên tâm đi!! – Nguyên vỗ vỗ vai bạn

Thảo nghe vậy thì thấy lòng vui vui vì đã có thể trò chuyện với anh nhiều hơn một chút. Kéo ghế ngồi xuống cạnh giường bệnh, cô tranh thủ hỏi han anh, quả thật là cô khá lo lắng:

-Em nghe nói anh bị thương ở chân và xương bả vai. Giờ anh thấy sao rồi? Có còn đau không anh? Chùng nào thì mới có thể hoàn toàn bình phục?

-À, may mắn là chỉ chấn thương nhẹ thôi, anh cũng đỡ nhiều rồi, don't worry!

Nguyên nhìn anh mà thở dài. Anh nói thì nói vậy thôi, chứ cô biết chắc mấy vết thương đó cũng phải mất một khoảng thời gian kha khá mới hoàn toàn bình phục được. Chắc, cứ người kiêu như anh, chắc chỉ có mỗi anh.

Mà hình như... cũng đâu chỉ có mỗi anh! Hôm cô bị tui du côn bắt nạt, chính người đó đã...

Cô lắc mạnh đầu hòng hất văng cái kí ức vừa lóe lên trong não. Dù gì đó cũng là quá khứ rồi, không nên nhớ lại nữa, chỉ tổ ảnh hưởng tiêu cực đến bản thân. Nguyên không để ý rằng, hai người kia đang nhìn mình chằm chằm bởi cái hành động lắc đầu mãnh liệt mà cô mới thực hiện kia. Ju neho mắt, anh ráng chồm người lên, chạm tay mình vào trán Nguyên, môi mấp máy hỏi, ngữ điệu đầy lo lắng:

-Em ổn chứ? Anh thấy khi nãy tự dưng em thù người ra. Thấy một chỗ nào sao?

-Đâu có – Nguyên vội chống chế, cười hì hì – Em vẫn khỏe như trâu ý!!

Anh im lặng nhìn cô một chút, cái con bé này bữa nay lại dám nói dối nữa. Thế nhưng anh chỉ bảo ngắn gọn:

-Nếu có chuyện gì phải nói cho anh biết đấy!

Thảo chứng kiến nãy giờ, chột trong lòng dâng lên cảm xúc rất lạ. Dẫu biết hai người này thân nhau từ nhỏ, quý nhau như anh em, nhưng trông ánh mắt mà anh dành cho Nguyên thật không đơn thuần là như vậy chút nào. Không hiểu sao nữa, hay là cô nghĩ quá nhiều?

“Cốc cốc cốc – Cạch” – sau vài tiếng gõ, cánh cửa mở ra. Một vị bác sĩ trong chiếc áo blouse tằm trung niên với gương mặt phúc hậu chậm rãi bước vào. Nguyên và Thảo lễ phép đứng dậy ý chào, hai nàng nhận ra đây chính là người đã phẫu thuật cho anh Ju hôm trước. Vị bác sĩ mỉm cười hiền hòa nhìn hai cô gái lần đó, từ tốn:

-Hai cô bé lần trước đây mà, hôm nay các cháu đến thăm anh chàng đẹp trai này sao?

Anh Ju nghe vậy thì bật cười, thế nhưng giọng lại có chút ngại ngùng:

-Bác sĩ Thiện, đừng chọc cháu nữa!

-Tui con cảm ơn bác sĩ đã cứu chữa cho anh ấy ạ, nhờ bác sĩ rất nhiều!! – Nguyên lễ phép nói, Thảo cũng cúi đầu theo

-Ồ, không có gì đâu, đó là trách nhiệm của ta đối với bệnh nhân mà! – Nói rồi ông quay sang anh, hỏi – Còn cậu? Hôm nay thấy sao rồi? Có còn đau nhức như hôm qua không?

-À vâng, thật ra cũng đỡ rồi, cháu có thể cử động được một chút rồi

-Thế thì tốt!! Cứ thế thì cậu sẽ sớm được xuất viện nhanh thôi

Bác sĩ Thiện gật gù, là bác sĩ bao nhiêu năm nay, hơn ai hết ông rất hiểu tâm trạng của bệnh nhân khi phải ở trong phòng bệnh khó chịu như thế nào. Biết anh đã cảm thấy tốt hơn, cơ mặt ông dần ra rất nhiều. Nhìn vẻ mặt hào hứng khi nghe anh sẽ sớm xuất viện của hai cô bé kia, vị bác sĩ suýt bật cười thành tiếng:

-Hai cháu là học sinh của trường Hồng Hà đúng không?

-Dạ đúng, mà sao bác sĩ biết ạ? – Thảo ngạc nhiên

-Nhìn đồng phục của hai cháu là ta biết ngay, con gái ta cũng học ở đó mà. Không biết tại con có biết nó không?

Cô nàng hào hứng:

-Vậy bạn ấy học lớp nào vậy bác? Tên bạn ấy là gì ạ? Chắc là con cũng có biết đấy!

- À, nó học lớp 10A2, tên là... Phạm Huỳnh Ngọc Ly

Nghe bốn chữ đó thoát ra từ miệng vị bác sĩ đáng kính, nụ cười trên môi Nguyên chợt đông cứng lại, nắm tay run run cố kìm nén sự xúc động đang ngập tràn. Ngọc Ly... lẽ nào... lại trùng hợp như thế???

-A, cháu biết rồi – Thảo đập nắm tay vào lòng bàn tay còn lại – Cả khối 10 trường con chỉ có mỗi cô bé dễ thương ấy tên Ngọc Ly thôi. Em ấy thật sự là nhân vật nổi bật ở trường con về khoản ngoại ngữ xuất sắc đấy ạ

-Ồ, con bé cũng bình thường thôi – Ông Thiện từ tốn, nhưng ánh mắt lại không giấu được niềm tự hào

-Em ấy giỏi lắm, xét về thành tích học tập thì chỉ thua mỗi Vương Minh Khôi và cô bạn Hạnh Nguyên này của lớp con thôi ạ

Minh Khôi, Ngọc Ly, hai cái tên làm cô chao đảo cả buổi chiều đấy mà.

-Vương Minh Khôi sao?

-Bác sĩ biết cậu ấy ạ? – Nguyên giọng cười hỏi

Anh im lặng quan sát Nguyên nãy giờ, rõ ràng là cô đang giữ điều gì đó phiền muộn trong lòng vì thái độ cô hôm nay anh cảm giác hơi lạ. Quen biết Nguyên từ bé, chỉ cần cô có chút thay đổi thôi, anh cũng nhận ra ngay. Không hiểu sao anh có linh cảm chuyện này có liên quan đến hân – một người mà anh nghĩ có khả năng là đối thủ của mình. Nghĩ đến đó, anh cắn chặt môi, một nỗi cay đắng từ đau bỗng dầy vò trái tim anh

-Ta biết... nhiều nữa là đằng khác, bởi vì...

Chợt tiếng chuông điện thoại của Hạ Thảo vang lên cắt ngang câu chuyện còn dang dở. Sau khi xin phép mọi người nói chuyện điện thoại, chưa đầy 1 phút sau, Hạ Thảo trở vào phòng, gương mặt lộ rõ vẻ tiếc nuối:

-Thật tiếc quá, nhà cháu có việc gấp, phải về nhà bây giờ. Cháu xin phép mọi người cho về trước ạ!!

-Nếu vậy thì cháu cứ đi đi, để anh chàng đẹp trai này ở lại ta theo dõi sức khỏe cho, có gì ta sẽ báo lại cho hai đứa – Ông Thiện mỉm cười ôn hòa, bảo

-Nếu vậy thì Nguyên, em cũng nên về nhà đi, chuẩn bị bài vở cho hôm sau nữa, bữa khác hãy đến thăm anh nữa nhé!!

Thảo và Nguyên nghe vậy thì đành ngoan ngoãn ôm cặp, chào mọi người rồi ra về. Trước khi đi, Thảo còn cố nán lại dặn anh phải uống thuốc đầy đủ, cố gắng chữa trị cho mau khỏe. Những lời cần nói thì Thảo đã nói hết, Nguyên chỉ vẫy tay tạm biệt người anh yêu quý, mang theo một mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng mà ra về.

Khi cánh cửa phòng bệnh đã khép hân, bác sĩ Thiện quay sang bệnh nhân của mình, thân tình bảo:

-Hai cô bé đó trông rất lo lắng cho cậu đấy. Điều làm tôi ấn tượng nhất là từ sáng đến trưa cứ cách 30 phút là lại gọi điện cho tôi hỏi thăm về cậu!!

Đôi mắt xanh lơ quuyến rũ của Ju ánh lên những tia hạnh phúc, Hạnh Nguyên đã lo lắng cho anh quá rồi

-Thật thế ạ?

-Đúng vậy – Bác sĩ gật gù – Cô bé đó hình như tên là Hạ Thảo đúng không, nghe giọng là tôi nhận ra ngay!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

“rìng rìng rìng”

...

“Rìng rìng rìng”

....

“rìng rìng rìng rìng rìngggggg”

- Trời à, chết mất!!!!

Tôi bất lực lấy cuốn tập úp lên đầu, bịt kín tai nhằm không để cho tiếng chuông điện thoại làm phiền đến. Từ nãy đến giờ... gần nửa tiếng đồng hồ rồi... điện thoại tôi cứ rung lên vì có cuộc gọi đến. Người gọi... không ai khác chính là hắn. Thật không hiểu vì sao cậu ta lại kiên trì như vậy nữa. Tôi bây giờ cảm thấy rất bất lực, nửa muốn nghe máy, nửa lại không. Cái cảm giác nhức nhối mà bản thân đã cố xua đi từ chiều đến giờ vẫn vẹn nguyên. Tôi đã cứ tự vực dậy tinh thần mình, rằng ta đây là mạnh mẽ, là kiên cường, không bị những chuyện vợ vắn tác động đến. Nhưng... tôi đã thua rồi...

Cái tên đáng hận, gọi tới làm gì không biết!

- Alo – tôi áp điện thoại vào tai, giọng điệu cố gắng làm cho bình thường nhất có thể

- ...

- Này!

- Sao lại lâu bắt máy? – giọng hắn trầm lạnh, nhẹ nhàng xuyên qua tai tôi

- Cậu gọi tôi có chuyện gì không?

Tôi cố tình lảng sang câu hỏi khác, mặc dù trong thâm tâm vẫn rất muốn hỏi cho ra lẽ chuyện ban chiều mình nhìn thấy. Mà thôi đi... có tư cách gì mà hỏi?!

- Cậu gặp vấn đề gì sao?

Nghe cậu ta nói, tim tôi chợt đau nhói. Tại sao cậu ta lại phải giả vờ tử tế như vậy để làm gì? Cậu ta thương cảm cho tôi sao? Làm ra chuyện động trời như vậy mà vẫn thản nhiên mà hỏi: “cậu gặp vấn đề gì?” Những hình ảnh ban chiều vụt chạy qua tâm trí tôi chỉ trong thoáng chốc. Cố kìm nổi uất nghẹn đang dâng lên trong lồng ngực, thế nhưng, dù có cố gắng thế nào, âm điệu của giọng nói vẫn không thể bình thường:

- Chẳng gì cả, cậu không cần phải lo cho tôi! Tôi ổn!

Tôi chợt nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của người bên kia đầu dây. Mãi một lúc sau, hắn mới cất giọng:

- Tôi sẽ đến gặp cậu, ngay bây giờ! Đừng đi đâu cả, chờ tôi!

Nói rồi cậu ta ngắt máy, chỉ còn vọng lại bên tai tôi là những tiếng tút tút kéo dài. Tôi như chết sững trước những gì mình nghe. Đến gặp tôi? Ngay bây giờ? Tôi không muốn, thật sự không muốn. Gặp cậu ta rồi tôi sẽ nói gì đây? Tôi không muốn đối diện với hắn ngay lúc này, mọi suy nghĩ trong tôi hiện giờ vô cùng hỗn loạn chẳng khác gì cuộn chỉ rối. Vết thương trong lòng tôi... nếu không thể chữa lành... thì đừng để nó sâu thêm.

Không nghĩ gì thêm, tôi vội vàng rời khỏi nhà...

Lững thững dạo bước, tôi cứ đưa mắt nhìn vào những khoảng không vô định trước mặt. Từng đợt gió lạnh lướt đến làm mái tóc tôi bị thổi tung, bay lùa xòa trước mặt. Vén sợi tóc sang mang tai, tôi chợt khựng lại

Ngày trước... ở công viên giải trí... cậu ta cũng đã từng vén tóc cho tôi, cử chỉ nhẹ nhàng và ân cần lắm.

Chết tiệt, não oi là não, nhớ gì không nhớ, lại nhớ ngay chuyện này. Đi nãy giờ, hình ảnh cậu ta cứ ngập tràn tâm trí tôi, nhưng như vậy càng khiến tôi không ngưng được cái cảm xúc kì lạ đang trực trào. Hít một hơi thật sâu, phải quên đi thôi, có những chuyện biết rằng khiến bản thân nhói đau, nên quên là sự lựa chọn tốt nhất. Chạm chân tới trạm chờ xe buýt, tôi bản thân một lát rồi cũng ngồi xuống. Sau đó, gió một lúc lại càng lạnh hơn khiến tôi bất giác rụt người lại, một cơn mưa nữa lại sắp đến rồi, ban chiều cũng đã có mưa. Quả đúng như vậy, cơn mưa nặng hạt bất chợt trút xuống mạnh mẽ, dễ dàng làm mọi người lúng túng bất ngờ. Mặc cho cái lạnh buốt của gió cứ dội vào người, tôi vẫn ngồi lặng lẽ nhìn dòng người di chuyển khá nhanh trên đường phố, lòng cô đơn đến lạ. Mà ngộ ghê, thông thường tôi chỉ thấy có người lớn, tám ba mẹ tôi chẳng hạn mà chưa có gia đình thì mới than thở là cô đơn. Còn tôi? Một đứa con gái 17 tuổi quanh năm chỉ biết vui đầu vào sách vở và tiểu thuyết, người lúc nào cũng bùng lên cái sức sống căng tràn của tuổi trẻ, nay lại ngồi đây và cảm thấy... cô đơn! Có vẻ như từ ngày quen biết cậu ta thì cuộc sống tôi ít nhiều cũng có sự đảo lộn, cãi nhau với hắn, bực bội với hắn. Và rồi, có những tình cảm quá đỗi xa lạ không biết tự bao giờ đã lắng đọng trong trái tim tôi, từng chút từng chút một. Tôi thường nghĩ đến hắn, bằng một cách vô ý nào đó, tôi bất giác mỉm cười khi nhìn thấy cậu ta cười, nhìn ánh mắt lúc nào cũng nhuộm một màu lạnh lẽo nhưng ẩn chứa nỗi buồn xa vắng ấy, tôi lại muốn chạy đến cạnh bên và bảo: “Nếu có gì không vui, hãy để tôi lắng nghe cậu nhé”

Nhưng tôi đã không làm như những gì mình nghĩ, có điều gì đó, ngăn trở tôi...

Đưa tay ra khỏi mái che hứng những giọt mưa chảy qua kẽ tay, không kìm được, nước mắt tôi chợt đọng đầy nơi khóe mi rồi lăn dài. Ước gì cơn mưa này có thể cuốn trôi mọi kí ức buồn, cuốn đi những cảm xúc đáng lẽ không nên có, cuốn đi những bóng hình phải lãng quên, cuốn đi sự yếu đuối mà tôi cứ phải che giấu sau cái vỏ bọc mạnh mẽ. Ngay từ khi còn học cấp 2, tôi đã tự nhủ rằng, niềm vui thì có thể thể hiện, những nỗi buồn nhất định phải giữ lấy trong lòng, không bao giờ được để người khác nhìn thấy sự yếu đuối của bản thân. Tôi đã làm rất tốt điều đó, đến tận bây giờ

- Nguyên!

Trong tiếng mưa rơi, chợt thoáng qua tai tôi là tiếng gọi quen thuộc vô cùng. Tiếng gọi ấy... trong phút chốc làm tôi có cảm tưởng thời gian đang ngưng đọng lại. Tôi đứng sững, lý trí mách bảo tôi phải nhanh chóng rời khỏi đây, nhưng không hiểu sao, tôi không thể làm theo lời lý trí. Hắn bước nhanh đến, chẳng mấy chốc đã đứng trước mặt tôi rồi. Cả người hắn ướt nhẹp từ đầu đến chân, tóc rũ nước, rồi tung, những vẩy không làm lu mờ phong thái lạnh lùng và nét anh tuấn của người phía trước. Hắn thở rất dốc, có vẻ như là đã chạy khá nhanh trên một quãng đường dài.

- Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi, Nguyên!

Tôi xúc động và... khóc! Không giả vờ nữa, tôi để mặc cho cảm xúc tuôn trào theo nỗi uất ức, theo cả cơn mưa xối xả ngoài kia. Tôi gục mặt xuống, bờ vai run run. Hấn không nói gì, lặng lẽ vòng tay qua đầu tôi dựa vào vai hấn mà khóc. Tôi hiểu rằng, mình không còn lý do gì để biện hộ nữa...

Tôi thích cậu, Minh Khôi. Tôi thật sự thích cậu.

Gục đầu trên bờ vai hấn, tôi nói khẽ, giọng nghẹn ngào:

- Cậu... là đồ xấu xa, Vương Minh Khôi... cậu thật tàn nhẫn

-..... ừm.....

- Sao cậu có thể đối xử với tôi như vậy hả Khôi? Cậu có biết là tôi đã buồn đến mức nào không? Mà sao cậu biết được nhỉ? Con người lạnh lùng, tàn nhẫn như cậu làm sao có thể biết? Tôi luôn cố gắng để hiểu cậu. Còn cậu? Cậu có bao giờ hiểu cho cảm giác của tôi chưa? Cậu hành xử như những thằng con trai không tốt, xem tình cảm là trò đùa giỡn hết sức bình thường. Tôi buồn lắm... thất vọng vô cùng. cậu có biết điều đó không?

Tôi đã nói hết tất cả, tất cả những nỗi niềm kìm nén từ đó giờ. Hấn không phản ứng gì, hay nói gì cả. Chỉ im lặng mà thôi. Nhưng sự im lặng của hấn thật sự khiến tôi cảm thấy bình tĩnh hơn được một chút, dẫu vậy, tim vẫn nặng trĩu, đau nhói. Mãi một lúc lâu sau, tôi mới nghe thấy hấn mở lời, giọng trầm ấm:

- Xin lỗi cậu.

- .....

- ... xin lỗi vì những tổn thương tôi đã gây ra cho cậu... - Ngừng một chút, hấn tiếp – Nhưng xin cậu hãy tin tôi, tôi không hề có ý định đùa giỡn với cậu.

Nhẹ nhàng rời khỏi bờ vai hấn, tôi thì thào, hãy còn xúc động:

- Tôi đã thấy... cậu và Ly hôn nhau ở sân sau bãi giữ xe của trường...

Nghe tôi nói vậy, gương mặt hấn vẫn không chút biến sắc, tĩnh lặng tự hồ thu. Thế nhưng, tận sâu trong ánh mắt ấy thoáng một nét buồn kìm lại khiến tôi chững lại trong giây lát. Trong phút chốc tôi lại có cảm giác có điều gì đó... không đúng lắm, chẳng hiểu sao nữa, như là có uẩn khúc vậy. Nhưng chỉ là cảm giác, còn sự thật như thế nào, chỉ có cậu ta mới hiểu rõ

- Đúng là có hôn, nhưng hoàn toàn không phải là chủ ý của tôi

- Không phải chủ ý của cậu?

- Hạnh Nguyên – hấn siết lấy vai tôi, mắt nhìn thẳng vào tôi – Tôi không bao giờ cho phép mình có cái suy nghĩ là đùa giỡn cả! Mọi thứ tôi quyết định đều gói gọn trong hai chữ “chắc chắn”. Và cậu, là quyết định chắc chắn của tôi!!

Tôi ngăn người nhìn Khôi, song cúi đầu xuống nhìn những hạt mưa tí tách rơi trên mặt đường, văng tung tóe. Tôi biết chứ, tôi vốn biết Khôi tuy lạnh lùng và kiêu ngạo, nhưng thâm tâm vẫn là người tốt. Dù vậy, cái hiện thực hiện ra trước mắt tôi nó phũ phàng quá, thật khó để tôi chấp nhận được...

Hấn dựa người vào tấm biển quảng cáo phía sau lưng, mắt hướng lên bầu trời đầy u sầu. Không hiểu sao tôi có cảm giác Khôi vẫn còn điều gì đó chưa giải bày. Tôi muốn mở miệng hỏi, nhưng xét thấy hấn đã không muốn nói thì thôi. Chúng tôi im lặng ngồi cạnh nhau, mỗi người theo đuổi một suy nghĩ của riêng mình.

Một lúc lâu sau, mưa nhẹ dần rồi tạnh hẳn...

- Chị Nguyên, tôi nói chuyện với chị chút được không?

Vừa bước chân đến ngạch cửa, tôi bị tiếng nói kia làm cho khựng lại. Ngọc Ly đứng đấy, vẫn là khuôn mặt xinh xắn động lòng người ấy, thế nhưng đáng vẻ tự tin hằng ngày lại biến đâu mất, chỉ còn đọng lại sự mệt mỏi trên gương mặt khả ái kia. Hôm nay tôi đến trường khá sớm, xung quanh chẳng có một ai cả. Chân chừ một chút, tôi gạt nhẹ đầu.

Chúng tôi tản bộ đến vườn hoa của trường, những cơn gió mát lành của buổi sáng khiến lòng tôi dịu lại, nhưng có vẻ như chẳng khiến nỗi u hoài trong đáy mắt Ly tan biến. Trên đoạn đường đi, hai đứa tôi chẳng nói một lời nào cả, cho đến khi nghỉ chân trên chiếc ghế đá cạnh khóm hoa cúc trắng - chiếc ghế mà cachs đây khá lâu... Ly đã thổ lộ tình cảm của mình cho Khôi...

- Chắc chị không biết chuyện, mẹ của anh Khôi... mất từ khi anh còn nhỏ nhỉ?

Ly mở lời, câu nói nhẹ nhàng nhưng lại mang một nội dung không mấy vui vẻ. Hoi bất ngờ, tôi nhất thời không phản ứng gì, chỉ biết chờ đợi Ly nói tiếp

- Cô Ái Thư ấy- mẹ của anh Khôi bị mắc bệnh tim, thể trạng vốn yếu ớt, mạng sống trở nên rất mong manh. Thế nhưng tôi chưa bao giờ thấy cô ấy buồn bã hay gì cả, vẫn luôn lạc quan và yêu thương anh Khôi hết mực. Ba tôi chính là vị bác sĩ riêng của gia đình anh ấy được mời tới để điều trị cho cô Thư. Năm tôi lên 9 tuổi, trong một lần cùng ba đi tới thăm cô ấy, tôi đã nhìn thấy anh đang lặng xăng ôm thau nước, ôm khăn chạy lên chạy xuống. Nghe kể mới biết anh đang chăm sóc cho cô Thư đột ngột lên cơn sốt. Lúc ấy, tim tôi chột rung động trước người con trai ấy, chắc cũng kiểu như mọi người hay nói bây giờ ấy nhỉ? Yêu từ cái nhìn đầu tiên!

- ...

- Thế là từ ngày hôm đó, tôi luôn luôn đi cùng ba đến nhà thăm bệnh cho mẹ anh. Tôi đã cố gắng kết thân rồi trò chuyện cùng anh vì khi ấy, anh cũng rất ít nói. Ngày qua ngày, tôi lại càng cảm mến anh hơn, nhưng anh chỉ xem tôi như cô em gái trong nhà. Chị có bao giờ thắc mắc rằng tại sao anh ấy luôn đối xử với tôi ôn nhu hơn những người con gái khác không? Chính bởi vì mối quan hệ ngay từ lúc nhỏ đó, và cũng vì tôi là con gái của người tận tâm chữa bệnh cho người mẹ mà anh hết mực yêu thương.

Dừng lại nhìn tôi một chút, ánh mắt chợt hiện lên một nét hờn trách, Ly tiếp:

- Dẫu biết là như vậy, tôi vẫn không ngừng nuôi hy vọng một ngày nào đó anh sẽ nhận ra được tình cảm của tôi. Tôi luôn bên cạnh anh, cả khi cô Thư qua đời, anh ấy đau khổ đến tột cùng, tôi vẫn động viên và an ủi anh trong suốt khoảng thời gian khó khăn ấy. Tôi nghĩ rằng sẽ chẳng có người con gái nào có thể gần gũi anh như tôi. Nhưng mọi thứ hoàn toàn đảo lộn khi chị xuất hiện!!!!

- Chị... thật ra.....

- Tôi biết – Ly ngắt lời tôi – Tôi thật sự đã rất khó chịu và tức giận với chị. Chị biết đó, khi thật lòng thích một ai, thì ta chỉ muốn giữ người đó cho riêng mình, đó là sự ích kỉ rất tự nhiên. Tôi luôn muốn phá đám chị và anh ấy.

Tôi yên lặng nhìn Ly. Hóa ra một cô gái tưởng chừng như vô tư và có chút ngạo mạn này lại mang trong mình một tình cảm kiên trì và sâu đậm đến như thế, bất chấp những thất vọng và tổn thương. Tôi hiểu điều đó, hiểu cái gọi là sự ích kỉ tự nhiên đó

- Buổi chiều hôm trước.... thật chất không phải như chị nghĩ đâu!

Tôi lưỡng lự

- Lần đó tôi hẹn anh ra là để thổ lộ tình cảm của mình một lần nữa, nhưng.... anh lại từ chối. Lúc ấy, tim tôi đau lắm, trong phút chốc nhìn thấy chị đang nhìn về phía chúng tôi, sự ghen tức nổi lên khiến tôi mất bình tĩnh và đã... chủ động hôn anh ấy!

Những lời Ly nói xuyên qua tai tôi nặng nề chẳng khác gì hòn đá tảng. Điều đó có nghĩa là.... Khỏi chưa bao giờ... làm điều có lỗi với tôi. Tôi đã không tin tưởng cậu ấy. Sự thật rõ ràng này dầy vò trái tim tôi, hồi hận, cay đắng. Nhớ lại những lời mình đã mắng hằn trong đêm mưa hôm đó, tim tôi lại càng thêm trĩu nặng. Thật ngu ngốc, Hạnh Nguyên, mày thật quá ngu ngốc rồi!!

Buổi sáng hôm đó, chợt trở nên nặng nề vô cùng...

Còn tiếp.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Tôi ngồi bất động, thần thờ, bàn tay vô thức siết chặt. Ly nhìn thấy điệu bộ của tôi, con bé quay ngoắt sang chỗ khác, đứng bật dậy:

- Tôi nói với chị những chuyện này dĩ nhiên không phải là để xin lỗi. Ừm... chẳng qua là... tôi cảm thấy mệt mỏi vì cứ đuổi theo những gì không thuộc về mình thôi, vì vậy nên những gì cậu nói... tôi đã nói hết rồi!! Chị muốn phản ứng thế nào thì tùy chị!!!

Không hiểu vì sao tôi lại không cảm thấy giận Ly, tôi nói thật. Các bạn biết đấy, nếu thích thầm một người trong khoảng thời gian lâu như vậy, cứ ngỡ là người đó sẽ luôn luôn là của mình, sẽ hiểu được lòng mình, và rồi bỗng một ngày nào đó, người mình thích lại thích một người khác... Tôi hiểu, trong lòng Ly đã đau khổ thế nào, chính vì thế nên cô bé luôn khó chịu với tôi, luôn muốn đối đầu với tôi. Đâu ai biết rằng, đằng sau cái gì đó kiêu ngạo bề ngoài, là một con người mong manh và hết lòng vì người mình thương mến. Tôi chợt thấy mình thật ngốc và trẻ con khi vô cớ hờn trách cậu ta, trong khi bên cạnh cậu ta lại có một người sẵn sàng chờ đợi và dành cho cậu ta tình cảm chân thành đến thế nào.

Tôi khẽ bước đến gần Ly, nắm lấy bàn tay của Ly và mỉm cười. Cô nhóc tròn mắt ngạc nhiên bởi hành động đột ngột của tôi, môi mấp máy:

- Chị...?

- Chị... chỉ muốn cảm ơn em thôi

Nghe tôi nói vậy, Ly còn bất ngờ hơn:

- Cảm ơn tôi? Tại sao? Tôi luôn phá đám chị và anh Khôi, còn cố tình gây nên chuyện hiểu lầm khủng khiếp như vậy cho chị nữa. Vậy mà chị lại cảm ơn tôi sao??

- Em là một cô gái tốt, Ngọc Ly, chị biết là như vậy – tôi nhìn Ly với ánh mắt hiền dịu nhất - em đã chịu biết bao thiệt thòi suốt thời gian, nhưng em vẫn bên cạnh Khôi, đó thật sự là một tình cảm rất cao cả.... Và chị nghĩ... mình có thể hiểu cho những hành động của em suốt đó giờ... chị....

Tôi bỏ dở câu nói, chưa bao giờ tôi cảm thấy khả năng biểu đạt ngôn từ của mình lại tẻ như thế này. Không biết Ly nghĩ sao, nhưng cô nhóc im lặng khá lâu. Bỗng vai Ly run run lên, em bật cười lớn:

- Hahaha, cái kiểu nói chuyện “sến súa” này là sao đây hả bà chị? Thiệt là!!! Nếu như chị đã hiểu được thì tốt nhất chị nên trân trọng tình cảm mà chị đang có đi,

đừng có để vượt mắt rồi lại tiếc. Anh Khôi là một người tốt, dù cho có hơi lạnh lùng, nhưng thật chất trái tim anh ấy rất ấm áp đấy. Mà thôi, giờ chị nên tìm gặp anh ấy ngay đi, còn phải giải tỏa hiểu lầm nữa chứ!!!

Tôi ngần ngại, rồi gật nhẹ đầu, sau đó nhanh quay gót đi, trước khi ra khỏi vườn hoa, tôi quay lại, giờ cao tay vẫy vẫy. Ly nhìn thấy, môi có vẻ muốn nhoen cười, nhưng lại nhanh chóng lấy lại vẻ chanh chua của mình, khoanh tay quay ngoắt sang chỗ khác.

Ngọc Ly, em chắc chắn sẽ gặp được một người yêu em hơn cả sinh mệnh...!

Đợi cho Nguyên đã đi khỏi, Ly mới mỉm cười, nụ cười nhẹ nhõm hơn bao giờ hết. Tình cảm này... nên khép lại tại đây thôi. Từ khi là một con bé 9 tuổi, đến bây giờ, là một thiếu nữ 16 tuổi, nhỏ đã luôn đợi chờ anh, kể cả những khi tim đau nhói vì anh từ chối, nhỏ vẫn không nản lòng. Nhưng rồi nhỏ chợt nhận ra, trái tim anh không thể thuộc về mình, đó là cái hôm nhỏ đã bắt ngờ hôn anh...

“Em làm gì vậy Ly” – Khôi đẩy Ly ra, ánh mắt không giấu được sự bất ngờ. Chợt nghe thấy có tiếng động lạ, cậu quay lại thì thấy Nguyên thất thần bỏ đi. Hiểu ra mọi chuyện, cậu vội chạy theo, nhưng cánh tay đã bị Ly níu lại, giọng nhỏ uất nghẹn:

- Tại sao cứ là chị ấy chứ? Em thì có gì không tốt, em đã thích anh suốt 7 năm...

Khôi đứng khựng, nhưng sau đó cậu nhẹ nhàng gật tay mình lại, để bàn tay của Ly lơ lửng giữa hư không. Cậu không quay người lại, chỉ lặng lẽ bảo:

- Hạnh Nguyên... đối với anh là duy nhất, Hạnh Nguyên duy nhất!

Nói rồi Khôi vội vã chạy theo hướng cô vừa đi, bỏ lại nhỏ với trái tim vụn vỡ. Ly ngồi thụp xuống, nước mắt lưng tròng, từ đó đến giờ, nhỏ chẳng khi nào khóc một cách yếu đuối thế này. Trước đó, dù có tổn thương hay thất vọng ra sao, nhỏ vẫn đối mặt với điệu bộ cao ngạo nhất, nhưng giờ đây, nhỏ không thể... Kết thúc rồi...!

Quyết định nói hết tất cả cho Nguyên biết, Ly đã phải suy nghĩ rất nhiều. Buông tay là sự lựa chọn tốt nhất, Ly không tiếc cho tình cảm của mình suốt thời gian qua, nhỏ xem đó là những kỉ ức đẹp đẽ nhất mà mình nên trân trọng. Nhỏ ngước nhìn bầu trời, nụ cười lấp lánh khoe môi:

- Anh nhất định phải hạnh phúc đấy, Minh Khôi!

- Minh Khôi hôm nay không đi học sao??

Tôi hoang mang nhìn chỗ ngồi trống hươ bên cạnh mình. Tuấn Quang gật gù:

- Ủ, hình như bị dầm mưa nên cảm hay sao đó

- Cảm? Cậu ta có sao không? Có nặng lắm không???

Chợt nhận ra phản ứng thái quá của mình làm Quang bất ngờ, tôi vội thu lại về “nhu mì, điềm tĩnh”, cười duyên nói:

- À... ừm... chẳng qua là bạn bè... cùng đây bạn nên quan tâm xui !!

- Ra là vậy – Quang nói, nhưng ánh mắt ánh lên ý cười – Kể cũng lạ, bình thường nó khỏe như trâu bò vậy, không hiểu vì sao lần này lại dầm mưa mà bệnh nữa

Tôi chợt thấy nhột nhột +_+””””

- Mà bà biết không, cái thằng này mà bệnh là nó dờ dờ ương ương lắm. Chắc, chắc lần này phải có nguyên nhân ghê gớm lắm mới bỏ lui sức khỏe như vậy.

Khiếp, chẳng hiểu kiến từ đâu bò ra mà Quang nói câu nào là làm tôi nhột toàn thân

- Haizz, thằng đó thật đáng thương, tự dưng lại mất một ngày học ...

- Thôi được rồi Quang – tôi vượt mặt đau khổ - Sau tiết học tui sẽ đến thăm hấn!!!

Nói thì nghe đơn giản lắm, nhưng cái vấn đề to bự bây giờ là... tôi đang đứng trước cửa phòng cậu ta và không biết dùng động lực nào để gõ cửa. Ôi mẹ ơi~~ sao mà tim đập thình thịch như heo sắp lên bàn mổ vậy nè. Tay đưa lên tới cửa thì lại rụt xuống, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần. Bác quản gia bên cạnh có vẻ nhìn thấy nổi “khổ sở” của tôi nên quan tâm hỏi:

- Cô có vẻ lo lắng nhỉ?

- Dạ? – tôi há miệng, nhưng sau đó liền thu khẩu hình lại, thờ dãi – Hầy dà, thiệt tình là con không biết vào rồi nên hỏi thăm cậu ta ra sao mới phải. Chỉ sợ bước vào rồi bị ăn nguyên chiếc dế vào mặt... rồi... Ó

Tôi hóa đá khi thấy bác quản gia giờ tay lên và điềm tĩnh... gõ cửa hộ tôi!!! Thần linh ơi~~~~

- Ai đấy? – Từ trong phòng, giọng nói khàn khàn của hấn vọng ra (điều này làm tôi căng thẳng hơn bao giờ hết)

- Cậu chủ, có cô Hạnh Nguyên đến thăm cậu đây, còn đem rất nhiều bánh cô ấy tự làm nữa!!

Tôi hoàn toàn đông cứng lại trước toàn bộ những lời bác quản gia vừa nói. Ôi bác quản gia thương mến~~~ Cháu biết phản ứng thế nào cho phải đây, thiệt là dờ khóc dờ cười mà. Nói rồi bác ấy quay sang tôi cười đôn hậu:

- Chúc cô may mắn!!!!

Nhìn bóng người quản gia dần khuất sau cầu thang, tôi thắm đờ lệ trong lòng. Thôi được rồi, chẳng lẽ phải đối mặt, phải dùng cảm lên. Fighting!!! Chậm rãi mở cửa, tôi nhanh chóng giơ giò bánh lên trước mặt để phòng trường hợp có chiếc đẹp nào nhắm thẳng “mặt tiền” của tôi mà lao tới. Nhưng có vẻ mọi thứ đều không ghê gớm như tôi tưởng tượng, chỉ có căn phòng phủ một màu xám này là hơi... âm u thôi.

Hắn đang nằm trên giường, đôi mắt nhắm nghiền, gương mặt lộ rõ vẻ mệt mỏi. Cũng tại tôi cả, hắn đã dầm mưa cả buổi chiều hôm đó để tìm tôi. Thế mà tôi lại ích kỷ, nhẫn tâm hiểu lầm hắn, trút hết mọi uất ức lên hắn. Cậu ta vẫn im lặng nghe tôi mắng, nghe tôi hờn trách, để rồi giờ đây lại ốm đau như vậy. Nguyên ơ là Nguyên, mày xem mày đã làm gì kia!!!

Tôi nhẹ nhàng đặt tay lên trán hắn, vẫn còn âm ẩm, sắc mặt hơi nhợt nhạt. Không kìm được, tôi nắm lấy bàn tay cậu ta, thì thầm:

- Tôi có lỗi với cậu... Khôi. Tôi đã không hiểu cho cảm giác của cậu, chỉ biết làm tổn thương cậu. Khiến cậu ra nông nổi này, tội của tôi thật đáng trách, cậu hãy nhanh khỏe lại nhé Khôi, tôi đã rất lo. Chỉ cần cậu khỏe lại, cậu muốn gì tôi cũng làm, mà... trừ cướp nhà băng ra nhé!!

- Phụt!

Hắn bất ngờ ngồi dậy, bật cười ha hả sau câu nói ấy mặc cho những dấu chấm hỏi bay bay trên đầu tôi.

- Ha ha, thật là... Hạnh Nguyên... cậu không thể thành tâm hơn một chút sao... Ha ha ha!!

Mặt tôi tối sầm lại, khóe môi giật giật. Cái tên đáng ghét, ra là này giờ cậu ta giả vờ ngủ để chọc tôi. Thật là uổng công tôi lo lắng mà. Xấu hổ, tôi hậm hực đứng dậy, toan bước ra khỏi phòng thì tay bị hắn bất ngờ nắm lấy rồi kéo về phía sau, làm tôi không kịp phòng thủ thì cậu ta đã ôm chặt lấy rồi.

- Đừng đi – hắn thì thầm vào tai tôi – Tôi chờ cậu mãi

Nghe vậy, tim tôi chợt rung lên vì hạnh phúc, khẽ hỏi:

- Cậu có còn mệt không? Thân nhiệt hình như vẫn chưa hết nóng đấy

- Không sao, cứ như thế này thì sẽ hết bệnh mau thôi

- Đồ ranh ma

- Tôi nói thật

- Tôi chưa bao giờ nghe nói đang bệnh mà ôm là hết cả!

- Vậy thì cứ để tôi ôm đi, lát sau là cậu biết kết quả

- Cái đồ... Chắc!

Tôi khẽ cười. Hóa ra lúc bệnh hắn ta lại trẻ con như vậy. Đúng như cái kiểu “dờ dờ ương ương” mà Quang nói. Một lát sau hắn mới chịu buông tôi ra, môi nở nụ cười đẹp mê hồn khiến tôi trong phút chốc đờ đẫn. Tiêu rồi, không thể để bị tha thính dễ dàng như vậy, nếu không có ngày “oanh liệt tử trận” cho coi.

- Bánh cậu làm đấy à?

- Ừ, bánh gừng với trà gừng ấy, mẹ tôi nói nó rất tốt cho người bệnh nên tôi làm

- Nhiều quá, tôi ăn sao hết đây? Hay cậu dứt tôi đi, như vậy sẽ nhanh hết hơn đấy

A ha, được lắm, đồ “ương dờ” đã nâng lên một tầm cao mới rồi sao?!! Mơ đi nhóc, chị đây để chịu chứ không dễ dãi nhá

- Hình như cậu đánh giá thà...

Chưa kịp nói hết câu, tôi đã bị ánh mắt lấp lánh tha thiết cùng với gương mặt đáng yêu vô đối của cậu ta đánh gục không thương tiếc. Má ơi!! Minh Khôi lạnh lùng, băng giá đâu rồi??? Cậu ta chết bờ chết bụi đâu rồi mà để lại đây “thằng nhóc”... mooooe như vậy ở đây chứ!!! Rót cuộc, với sự phòng vệ yếu ớt trước làn sóng “moe” của mình, tôi đành giơ tay đầu hàng, dứt bánh cho cậu ta ăn. Thấy bản thân thành công rực rỡ, hắn ta vừa ăn vừa tùm tùm cười. Hừ, cứ chờ đó, cậu mà hết bệnh thì đừng trách tôi!!

Còn tiếp...

(hoàn thành vào chủ nhật, ngày 2, tháng 4, năm 2017, lúc 10h17' pm)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 51

- Theo em nghĩ là Jonh sẽ chết, xung quanh anh ấy nhiều kẻ cầm súng chĩa vào người anh thế kia mà, cái đả này không phụt máu như vòi hoa sen thì cũng vắng mắt nội tạng – tôi vừa cho hạt bắp rang bơ vào miệng, vừa nhận xét

- Chị thì không nghĩ như vậy, anh ấy là nhân vật chính cơ mà, sao chết dễ thế được – chị Linh ngồi cạnh tôi phàn bác

- Đúng vậy đấy – chị Hoa đồng tình – Jonh đẹp trai mà còn đánh đấm rất giỏi, chắc chắn anh ấy sẽ thoát. Đúng không bác Trung?

Chúng tôi đổ dồn ánh mắt vào người quản gia đáng kính với thái độ mong chờ câu trả lời. Bác khẽ nâng gọng kính lên, giọng điệu trầm tĩnh mà chắc chắn:

- Tôi thì nghĩ giống cô Hạnh Nguyên, Jonh thế nào cũng không qua khỏi (!)

Tôi cười híp mắt, tỏ ý vui vẻ trước câu trả lời đồng suy nghĩ của bác. Hầy, chắc nãy giờ các bạn đang ngờ ngác không biết chúng tôi đang bàn luận về vấn đề gì đúng không? Chà là hồi nãy, khi nãy dứt bánh cho cái tên mỹ nam kia xong thì tôi chợt nảy ra ý rù hấn xuống nhà dưới coi phim thay đổi không khí, chứ cứ nằm nài trên giường có khi bệnh còn nặng hơn vì chán (hơn nữa tôi “me” cái tivi hiện đại của nhà hấn từ trước rồi, màn hình rộng thế coi chắc đã lắm, hầy dà). Cậu ta nghe tôi đề nghị như vậy thì vui vẻ đồng ý , tự dưng thần sắc tươi tỉnh ngay, cứ như chưa từng bệnh ấy. Tung ta tung tăng bước xuống lầu thì tôi thấy mấy chị giúp việc với bác quản gia, vậy là rù họ coi phim chung luôn, càng đông càng vui mà!!!! Nhưng cũng phải năn nỉ, thuyết phục dữ lắm họ mới “dám” coi phim chung với hai đứa tôi. Kể cũng lạ, hấn ban đầu vui vẻ là vậy mà sao thấy tôi rù thêm người là hấn khí tỏa ra thấy ghê +_+”. Đúng là khó hiểu, haizz . .

“ĐỪNG” – một phát súng nổ vang trời

- Đó là cái giá phải trả cho những kẻ chỉ thích chống đối!

Tên trùm thổi họng súng còn nhả khói rồi lạnh lùng bước qua xác chàng trai trẻ, còn để lại một giọng cười man rợ vô cùng, không gian xung quanh bỗng u ám và chết chóc hơn bao giờ hết. . .

- Hic, thế là Jonh chết thật rồi sao...?

- Thấy chưa? Em đã nói mà – tôi hài lòng, song quay qua hấn – Cậu thấy tôi đoán giỏi chưa Khôi?

Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng, tôi nuốt nước bọt nhìn gương mặt lạnh tanh của cậu ta, phân nửa tối om lại. Nghe tôi hỏi, hấn chỉ ngắn gọn đáp:

- Ồ...

Hề? Thế là sao? Hay là cậu ta còn mệt? Đầu đúng, trước khi xuống đây tôi đã cẩn thận sờ trán hấn kiểm tra thêm một lần nữa rồi, nhiệt độ tạm ổn, nói chung không quá bất thường. Tôi nhìn hấn mà đầu bay bay một đồng dấu chấm hỏi. Hấn thấy tôi nhìn như vậy thì khẽ liếc mắt qua một cái chứ chả thèm quay đầu lại. Ồ ho, tôi làm gì nên tội?

- Chị nghĩ là... cậu chủ đang giận đấy – Chị Hoa cười cười, thì thầm vào tai tôi

- Sao vậy chị? – Tôi ngạc nhiên

Chị không trả lời tôi, chỉ tùm tùm cười với chị Linh trông mờ ám lắm. Tôi tò mò nhìn bác quản gia thì bác chỉ ho vài cái rồi nhìn sang hướng khác với ý “ tôi không liên quan “. Quái lạ, mọi người thật quái lạ mà!!!

Bất chợt tôi nhìn thấy từ ngoài cánh cổng của căn biệt thự tự mờ, sau đó là một chiếc xe hơi sang trọng chạy vào. Hai chị giúp việc lộ rõ vẻ bất ngờ, vội vàng đứng dậy. Minh Khôi dường như cũng đã nhìn nhận ra sự có mặt của chiếc xe hơi ấy, khuôn mặt quyền rũ không chút cảm xúc, chỉ có đôi mày hơi cau lại rồi dãn ra rất nhanh chóng. Bác quản gia bước tới thì thầm vào tai cậu ta điều gì đó, hấn nghe xong liền hướng mắt qua tôi một chút thì khẽ gật đầu. Tại sao... thái độ của mọi người lại thay đổi như vậy?

- Hạnh Nguyên, cậu đi cùng chị Linh một chút được không? - Khôi nhìn tôi, dịu dàng nói

- Có vấn đề gì nghiêm trọng không Khôi? – Tôi hỏi, tự nhiên nhìn hấn như vậy, tôi thấy hơi lo

- Không vấn đề gì đâu, tôi ổn – Hấn nở nụ cười trấn an rồi ra hiệu cho chị Linh đưa tôi đi.

Tôi ngoái đầu lại nhìn cậu ta, chợt nhận ra có chút gì đó xa xôi nơi hấn. Rốt cuộc chiếc xe hơi đó là của ai? Người đó như thế nào mà lại trong phút chốc khiến cho tất cả mọi người đều thay đổi thái độ và họ không muốn tôi biết? Không hiểu sao tôi có cảm giác, hấn đang giấu tôi chuyện gì đó, điều này khiến tôi thấy bất an sao sao...

- Em thấy mấy bông hoa này đẹp không Nguyên?

Chị nở nụ cười hiền hòa. Tôi trong phút chốc không trả lời được vì bị hớp hồn trước khu vườn lộng lẫy này trong khuôn viên căn biệt thự. Tuyệt thật đấy, những bông hoa hồng với đủ loại màu từ đỏ, hồng, đến cả xanh dương cũng có được trồng vô cùng khéo léo, chạy dọc cả khu vườn , tạo thành một lối đi hết sức đặc biệt giữa hoa cỏ. Gió mang theo mùi hương của những đóa hoa xinh đẹp nhẹ nhàng thoảng qua mũi khiến lòng người dễ chịu vô cùng. Tôi đoán rằng người trồng những bông hoa này hẳn phải yêu thích chúng lắm mới chăm sóc kĩ thế này, nhìn mà mát mắt.

- Chắc người làm nên khu vườn này yêu hoa hồng lắm chị nhỉ? – tôi mỉm cười, tay nâng niu một đóa hoa

- Hồi còn sống, bà chủ rất yêu vườn hoa này. Ngày nào cũng ra đây tưới nước, đọc sách cả. Sau khi bà chủ mất, tụi chị thay nhau chăm sóc nó đến giờ

- Bà chứ? À, ý chị là mẹ của Khôi phải hông?

- Đúng vậy – Chị gật gù - Bà chủ đẹp lắm, lại còn dịu dàng và nhân hậu nữa. Ai cũng quý bà ấy. Chỉ tiếc là... người ra đi quá sớm...

Tôi đưa mắt nhìn những bông hoa khẽ lay động trong gió chiều như đang thù thi với nhau. Đúng là... có nhiều điều về gia đình Khôi mà tôi chưa biết. Tôi chợt nghĩ đến giấc mơ lần trước, hình ảnh một cậu bé ôm lấy mẹ mình mà gào lên thảm thiết chạy qua tâm trí khiến tôi bất giác rùng mình, rồi người đàn ông lạ mặt, lời trách móc từ Khôi hiện lên rõ mồn một. Khẽ nhăn mặt, tôi ôm đầu rồi khuya xuống. Mọi thứ ập đến bất ngờ làm tôi chẳng kịp chống đỡ. Chị Linh hốt hoảng đỡ lấy tôi, tay chân luống cuống:

- Em sao vậy Nguyên? Nhức đầu sao?? Chết thật, có cần chị gọi bác sĩ đến không??

- Không cần đâu chị, tự dung em thấy hơi choáng thôi

Chị dìu tôi ngồi lên ghế đá rồi nói:

- Em ngồi yên đây chờ chị chút, chị đi lấy chai dầu cho em xoa, nhanh thôi!!!

Nhìn bóng dáng chị vội vã khuất dần, tôi cũng nhanh chóng đứng dậy chạy về phía phòng khách, núp sau một chỗ thật kín đáo rồi thận trọng hướng mắt về phía hần. Đối diện cậu ta là một người đàn ông trung niên, tôi thoáng chút ngỡ ngàng khi nhận ra đó là người đã xuất hiện trong giấc mơ ấy. Khuôn mặt góc cạnh với đường nét toát lên sự cương nghị và cứng cỏi của một con người từng trải khiến cho ông ấy mang một thần thái gây ấn tượng mạnh mẽ vô cùng. Vầng trán cao biểu lộ sự thông minh, ánh mắt sắc bén, linh hoạt, nhưng không hiểu sao tôi lại thấy nó phảng phất một niềm tiếc nuối và buồn bã khó nói, ẩn sau vẻ điềm tĩnh kia. Nhưng hơn hết, tôi nhận ra rằng Khôi rất giống người đàn ông đó!

- Con nhất định phải căm ghét ta đến vậy sao Khôi? – ông ấy lên tiếng

Khôi bình thản nâng tách, hớp một hớp trà, gương mặt tuyệt nhiên không biểu lộ một chút cảm xúc, môi hơi nhếch lên:

- Ba hiểu lý do, đúng không?

- Đúng, ta hiểu! - Ông ấy nói, giọng trầm buồn – Mẹ con mất, một phần cũng là lỗi do ba. Vì vậy, ba... ba nghĩ mình không còn gì để biện minh cả. Chỉ mong sao...

Người đàn ông một cách thật khó nhọc. Khôi im lặng nhìn ra phía cửa, thật khó để biết cậu ta ta đang nghĩ gì. Nhưng có lẽ, cậu ấy đang cố trấn tĩnh lại mở cảm xúc hỗn độn trong lòng, không biết nên thể hiện như thế nào cho đúng. Tôi cũng lờ mờ đoán ra được câu chuyện như thế nào, nhưng vẫn còn mơ hồ lắm.

- Công việc... của ba vẫn tốt chứ?

Nghe Khôi hỏi vậy, ông ấy thoáng ngỡ ngàng, ánh mắt lấp lánh niềm vui, vội vàng đáp:

- Công việc của ba rất tốt, còn con? Con dạo này vẫn khỏe đúng không?

- Tôi vẫn khỏe

- Nhưng sao... ta thấy con có hơi xanh xao

- Ba mà cũng nhìn ra được điều đó nữa sao?

Một bầu không khí nặng nề bao trùm lấy căn phòng. Khôi lặng lẽ nói, một cách cay đắng:

- Nếu ngày đó... ba cũng nhận ra được nỗi đau của mẹ thì tốt quá

Người đàn ông cúi mặt xuống nhìn tách trà nhẹ nhàng tỏa khói, môi run run như đang kìm một cơn xúc động. Mãi một lát sau, bác ấy đứng dậy, ngập ngừng nói:

- Ba nghĩ rằng... chúng ta cần có thêm thời gian. Nếu con muốn, hãy cứ việc trách móc ba, nhưng ba mong... một ngày nào đó con sẽ tha thứ cho người cha vô tâm này. Tạm biệt con.

Nói rồi, bác ấy cất những bước nặng nề qua cậu con trai của mình. Khôi vẫn giữ nguyên gương mặt không cảm xúc ấy, cho đến khi chiếc xe hơi thật sự rời khỏi. Tôi ngỡ ngàng trước những gì mình vừa chứng kiến. Cậu ta che giấu nỗi đau của mình bằng một vẻ ngoài lạnh lùng đến mức đáng ghét. Nhưng tôi nhìn thấy một tâm hồn đang bị giằng xé bởi những ký ức u tối trong quá khứ bên trong cái vỏ bọc ấy. Hần vò rồi tung mái tóc, nhắm mắt ngả người ra phía sau, đôi mày cau lại kìm nén. Nhìn thấy vậy, tôi chưa xót bước đến, khuya một chân ngồi đối diện cậu ấy. Chợt, Khôi kéo tôi vào lòng mà ôm nhẹ, giọng nói chất chứa đầy nỗi lo sợ:

- Nguyên... xin em... đừng rời xa tôi!

Tôi mở to mắt trước những gì mình vừa nghe. Ngập ngừng đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cậu ấy, tôi lặng lẽ gật đầu...

Để tôi lắng nghe cậu... nhé!

Còn tiếp...

Chương 52

Hầu hết mọi người đều có vô vàn những kỷ ức tươi đẹp của cuộc sống mà chúng ta luôn mong muốn khắc sâu vào trái tim hồng hoài niệm về một niềm hạnh phúc tuy xưa cũ nhưng vẫn ngọt ngào. Nhưng, ngược lại, có những kỷ ức quá đau buồn mà dù có cố quên đi, thì nó lại càng dày vò ta hơn nữa. Minh Khôi chính là người như vậy. Trong quá khứ ấy, dường như công việc và những chuyến đi công tác triền miên đã đẩy ba cậu ra khỏi gia đình, từng chút, từng chút một. Cậu đã quá quen với việc sống cùng mẹ trong ngôi biệt thự rộng lớn thiếu vắng hơi ấm đủ đầy của một gia đình. Suốt thuở ấu thơ chỉ có mỗi mẹ là người chăm sóc, thương yêu và dạy bảo cậu. Cô ấy luôn dành cho cậu nụ cười hiền hòa như nắng mai và một tình yêu vô bờ. Thế nhưng sau nụ cười đó, cậu đã vô tình nhìn thấy mẹ khóc thầm trong phòng riêng, cô độc và lạnh lẽo vô cùng. Ba cậu cứ mãi miết với công việc, những lời hỏi thăm qua loa, sự hồ hững đến vô tình. Thậm chí cả lúc vợ mình mắc bệnh tim, ông ấy cũng chẳng hề hay biết. Khôi lúc nào cũng ngoan ngoãn, an ủi mẹ mình, chỉ mong mẹ đừng quá buồn rầu làm bệnh tình xấu thêm. Nhưng, cậu cũng không thể ngờ bị kịch lại đến quá nhanh như vậy. Chứng kiến người mẹ mà mình hết mực yêu thương ra đi trong đau đớn, đó thực sự là một đả kích quá lớn cho cậu bé khi ấy chỉ mới 10 tuổi. Cô ấy trút hơi thở trước ánh mắt bàng hoàng của cậu. Cậu hận ba mình. Giá như khi ấy ông chịu gác lại công việc mà quan tâm, chăm sóc mẹ hơn thì bà đâu phải sống những tháng ngày cô đơn và buồn bã cuối cuộc đời.

- Giờ ông ấy hối hận thì được gì chứ? – Khôi nhếch môi cay đắng

Tôi lặng lẽ nhìn cậu. Dường như nỗi đau trong quá khứ đã khiến hấn khép chặt trái tim mình và khó lòng tha thứ cho ba. Hấn nói đúng, giờ ông ấy có hối hận thì đã sao? Đâu thể trả lại những năm tháng tuổi thơ tươi đẹp mà hấn đáng được có? Đâu thể nào trả lại mái ấm hạnh phúc của một gia đình, khi mà ông không vun đắp cho nó những viên gạch vững chắc đầu tiên? Và hơn hết, cũng đâu thể hàn gắn lại vết thương quá sâu trong tâm trí hấn? Tôi nhận ra rằng, hấn luôn luôn cô độc. Mặc dù lúc nào cũng cố gắng che giấu bằng một vẻ ngoài lạnh lùng, nhưng thâm tâm hấn luôn muốn được ai đó thấu hiểu, được ai đó ở bên chia sẻ cùng mình những điều buồn vui.... Ước muốn nhỏ nhoi nhưng sao khó quá....

- Nhưng mà... cậu vẫn rất thương ba mình, đúng không?

Khôi ngẩn người nhìn tôi, ánh mắt thoáng dao động như bị nhìn thấu tâm can. Nhìn thái độ này cũng đủ hiểu câu trả lời rồi. Tôi nhẹ nhàng mỉm cười, chậm rãi nói:

- Tôi nghĩ rằng, bác ấy cũng đau khổ chẳng kém gì cậu đâu. Ngán ấy năm sống trong nỗi đau mất vợ, sự dằn vặt và ân hận đó thôi. Mặc dù chính sự vô tâm của bác ấy khi xưa đã gây ra tội lỗi với mẹ cậu và cả cậu, nhưng giờ đây bác ấy cũng đã phải trả giá cho sai lầm của mình. Trái tim cậu hấn đã quá mỏi mệt rồi, nếu vẫn còn yêu thương, cậu nên cho ba mình một cơ hội, một cơ hội được ở bên bù đắp cho cậu. Thay vì cứ mãi mang trong mình những tổn thương, thì sao cậu không thử một lần buông bỏ chúng? Tôi chắc chắn rằng cậu sẽ cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm và thanh thản đó!!!

Hấn ngồi yên lặng một hồi lâu, mắt ngược nhìn bầu trời cao rộng kia, bất giác nở nụ cười. Tôi thần thờ nhìn nụ cười đó mà tim đập rộn ràng. Không hiểu sao nhìn hấn cười tôi lại thấy vui vui. Chỉ cần cậu ấy tìm được cho mình quyết định đúng đắn là được rồi, đúng không?

- Haizz, có phải lần đầu tiên tôi thăm anh đâu mà sao hồi hộp dữ vậy trời!!!

Thảo thờ dãi nhìn xuống túi trái cây mình đang ôm rồi ngược lên nhìn cánh cửa trước mặt. Nhưng rồi cuối cùng cũng gom đủ can đảm rồi gõ cửa

1s 2s 3s....

“Không có phản hồi, chắc anh ấy đang ngủ” – Thảo nghĩ thầm

Ngán ngủ một lát, cô xoay nhẹ tay nắm cửa rồi ngó vào phòng bệnh, đúng thật là Ju đang ngủ. Thảo thờ phào, nhẹ nhàng bước vào trong để tránh làm anh thức giấc. Sau khi gột mấy trái táo và sắp chúng ra đĩa, cô kéo ghế ngồi cạnh anh, mỉm cười ngắm nhìn người con trai đang say giấc. Gương mặt anh tuấn trông thật hiền hòa và bình yên biết bao, hệt như những hoàng tử mà nhỏ đã từng nhìn thấy khi đọc cuốn truyện tranh Thần thoại hy Lạp. Trái tim của nàng lớp phỏ như đang thổn thức một niềm hạnh phúc khó tả khi được gần anh đến như vậy, bóng hình này đã chiếm trọn tâm trí từ lúc nào không hay. Kể ra ông trời cũng đối xử với cô quá tốt khi cho cô gặp lại anh, từ sau hôm lễ hội Mùa Đông ấy.

- Minh say anh ấy quá rồi, càng lúc càng say... - Thảo nói khẽ

Bất chợt bóng đèn trong đầu Thảo sáng bừng lên một ý tưởng “táo bạo”. Nhỏ thận trọng rút điện thoại ra, hướng về người con trai kia mà chụp liền mấy tấm. Như vậy thì Ju sẽ luôn bên cạnh nhỏ, nhỏ hạnh phúc nghĩ. Nhưng sợ ý làm sao khi đang tính cất điện thoại vào cặp thì lại vô tình quơ trúng cuốn sách của anh đang đặt trên bàn làm nó rơi xuống. Nhỏ giật mình nhìn qua anh, hên quá, anh vẫn đang ngủ.

- Gì thế nhỉ?

Thảo ngạc nhiên nhìn thứ gì đó rớt ra khỏi cuốn sách, hình như là macbook thì phải? Nhưng loại sách này Thảo đã từng mua, nhỏ nhớ không nhầm thì nó đâu có tặng kèm macbook. Khẽ cúi người, Thảo bèn nhặt nó lên...

Chợt, cô nàng bất động!

Đó là một tấm hình của Hạnh Nguyên. Nguyên trông thật rạng rỡ khi ngắm nhìn những bông hoa thạch thảo xinh xắn trong ánh nắng hiền dịu. Có vẻ như đây là tấm hình chụp lên khi ánh mắt của Nguyên không hề hướng tới máy ảnh. Thảo có cảm giác như có ai vừa đâm cho mình một nhát, đau... đau chỉ mạng. Nỗi thất vọng và hụt hẫng như một cơn sóng lớn vô lý trái tim Thảo. Hóa ra những gì cô nghĩ ngợi là thật, anh có tình cảm với Hạnh Nguyên, người con gái thanh mai trúc mã của mình. Cô buồn bã nhìn anh, mọi thứ như vỡ ra trước mắt.

Mối tình đầu của cô, chính là anh đó...

Ngồi cạnh anh thật lâu, Thảo cảm thấy như đầu óc mình muốn vỡ tung. Vốn đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng không hiểu sao lại thấy khó chịu quá.

- Ô, Thảo đó hả em?

Thảo giật mình ngước nhìn anh. Ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên khi thấy cô nàng, có vẻ như Thảo đã ngồi đó khá lâu rồi, anh bắt gặp ánh nhìn lúng túng.

- Xin lỗi em nhé, anh ngủ say quá!!! Em đến lâu chưa?

- A... cũng không có gì đâu anh!!! Em chỉ mới ngồi có tí xíu thôi

Anh nghe vậy thì mỉm cười dịu dàng và nhẹ nhõm, Thảo ngẩn ngơ nhìn nụ cười ấy. Ước gì cô có thể giữ nụ cười dịu dàng này cho riêng mình nhỉ?

- Táo của em à?

- Vâng...! Trong lúc chờ anh dậy em có gọt một chút, anh ăn nhé!!!

Thảo vội vàng lấy đĩa táo mới gọt để cạnh giường anh. Trông anh ăn ngon lành những miếng táo do đích thân mình gọt, cô bỗng quên bẵng đi khi này mình đã buồn thế nào. Thôi mặc kệ, anh thích ai không quan trọng, chỉ cần có thể bên cạnh anh, nhìn anh luôn vui vẻ là cô cũng hạnh phúc rồi.

- Ra là anh theo nghiệp kinh doanh sao? – Thảo tròn mắt ngưỡng mộ

- Ừm, thật ra anh cũng chỉ mới quản lý một chi nhánh nhỏ có hai năm thôi – Anh từ tốn

- Nhưng chỉ mới 19 tuổi như anh thì đó là một điều đáng ngưỡng mộ đó chứ!! Em cũng đã từng đọc nhiều sách về kinh doanh rồi, phải có thực lực và ý chí sắt đá mới có thể cạnh tranh được trên thương trường

Quả thật đúng là như vậy, thương trường như chiến trường, nếu như không có những yếu tố mà Thảo nói thì chắc anh đã bị “đá” văng ra khỏi chiến trường ấy rồi. Thấy Ju gật gù tỏ ý đồng tình, Thảo cười toe toét. Được rồi, cô nhất định phải quyết tâm tìm hiểu thêm nhiều điều về anh nữa mới được!!

- Em là lớp phó kỉ luật trong lớp đúng không?

- Ô... sao anh biết?

- Nguyên kể anh nghe mà! Nguyên nói em là con gái nhưng rất mạnh mẽ, lại là một người bạn rất tốt!!

- Hi hi... vâng...

- Trong lớp chắc có nhiều chuyện vui lắm phải không? Em kể cho anh nghe nhé? Mấy ngày nay nằm trong phòng bệnh hoài chán quá!!!

- Dạ vâng!! – Mắt Thảo sáng lấp lánh

Thế là nguyên một buổi, Thảo hào hứng kể cho anh nghe tất tần tật những chuyện thú vị và hài hước xung quanh lớp 11A1. Anh chăm chú lắng nghe, đôi khi còn bật cười thích thú qua cách kể chuyện tài tình của cô

Mãi đến sau này, anh mới nhận ra, Hạ Thảo lúc nào cũng cố gắng đem đến cho anh nụ cười!

- Ấy chết, đã 5 giờ rồi sao? – Thảo hốt hoảng nhìn lên đồng hồ - Chết rồi, sắp đến giờ em học thêm rồi!! Em xin phép !!!!

Thảo hấp tấp đứng dậy thu dọn đồ vào cặp, chợt nhìn thấy chiếc điện thoại của mình, cô nghĩ ngợi một lúc thì “bóng đèn” trong đầu sáng lên

- Ủa? điện thoại mình đâu rồi ta?

Cô vò lục lục cặp, rồi ngó nghiêng xung quanh như đang tìm kiếm. Đúng như cô dự đoán, Ju lo lắng bật hỏi:

- Em bị mất điện thoại sao?

Giấu nụ cười mãn nguyện, cô gãi gãi đầu về bối rối:

- Dạ, em nhớ hồi này còn mới cầm nó một lúc, giờ lại không thấy đâu nữa. Chắc nó ở đâu đó trong phòng này quá

- Hay để anh tìm phụ em nhé!

- Ô... em sợ là không kịp mất! A, hay là anh dùng điện thoại anh gọi vào số em đi, nghe nó đổ chuông sẽ dễ tìm hơn!

Tất nhiên, Ju “ngây thơ tốt bụng” của chúng ta sập “bẫy” của cô nàng Hạ Thảo lém lỉnh này rồi. Chuông điện thoại vừa đổ là lại tiếp tục “diễn” như vừa nhìn thấy nó ở trong ngăn cặp mà khi này “sơ ý” chưa kiểm tra rồi! Vẫy tay tạm biệt Ju xong, khi cánh cửa phòng đóng lại là môi không nén được nụ cười mãn nguyện, vai run run lên vì sung sướng

- Thế là đã có số điện thoại của anh ấy rồi!

Còn tiếp

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Đó là một ngày nắng đẹp trời trong...

- Tốt lắm cậu Phong à – vị bác sĩ mỉm cười nhìn bệnh nhân của mình – Mọi chấn thương đã dần ổn định, chỉ cần vài ngày nữa là khỏi hẳn. Cậu có thể xuất viện hôm nay luôn cũng được.

- Thật sao bác sĩ?? – Ju vui mừng ra mặt – Thế thì tốt quá!!!

- Vậy cậu có cần tôi báo cho người nhà không? Để họ đến đón cậu

Nghĩ ngợi một hồi, khỏe môi chàng mỹ nam nhếch lên một đường tình nghịch, lắc nhẹ đầu từ chối:

- Không cần đâu bác sĩ, tôi sẽ cho họ một bất ngờ!

Hiểu ý, bác sĩ Thiện không thắc mắc gì thêm, chỉ dặn dò vài điều cần thiết rồi cùng y tá rời đi. Nhìn cánh cửa đã đóng lại, Ju không kìm được mà giơ cao hai tay lên trời, miệng nở nụ cười hạnh phúc vô bờ bến:

- Tuyệt quá!!!!

Anh cảm lấy tấm hình người con gái kia ngắm nhìn một lúc, nụ cười vẫn còn vương vấn khóe môi:

- Minh sẽ gặp em ấy đầu tiên!

* _ *

Tôi cẩn thận cho chiếc bánh cuối cùng vào giỏ rồi mãn nguyện nhìn đám bánh kì công làm cả buổi. Haizz, vậy là xong, Cupcake mà anh Ju thích. Chắc chắn, mỗi lần tới thăm anh ấy tôi đều đem theo đồ ngọt thế này không biết anh có ngán không nữa. Không chừng sau cái đợt nhập viện này anh sẽ tăng lên vài kí chứ chẳng đùa đâu. Chả bù cho Hạ Thảo lúc nào cũng đem trái cây tươi ngon nhìn mà phát thèm. Mà biết sao được, nếu cho tôi một túi trái cây bất chọn ra trái nào ngon nhất thì tôi bó tay, hoàn toàn không có khả năng đó!!

“... Bố em hút rất nhiều thuốc! Mẹ em nước mắt lệ nhòa!.... “

....

Tôi đen mặt nhìn con “đế yêu” của mình đổ chuông mà lòng không nén được cảm giác thù hận. Đổi nhạc chuông của tôi thì ngoài con bạn thân “yêu dấu” Thu Huyền ra thì còn ai vào đây nữa!!! Khi gió, từ hồi học cấp hai là đã vậy rồi, chả biết nó học được cái trò này ở đâu ra. Mà vậy còn đỡ, nhớ hồi tháng trước tôi với nó đi siêu thị thì tự nhiên tiếng chuông cứu hỏa vang lên đầy mạnh mẽ làm tôi hoảng hồn kéo con Huyền chạy bán sống bán chết ra khỏi siêu thị. Chạy được nửa đường mới biết nguyên nhân của “âm thanh ngọt ngào” đó là cái điện thoại của mình, quay qua chạm ngay cái bộ mặt nham nhở của nó. Eo, lần đó nếu nhớ không lầm thì tôi xách dép rượt nó chạy khoảng ba , bốn vòng gì đó quanh khu phố thì phải. Chưa hết đâu, có hôm nó còn đổi thành bài “Gangnam Style”, “Duyên phận” nữa mới ghê chứ!! Thật... hết cách!

- Alo?

- Tôi đây – một giọng nói trầm ấm quen thuộc cất lên bên kia đầu dây

Không hiểu sao, dạo gần đây cứ hễ nghe thấy giọng nói này là tôi lại thấy vui vui, một niềm vui khó tả. Ày, chết rồi, cứ như vậy thiệt... không ổn tí nào!!

- Khôi đó hả? Gọi tôi có chuyện gì không?

- À, tôi đòi nợ

“Phụt” - (sặc nước)

- Khụ khụ khụ... Cái... cái quái gì thế? Tôi đâu có vay mượn gì cậu?? - Tôi vừa ho vừa phản bác

Đúng thế, cuộc đời tôi đồ giờ thanh sạch, đâu có bao giờ lấy gì của ai không trả để bị gọi điện kiểu này. Mặc dù là hồi nhỏ có vài lần “trót dại”... hái trộm ổi nhà con Huyền nhưng sau mỗi phi vụ đó tôi đều chia cho nó ăn cùng mà. Chắc, mà cũng tội nó cứ cảm động trước hành động “chia ngọt sẻ bùi” của tôi mà đâu biết là ổi nhà nó!

- Tôi không nói đến tiền! – người bên kia có vẻ đang kìm nén – Cái khác !

Cái khác? Cái khác là cái gì?

Nghĩ ngợi một hồi tự dung những đám mây đen u ám từ đầu bao vây lấy suy nghĩ của tôi. Đừng... đừng nói là hần nghĩ tôi...” làm” gì cậu ta nhé!!

- Khôi à, đừng nói chuyện với cậu thì khoảng cách là 50cm, ngồi chung ghế khoảng cách ít nhất cũng là 40cm, thế thì có lý nào tôi có thể “hăm hại” cuộc đời cậu?

- Hà? Cậu đang nghĩ cái gì vậy? – Hần thở dài – Cậu nghĩ cậu có khả năng đó sao?

Tôi khinh bỉ :

- Bớt cái giọng điệu tự tin thái quá đó đi. Vậy rốt cuộc là tôi nợ cậu cái gì?

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó mới nhẹ nhàng đáp lại:

- Câu trả lời

- ... - Cầm tôi rớt xuống!

- Đêm giáng sinh tôi đã nói rằng tôi thích cậu đúng chứ?

- ...

- Và tôi vẫn chưa biết câu trả lời của cậu

Lần này thì đôi đũa tôi đang cầm trên tay chính thức rơi xuống. Đúng... đúng thật là như vậy... Từ sau hôm đó đến tôi vẫn chưa đã động gì về việc đó cả

- Câu... trả lời hả? Aha... tôi...

- Cậu có thích tôi không?

Tôi đứng bất động, từng vạch đen chân dài trên trán, tự dung tôi thấy da mặt mình nóng ran, tim thì đập thình thịch như trống gỗ. Ôi trời... có cần phải hỏi thẳng bằng như vậy không chứ...

Nhưng mà... cảm xúc thật sự... đã quá rõ ràng rồi còn đâu...

Nghĩ vậy, tôi bèn hít thở sâu, dồn hết tất cả mọi sự can đảm lại rồi... thì thào gọi:

- Minh Khôi!

- Huh?

- Tôi... thật ra tôi...

- .... – (im lặng chờ đợi trong hồi hộp)

- Tôi muốn nói là...

- BÉ NGUYỄN, ANH ĐÃ VỀ RỒI ĐÂY!!!

Tôi hóa đá!

“tút TUT TUT TUT TUT “

Cúp... cúp máy rồi!!

_ _ _

Ở một căn biệt thự nào đó, có một chàng trai đang nhìn chiếc điện thoại của mình với ánh mắt căm thù, một luồng khí u ám tỏa ra bao vây lấy mọi không gian nom đáng sợ vô cùng

- Hết pin...?

Vài giây sau...

- Cậu chủ!!! Cậu chủ hãy bình tĩnh!!! Chiếc điện thoại này là mẫu mới nhất, xin cậu hãy bình tĩnh!!!!

Người quản gia già tội nghiệp và các chị giúp việc ra sức giữ Minh Khôi đang điên tiết cầm búa lên mà cố nhào đến chiếc thoại đáng thương với ý chí mãnh liệt là đập nó vỡ ra cho bỏ tức. Haizz, bởi ta nói “phản chủ” không đúng lúc hậu quả khó lường mà

_ _ _

Tôi ngạc nhiên xen lẫn vui mừng nhìn ông anh yêu quý xuất hiện trước cửa với nụ cười đẹp mê hồn và thân thể hoàn toàn khỏe mạnh. Anh ấy đã xuất viện rồi sao?? Thật tốt quá đi mất!!!!

- Anh đã được bác sĩ cho xuất viện rồi sao?? Sao không nói cho em biết để em mừng?! Thiết tình, hồi đầu nhìn anh em cứ tưởng anh bỏ trốn nữa đấy!!

- Chắc chắn chắc – anh phẩy tay – Sao em có thể nghĩ về anh như vậy chứ? Chẳng qua là anh muốn cho em một bất ngờ thôi!!

Tôi cười híp mí. Anh khỏe mạnh lại thật là tốt. mấy lần trước đến thăm nhìn anh nằm trên giường bệnh với tâm trạng chán ngán và “khô sở” thật đáng thương. Nếu tôi mà bị buộc phải ở trong căn phòng lúc nào cũng chỉ có mùi thuốc men, nước biển và kim truyền chắc tôi chết vì chán quá!!

- Chà, mùi bánh thơm thật! Em làm Cupcake à

- Vâng, em tính mang vào cho anh!! Mà chắc anh cũng ngán lắm nhỉ? Suốt ngày em cứ đem đồ ngọt...

Anh cẩn thận đưa chiếc bánh Cupcake phủ đầy kem tươi lên miệng mà cắn một miếng, ăn trông rất ngon lành rồi nhìn sang tôi, mỉm cười dịu dàng:

- Anh rất thích nó, cảm ơn em nhé!

Đôi khi, tôi có cảm giác như anh là một thiên sứ mà ông trời đã ban xuống để che chở cho tôi đây. Anh luôn là cơn gió hiền hòa của mùa thu dịu mát, khiến cho bất kì ai tiếp xúc cũng đều thấy dễ chịu và thoải mái vô cùng. Thật tốt biết bao khi có một người anh tuyệt vời như vậy ngay bên cạnh, tôi có cảm giác chúng tôi còn hơn cả anh em ruột nữa. Tôi nhìn anh, nhón mi cười tinh nghịch, nụ cười mang theo biết bao sự yêu quý và trân trọng bằng cả con tim.

- À Nguyên này, em có nhớ đôi cò tranh không?

Tôi đưa ngón trỏ lên môi ra chiều nghĩ ngợi. Đôi cò tranh à? Nghe sao quen quá! Hình như, tôi đã từng đến đó rồi thì phải.

- Xem ra là em chẳng nhớ gì rồi, haizz - anh Ju khẽ lắc đầu nhìn tôi

- Rõ ràng là em nghe chỗ này quen lắm, nhưng không nhớ ra được!! – Tôi vò đầu

- Vậy bây giờ chúng ta cùng đến đó đi, chắc chắn em sẽ nhớ ra cho xem!

Nói rồi không đợi tôi phản ứng, anh liền kéo tay tôi đi một mạch ra ngoài cửa. Sao anh trông có vẻ nôn nóng vậy nhỉ? Đôi cò tranh... Nơi đó sao mà nghe thân thuộc quá...

Trời đã xế chiều, nắng buông nhẹ nhàng lên khung kính xe ô tô. Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cảnh vật hai bên con đường mà chúng tôi đang đi mà không khỏi thích thú trước hàng cây xanh mát rượi, yên bình hiếm thấy nơi Sài Gòn sôi động, nhộn nhịp thường ngày. Bánh xe ký ức xoay chậm chậm trong tâm trí tôi: cách đây 10 năm, cũng con đường này, gia đình tôi đã cùng gia đình anh Ju đã từng đi qua để đến nơi tổ chức buổi dã ngoại nhân dịp cuối tuần. Và nơi đó chính là...

Đôi cò tranh!

- Tuyệt quá!!!

Tôi thích chỉ reo lên trước đôi cò tranh lộng gió hòa hợp cùng tiếng chim hót véo von êm tai vô cùng. Nơi đây thật sự rất rộng lớn, từng vạt cỏ đong đưa theo gió trời, sắc nắng vàng vọt đổ thành một vệt dài thơ mộng. Tôi chợt nhớ ra cây cỏ thụ đẳng kia, đó chính là nơi mà ngày trước tôi và anh ngồi đọc truyện tranh, cười đùa rất vui vẻ. Nhìn đâu tôi cũng nhìn thấy hình ảnh của chúng tôi thuở bé. Hít một hơi thật sâu như muốn hấp thụ toàn bộ bầu không khí trong lành này, tôi quay sang nở nụ cười thật tươi với Ju:

- Em nhớ rồi!

Anh cũng nhìn tôi, ánh mắt hiện lên một niềm hạnh phúc.

Sau một hồi chạy lăng xăng hết chỗ này đến chỗ khác, hết bụi hoa này đến bụi hoa khác hòng tận hưởng lại những giây phút vui vẻ ngày xưa mình đã từng trải qua, đến khi mệt là người thì tôi ngồi hần xuống đất, chậm chậm nhắm mắt để gió lướt qua tóc mình, thật dễ chịu.

- Mệt chưa nhóc?

- Hic, chỗ này rộng lớn quá, đuổi muốn chết - tôi đưa tay đón lấy chai trà xanh anh đưa uống liền một hơi

Anh ngồi xuống cạnh tôi, đưa mắt nhìn một không gian xa xăm nào đó trước mặt. Mái tóc anh bay nhẹ nhàng trong gió, một vài sợi rủ xuống vàng trán ướt mồ hôi vì khi này cứ phải đuổi theo tôi. Ở góc nhìn nghiêng này, anh đẹp đến mê hồn, hết như một thiên sứ. Một nét đẹp nam tính, có khả năng cuốn hút bất kì người con gái nào. Tôi ngẩn ngơ nhìn anh một lúc thì bị ánh mắt của anh bắt gặp, anh phì cười nheo mắt tôi:

- Nhìn gì mà đắm đuối vậy cô nương, mồn mặt anh rồi này!!

Tôi nhăn nhó ôm mũ:

- Em chỉ nhìn cái đẹp thôi!!

- Ý em là anh đẹp à?

- Anh có cần em gọi đại một người nào đó hỏi không?

- Thôi được rồi – anh giặt mình xua tay - Mà em... vẫn đeo sợi dây chuyền đó à?

Tôi cười híp mí, vội gỡ mặt dây chuyền nạm hình đóa hoa thạch thảo lên khoe:

- Tất nhiên là còn rồi, em thích nó lắm!!!

Anh đưa tay bỏ gối, giọng điệu từ tốn:

- Ngày anh tặng em sợi dây chuyền này trong quán kem Blue Star, anh có hỏi em rằng có biết sự tích hoa thạch thảo không, em nói không đúng không?!

- Ồ... đúng - Tôi gật đầu xác nhận – Anh còn hứa sẽ kể em nghe về nó nữa

- Ok, vậy giờ anh kể nhé!- Anh búng tay trước ánh mắt đợi chờ của tôi

“Ngày xưa ở một ngôi làng vùng ngoại ô có một đôi trai gái là Ami và Edible, sống cạnh nhà nhau từ nhỏ nên rất thân. Đến khi Ami và Edible trưởng thành, Edible tuần tú đã đem lòng yêu cô nàng xinh đẹp Ami. Tuy nhiên, cô gái Ami chỉ đồng ý lấy ai thoả mãn được yêu cầu là đem về cho nàng một loài hoa lạ và nàng cảm thấy thích. Chính Edible cũng không biết loài hoa Ami thích.

Ani và Edible thường hay cùng nhau vào rừng. Ani hái nấm còn Edible săn thú. Một hôm, vào lúc hoàng hôn, khi Ami và Edible đang trên đường về thì Ami gọi Edible và chỉ cho anh bụi hoa dạ màu tím tím mọc trên vách núi cao: “Loài hoa ấy, Ami thích, rất thích”. Edible bất chấp hiểm nguy leo lên hái bằng được loài hoa Ani thích. Nhưng khi hái và thả bụi hoa xuống cho Ani thì Edible bị rơi xuống vách núi. Anh quay mặt về phía Ami nói, xin đừng quên tôi rồi nờ nụ cười mãn nguyện và đi xa mãi.

Ani ngồi đó, ngồi bên bờ vực thẳm, ngồi như người mất hồn, không nói, không cười tay cầm lấy bụi hoa tím tím ấy. Ami không khóc, cô không ăn uống gì cả, suốt ngày chỉ lặng lẽ ngồi trong vườn chăm sóc cho bụi hoa tím tím. Cho đến một ngày cô đã chìm vào giấc ngủ dài để đến nơi cô và Edible đã gặp được nhau.

Sau khi Ami chết đi loài hoa tím ấy được người dân trong làng chăm sóc cẩn thận. Ai ai cũng thương xót cho đôi tình nhân trẻ. Loài hoa ấy ngày nay được gọi bằng cái tên For get me not. Việt Nam gọi tên loài hoa ấy là thạch thảo. Các đôi tình nhân trẻ thường tặng nhau loài hoa này với ý nghĩa yêu nhau mãi.”

Tôi lặng yên nghe anh kể mà trong lòng không khỏi xúc động. Câu chuyện thật hay, thật ý nghĩa. Một tình yêu trong sáng, thuần khiết và cao cả từ mối qua hệ thanh mai trúc mã tươi đẹp.

- Em thích câu chuyện này chứ?

- Thích!! Nó hay quá, em không ngờ hoa thạch thảo lại có một ý nghĩa sâu xa như vậy

- Em có nghĩ rằng tình yêu của Edible dành cho Ami rất lớn không?

- Có chứ, vì niềm vui của người con gái mình yêu, cậu ấy bất chấp mọi nguy hiểm để lấy về đóa hoa thạch thảo mà cô ấy thích. Hiazzz, thật là đáng ngưỡng mộ...

Bất chợt, tôi nhận ra một điều rất lạ từ sâu trong ánh mắt của của Ju. Ánh mắt ngập tràn yêu thương nhưng lẫn vào đó là một nỗi buồn sâu kín không thể nói nên lời. Đôi môi mỏng mím chặt, anh đưa tay mình áp lên gương mặt tôi, mỉm cười triu mến. Trong giây phút ấy, không hiểu sao tôi cảm giác như mình vừa bỏ qua một điều gì đó từ anh, suốt khoảng thời gian qua, tôi đã bỏ quên nó... bằng một cách vô tình. Nhưng tôi không biết đó là gì cả, mọi thứ mơ hồ như bong bóng xà phòng, sẵn sàng vỡ tan ra khi tôi chạm tới...

- Nguyên... - anh khẽ gọi tên tôi

- ...? – Tôi nhìn anh chờ đợi

- Anh...

Anh cúi mặt xuống, vai hơi run lên. Tôi ngơ ngàng nhìn anh, một thoáng âu lo chợt hiện lên, lạnh lẽo...

- Haha, anh chỉ muốn rủ em đi đến Blue Star ăn kem thôi, lần trước anh thấy em rất thích ăn kem chỗ đó. Sao, đi không... em gái?

Tôi ôm ngực thở phào, tự nhiên lại thấy nhẹ nhõm hẳn. Tôi vui vẻ đứng dậy, nờ nụ cười rạng rỡ đầy yên vui:

- Tất nhiên là đi rồi!!! Em sẽ ăn sạch túi anh luôn!!!

- Ok, thoải mái đi. – Anh nháy mắt

- Hehe, đừng hối hận nhé, em ra xe trước đây!!!

Nói rồi tôi quay lưng chạy đi về hướng chiếc xe, một niềm hạnh phúc lâng lâng trong lòng

Dẫu sau này có ra sao, anh vẫn mãi là người anh mà em yêu thương nhất, anh Ju!

* * *

Ju thần thờ nhìn theo bóng người con gái ấy ra xa dần. Đến cuối cùng, anh cũng không thể nói cho Nguyên biết tình cảm mình giấu trong lòng suốt ngần ấy thời gian. Anh nhận ra, Nguyên vẫn mãi quý anh như một người anh trai đặc biệt, nhỏ không dành cho anh tình yêu giống như anh đã dành cho nhỏ. Lúc đến nhà

Nguyên, anh đã vô tình nghe được cuộc điện thoại của nhỏ với anh chàng Minh Khôi đó, qua cách nói chuyện của Nguyên, anh biết rằng... trái tim Nguyên đã có chủ. Cay đắng lắm, đau đớn lắm, nhưng anh vẫn phải cố mỉm cười. Từ tận sâu đáy lòng, anh luôn mong người con gái ấy được hạnh phúc, nhưng... có sao anh không phải là người đem đến cho Nguyên hạnh phúc đó?

Trên gương mặt thiên sứ đó, một giọt nước mắt đã lăn dài nơi gò má. Lần đầu tiên anh khóc, khóc vì người con gái mình yêu thương nhất...

- Anh yêu em, Hạnh Nguyên...

Còn tiếp...

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Ju một mình lang thang phố phường, nhìn ngắm dòng người qua lại tấp nập. Vốn dĩ sau khi đưa Nguyên về nhà anh dự định lái xe đến thẳng công ty luôn, thế nhưng tâm trạng không tốt, dẫn đến việc chẳng muốn làm gì cả. Tuy nằm viện mấy ngày trời nhưng trong khoảng thời gian đó anh có nhờ thư ký đem công việc vào phòng bệnh để tiện giải quyết nên hiện giờ không có vấn đề gì quan trọng nữa. Nghĩ ngợi một lúc, anh để xe lại trong nhà, còn mình thì dạo bộ chung quanh, coi như là để khuây khỏa phần nào.

Bất chợt Ju khựng lại khi nhìn thấy một cô gái quen quen đang dắt xe đạp ra khỏi nhà, đội chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ, dáng vẻ nhanh nhẹn và thần thái linh hoạt đó khiến anh không thể không nhớ ra đó là Hạ Thảo – bạn cùng lớp với Nguyên. Vì hơi bất ngờ nên Ju cứ đứng đó nhìn Thảo cho đến khi cô nàng bắt gặp.

Nhìn thấy anh, tim Thảo như hẫng đi một nhịp!

Thoảng chút lúng túng và ngại ngùng, Thảo nhoèn miệng cười với người con trai trước mặt:

- Em chào anh, thật bất ngờ quá, anh đã xuất viện rồi sao?

- Đúng vậy – anh dịu dàng đáp – Chỉ mới sáng nay thôi, rảnh rồi nên đi lung tung hóng gió đó mà.

Thảo nghe anh trả lời mà tim cứ đập liên hồi, phải cố gắng lắm mặt mới không đỏ bừng lên. Nhỏ có cảm giác như ngôi sao may mắn đang chiếu thẳng vào người vậy, đúng là định mệnh! Nhưng mà anh đã xuất viện rồi thì... làm sao mà nhỏ có cơ hội nào để gặp anh nữa? Nghĩ đến đó thôi mà đã thấy đau lòng, mây đen kéo đến, sấm chớp đùng đùng (!) (!)

- Em chuẩn bị đi đâu sao?

- Ồ... dạ! – câu hỏi đã kéo Thảo về với thực tại – Em đi giao bánh ngọt cho mấy nhà quanh khu phố, em làm thêm ở tiệm bánh đằng kia kia!!

Thảo vừa nói vừa chỉ đến ngôi nhà màu hồng xinh xắn với biển hiệu lấp lánh ánh đèn màu nằm ở cách đó không xa. Gia đình Hạ Thảo tuy cũng thuộc dạng khá giả nhưng với chủ trương: Độc lập – Tự do – Hạnh phúc nên ngay từ năm lớp 9 Thảo đã xin phép ba mẹ cho đi làm part time ở tiệm bánh ngọt Leng Keng gần nhà hòng kiếm tiền tiêu vặt. Chắc chắn, nhờ nhớ lại đó là một khoảng thời gian thuyết phục khá khó khăn vì ba mẹ rất thương con cái, không đành lòng nhìn nó chịu nắng chịu gió đi giao hàng cho người ta. Năn nỉ muốn gây lỗi, hứa hẹn đủ điều trên trời dưới đất thì mới nhận được cái gật đầu của hai vị phụ huynh chứ chẳng đùa.

- Thật giỏi quá, hồi anh ở Mỹ cũng có nhiều bạn du học sinh đi làm thêm như em vậy! – Ju gật gù tán thưởng

- Hi... cũng không có gì to tát lắm đâu anh – Thảo ngượng ngịu gãi đầu

Ju khẽ mỉm cười:

- Nếu vậy... bye em nhé!! Đi làm vui vẻ

Dứt câu, anh nhẹ nhàng quay lưng trước ánh mắt hụt hẫng và nuối tiếc của Thảo. Thật lòng cô vẫn muốn trò chuyện với anh lâu hơn nữa, sau này chắc hiếm có cơ hội nói chuyện với anh lắm. Trong giây phút vội vàng, cô bật hỏi:

- Anh... anh có muốn đi giao hàng chung với em không?

Thời gian như ngừng trôi...

Thảo đứng bất động nhìn người con trai trước, môi mím lại thành một đường thẳng vì hồi hộp, đầu óc choáng váng. Có cho vàng cô cũng không tin được mình vừa đề nghị một việc hết sức... kì lạ và bất khả thi. Thấy anh nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên, Thảo lúng túng xua tay, lắp bắp giải thích:

- Thật... thật ra là... nếu đi bộ một mình như vậy thì buồn lắm... thay vì như vậy... hay anh đi giao hàng chung với em đi. Nhìn vậy thôi chứ công việc này thú vị lắm đó, được đạp xe khắp phố phường... à... ừm...

Bộ dạng lúng túng như gà mắc tóc của Thảo khiến Ju cố lắm mới không bật cười. Quà là cô gái này... thật đặc biệt! Mà giao hàng sao? Anh chưa từng làm việc

này bao giờ, nghĩ vậy, anh liền đồng ý:

- Ok, vậy cho anh đi với nhé!

Thảo tròn mắt ngạc nhiên, song 2 giây sau nhanh chóng xác nhận điều mình vừa nghe thấy là sự thật thì cười rạng rỡ:

- Vâng!

- Minh đi bằng xe đạp à?

- Vâng... ơ!

Ju vội vàng leo lên yên trước của chiếc xe, nghịch ngợm bấm chuông xe nghe “ rìng rìng “ rồi tỏ vẻ trịnh trọng nhìn Thảo, nháy mắt:

- Nào, mời tiểu thư lên xe!

- Em... em sao?

- Chứ còn gì? Không lẽ anh như vậy mà lại để em bỏ sức ra đạp xe chờ anh à?

Cô nàng vui đến nỗi nếu như bây giờ có đôi cánh chắc chắn đã bay lên chín tầng mây rồi chứ chẳng đùa. Ngồi phía sau tấm lưng rộng lớn của người phía trước, Thảo tùm tùm cười mãi thôi, còn gì hạnh phúc hơn là được người mình yêu thương chở đi khắp phố phường như thế này chứ, có mơ Thảo cũng không thể ngờ tới. Cứ ngỡ chỉ có những đêm thao thức mong nhớ nụ cười nồng ấm của anh, chỉ có những ngày lặn lội đến bệnh viện mà chỉ dám đứng ngoài cửa phòng bệnh ngó vào, chỉ có những cuộc điện thoại đến bác sĩ hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh mỗi ngày... cứ ngỡ chỉ có như vậy. Nhưng hôm nay, ngay lúc này, Thảo đang được anh chở đi trên chiếc xe đạp này, được gần anh đến như vậy. Hạnh phúc sao mà đơn giản quá, cứ khiến nhỏ cười mãi thôi

- Em biết không Hạ Thảo, ngay từ lần đầu gặp em... anh đã có cảm giác em rất đặc biệt

Tìm Thảo thót lên một cái

- Là... sao vậy anh? Bộ nhìn em dữ quá hả? Mấy đứa bạn trong lớp cứ nói em là “ bà chằn lửa”, nhưng em đâu có muốn, tại họ quậy quá thôi!!

- Ô không! – Ju bật cười – Chỉ là anh thấy em có gì đó rất mạnh mẽ và khá dứt khoát, làm trong kinh doanh đã lâu nên anh rất ấn tượng với những người có phẩm chất đó

- Cũng không hẳn đâu – Thảo mỉm cười – Đôi khi có những chuyện dù muốn em vẫn không dứt khoát được!

Giống như là... tình cảm nhỏ dành cho anh vậy...

Dù biết anh đem lòng thương mến Hạnh Nguyên, nhỏ vẫn không thể từ bỏ được.

Nghĩ đến đó, lòng bỗng chùng xuống, bàn tay Thảo vô thức siết chặt mép áo mình, nỗi buồn tự dưng lại kéo đến... một lần nữa

Bánh xe cứ chậm chậm quay trong nắng chiều vàng nhạt, trong vô thức, nhỏ thì thầm, chỉ đủ cho mình nghe thấy:

- Ước gì... thời gian trôi chậm một chút nhỉ?

* _ *

- Là địa chỉ này đúng không Thảo?

Thảo nhìn vào tờ giấy địa chỉ rồi nhìn lên bảng số nhà trước mặt, xác nhận:

- Đúng là chỗ này rồi anh!!

“ Reng reng reng “ – (tiếng chuông cửa)

Vài giây sau, Thảo nghe thấy tiếng dép đi trong nhà vội vã chạy ra, cánh cửa bật mở, trước mắt Thảo là người phụ nữ trung niên trông vô cùng phúc hậu và xinh đẹp, một nét đẹp giản dị, mặn mà, trên người vẫn còn đeo chiếc tạp dề, tóc búi lên gọn gàng. Thoáng ngẩn ngơ một chút, Thảo lễ phép cúi đầu:

- Dạ chào cô, con đến để giao một hộp bánh tiramisu trà xanh mà nhà mình đã gọi điện đến đặt hàng hôm qua ạ!

- Cảm ơn con! – người phụ nữ thân thiện mỉm cười – Cô lu bu nhiều việc quá nên không đến lấy được, con đến rất đúng giờ!!

Bỗng trong nhà có tiếng vọng ra, của một người đàn ông:

- Em ơi, em có thấy chiếc cà vạt anh mới để đây không?

- Ôi trời, cái anh này... - cô ấy khẽ cau mày, nhưng rồi vẫn động nụ cười trìu mến

- Vậy...con xin phép đi trước!!

Thảo cúi chào lễ phép trước cái vẫy tay tạm biệt của người phụ nữ đáng mến nọ. Như vậy là đã xong được 1 địa chỉ, còn khoảng 5 nơi nữa, phải giao trước khi trời tối. Bất chợt Thảo cảm thấy lo lo, không biết anh có đạp xe nổi hay không, dù gì thì anh cũng vừa mới xuất viện, tuy đã đỡ nhưng khôi hoàn toàn thì chưa hẳn

- Yên tâm, anh khỏe như trâu!!! – Ju gật đầu chắc nịch

Và thế là, nguyên một buổi chiều hôm đó, anh cùng Thảo rong ruổi khắp phố, giao từng hộp bánh cho từng nhà. Giờ anh cảm thấy thật phục cô gái này, anh là đàn ông con trai, sức khỏe đầy mình mà còn thấy mệt sau một quãng đường dài như vậy, thế mà Thảo lại làm công việc này thường xuyên, quả là chịu khó. Con gái bây giờ hiếm ai tự lập và chịu khó như vậy, anh đã từng chứng kiến không ít cô con gái cưng của các đối tác mà anh từng hợp tác cứ suốt ngày lẩn quẩn bên ba mẹ đòi hỏi, không thì kiêu ngạo ngất trời. Hạ Thảo hoàn toàn khác họ, nếu không nói, chắc chẳng ai biết Thảo cũng là con nhà khá giả.

Sau một hồi lao động vinh quang, anh và Thảo tự thưởng cho mình mỗi người một cây kem ốc quế ngon lành. Để tiện thưởng thức, hai người quyết định dạo bộ, Ju thì một tay dắt xe, một tay cầm kem. Thảo đề nghị được dắt xe nhưng anh từ chối, cô nàng cũng chẳng còn cách nào khác, đành mỉm cười cảm kích. Hai người vừa đi vừa chuyện trò, những trò nghịch phá của tụi bạn, những người thầy cô nghiêm khắc nhưng hết mực tận tâm với học sinh, rồi cả tình bạn gắn bó suốt hai năm cấp ba nữa, hiện ra vô cùng chân thực và sống động trước lời bộc bạch của cô nàng lớp phó kỉ luật lớp 11A1. Tất cả những kỷ ức tươi đẹp ấy, liệu sau này có còn được gặp lại? Cuộc sống vốn dĩ quá tấp nập và bận rộn, bạn bè từng một thời thương mến, thân thiết, liệu có khi nào bỏ quên nhau trong dòng chảy xô bồ ấy? Ju nhận ra Thảo đang xúc động, hóa ra con người trông mạnh mẽ là vậy nhưng đôi khi lại thật yếu đuối.

Ju dịu dàng đưa tay xoa đầu Thảo, hết như sự vỗ về ấm áp nhất mà anh có thể làm:

- Tình bạn của tụi em đẹp như vậy, chắc chắn mỗi người sẽ vô cùng trân trọng, sẽ không có chuyện tình cảm đẹp để ấy nhạt phai đâu. .

Thảo nhìn anh, nở nụ cười hiền hòa đáp nhẹ:

- Em cũng tin là như vậy!

Bất chợt, anh đột ngột nắm lấy vai cô mà kéo hẳn vào lòng mình, cả thân hình cao lớn của anh chắn trước mặt Thảo, tức thì một chiếc xe máy chạy xẹt ngang với tốc độ rất nhanh làm vùng nước lớn còn lại từ cơn mưa hồi trưa văng lên tung tóe, hất cả vào người của Ju như mưa xối, nhưng Thảo vì được anh che chắn nên không mấy may dính chút nước nào lên người cả. Quá sức ngỡ ngàng, Thảo ngược nhìn anh, lắp bắp:

- A... anh... sao lại...???

- Em không sao chứ? Có bị ướt không?

Thảo lắc nhẹ đầu, song vài giây sau cô nàng chợt nhận ra anh vẫn đang ôm lấy mình, mặt như bị sốt, lập tức đỏ bừng lên!!

- Ừm... anh xin lỗi – Anh nhẹ buông Thảo ra, giọng điệu có chút lúng túng

- Dạ... không có gì... – Thảo ngại ngần chỉ lên chiếc áo lấm lem nước trên người Ju – Nhưng... áo anh ướt hết rồi

- À, không sao, giặt là hết, cũng chỉ là áo khoác thôi, em đừng lo!

Ju mỉm cười trấn an. Hạ Thảo à, mày lại nợ anh ấy rồi!

- Em cảm ơn anh!

- No problem!

- Anh lúc nào cũng giúp em nhưng lúc nguy cấp nhất, lần trước cũng nhờ anh mà em thoát được chiếc ô tô chạy ẩu đó. – Thảo cương quyết - Em sẽ làm gì đó để cảm ơn anh!!! Anh muốn em làm gì?!

Thấy ánh mắt dứt khoát của cô nàng, Ju cũng hết cách từ chối. Suy nghĩ một chút, anh nhẹ nhàng nói:

- Vậy... mỗi tuần em có thể làm một chiếc bánh nào đó đem đến nhà cho anh được không? Tầm 1 tháng thôi, dạo này tự nhiên anh rất thích đồ ngọt!!

Mắt Thảo sáng lấp lánh, gật đầu đồng ý ngay tức khắc. Thấy nhỏ đồng ý, anh liền ghi vội địa chỉ nhà mình rồi đưa cho Thảo

- Vậy... phiền em rồi!

* * *

Thảo đứng trước cửa nhà mình, cúi đầu rồi niềm nở nói:

- Cảm ơn anh vì đã chịu khó chờ em đi giao hàng nguyên buổi chiều hôm nay nhé!!!

- Không có gì – anh xua tay – Em vui thì tốt

- Không vui sao được! Bởi vì... .

Thảo buột miệng câu nói, nhoen miệng cười bí ẩn trước ánh mắt khó hiểu của Ju

- Bởi vì có anh mà... .

Ju ngắn người nhìn vóc dáng nhỏ bé kia biến mất sau khi vội vã chạy vào nhà. Bất chợt, anh đưa tay đặt lên ngực mình, miệng lẩm bẩm:

- Kì lạ, sao tìm mình lại đập nhanh vậy?

Còn tiếp

P/s: Thành thật xin lỗi các độc giả vì sự chậm trễ này, đáng lý ra chương phải được đăng từ chủ nhật như đã hẹn nhưng vì một số lý do, Như đã trễ hẹn với mọi người!!! Quãng đường dài của “Cô nàng cá tính” đã sắp kết thúc, Như rất biết ơn độc giả đã luôn đồng hành và ủng hộ truyện đến tận ngày hôm nay, đó thật là những tình cảm vô cùng quý giá!!! Mong rằng sau này Như vẫn nhận được sự ủng hộ của mọi người trong những tác phẩm tiếp theo. Cảm ơn mọi người rất nhiều!!!!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

- Bánh sao? - Tôi ngạc nhiên nhìn Thảo

- Ừm— Thảo lúng túng chột chột hai ngón trỏ vào nhau

- Ghê nha!!! Bộ mày tính làm bánh tặng ai hả??? – Tôi hào hứng chồm người lên

- Ừm... Thật ra... Tao đã làm bánh cho người đó tính tới nay cũng được một tháng rồi. Nhưng sự hiểu biết về bánh trái có hạn nên giờ tao chẳng biết nên làm bánh gì nữa.... mà ngày mai là đến ngày tặng bánh rồi..

Tôi như không tin vào tai mình. Thật không ngờ cô nàng lớp phó ki luật nổi tiếng “sắt thép” của lớp tôi giờ đã có người làm trái tim nó rung động rồi, còn làm bánh cho người đó ăn nữa chứ!! Bất ngờ lắm chứ chả đùa đâu, tự nhiên khi này nó làm bộ mặt nghiêm trọng, ngồi xuống kế bên tôi rồi thì thầm làm tôi cứ tưởng quỹ lớp bị thâm hụt hay điểm toán vừa rồi của tôi có vấn đề chứ, làm lo muốn chết, hóa ra là chuyện này!!!

- Tốt lắm Thảo! – Tôi xúc động đánh “bộp” vào vai nó - Cuối cùng cũng đã có người khơi dậy được “trái tim thiếu nữ” của mày rồi, tao mừng quá!!!

- Hà...???

- Yên tâm đi, tao sẽ chỉ mày làm bánh tận tình luôn, bảo đảm khỏi chê!!! Nói đi, người đó thích ăn bánh gì?

Thảo khựng lại nghĩ ngợi một lúc rồi búng ngón tay:

- Hình như là Cupcake thì phải, lần trước đi uống nước chung tao thấy ảnh cứ gọi loại bánh này

- Cái gì??? Đã uống nước chung rồi sao??? WOW!

- Thật... thật ra là... ảnh muốn cảm ơn mấy cái bánh quy trước đó tao làm thôi... mà tiền nguyên liệu ảnh cũng bỏ ra... tao có từ chối nhưng ảnh không chịu...

Chội ôi!! Nhìn nó kia!! Một tiếng “ảnh”, hai tiếng “ảnh”. Con bánh bèo trước mặt tôi là ai đây? Có phải là lớp phó Hạ Thảo “hô mưa gọi gió” nữa không đây?? Haizz, đúng là tình yêu có thể khiến cho con người ta thay đổi mà

- Ê, cẩn thận!!!

“BEP” – Một chiếc khăn lau bảng “thơm tho, sạch sẽ” đã “đáp cánh” an toàn trên đỉnh đầu con nhỏ trước mặt tôi...

- Hạ... Hạ Thảo... tui... tui không cố ý đâu... tại thằng Hùng nó ném á!!

- Ê Ê cái thằng phản bạn!! Rõ ràng hồi này mày là người bỏ gián vô cặp tao trước mà!!! – Phong nhảy dựng lên

- Gián gì cha nội, con đó con đế!!

- Tao cóc cần biết, gián hay dế gì cũng thuộc họ hàng... nhiều chân cả thôi!! Nói chung là tại mày nhây!!

Hai thằng cãi qua cãi lại mà không để ý rằng từ người “nạn nhân”, sát khí tỏa ra vô cùng lạnh lẽo...

Tôi im lặng...

Khôi im lặng... (tên này lúc nào chả im lặng)

Cả lớp im lặng...

Chỉ có hai thằng ngu tiếp tục cãi nhau!

- Dám lấy tài sản trực nhật của lớp ra giữ sao? – Thảo nhếch mép cười, giọng nói nhẹ nhàng đến quý dị

- .... (viết di chúc)

- TỰ BÂY CHỊU TỘI ĐIIIIIII

- AAAAAAAAAAAAA

Những tiếng gào thét thanh vang lên làm náo động cả buổi sáng của trường Hồng Hà...

2 phút sau...

- Huhuhuhuhuhu

- Đứng yên đó, còn ba mươi giây nữa! – Thảo nói, mắt nhìn vào đồng hồ

- HU HU HU HU ! ! !

- Khóc lớn!? Tăng thêm 10 giây nữa!

- HA HA HA HA ! !

- Dám cười?! Tăng thêm 20 giây

- ...

Tôi thương cảm nhìn Phong và Hùng đau khổ chịu sự trừng phạt của nàng lớp phó kỉ luật. Rõ tội, mỗi thằng phải cầm mỗi tay một cái khăn lau bảng, giơ cao lên trời, rồi đứng co một chân lên. Chắc, nhìn chẳng khác nào mấy con bù nhìn rom trên đồng!! Hic, quả là đáng sợ, rốt cuộc thì Hạ Thảo vẫn là Hạ Thảo thôi, chẳng thể nào khác được!! Không biết anh chàng nào được nó đặc cách đối xử dịu dàng quan tâm đến vậy nữa! Thiệt là tò mò quá. Mà giờ hỏi thì chắc gì nó chịu nói!

Nghĩ ngợi một hồi, tôi bèn nghĩ ra một “hạ sách”: Theo dõi

Lý do theo dõi: Rảnh và nhiều chuyện!

Đối tượng: Hạ Thảo

Đồng bọn: chưa biết!

Huyền thì chắc không thể làm đồng bọn với tôi được rồi bởi vì nó có hẹn đi xem phim với Tuấn Quang vào ngày mai, mà tôi chỉ tin tưởng mỗi nó! Đi theo dõi mà không có đồng bọn thì... chán bỏ xừ! Tôi cần bắt nhìn quanh, sau dừng lại ngay người bên cạnh...

Bắt gặp ánh mắt mười phần mà hết chín phần là gian tà của tôi, hấn vội vàng cảnh giác. Nhưng đâu cần đợi đến khi cậu ta cảnh giác tôi đã vội nắm tay hấn mà lôi đi không thương tiếc. Mãi tới khi đến một nơi an toàn trong sân trường (vườn hoa – địa điểm quen thuộc của mọi phân cảnh) thì tôi mới dừng lại thờ dốc trước ánh mắt khó hiểu của hấn:

- Chuyện gì vậy?

- Ngày mai cậu có rảnh không???

Khôi nhếch môi cười :

- Rủ tôi đi hẹn hò hả?

Tôi mỉm cười phũ phàng:

- Tất nhiên là không!

- Chứ sao? – Hấn nhún mày, thái độ thay đổi 180 độ

- Tôi tính rủ cậu đi theo dõi Hạ Thảo với tôi!

Nhìn bộ mặt càng lúc càng ngơ ra của cậu ta, tôi xua xua tay:

- Nói chung cậu không cần phải biết lý do, chỉ cần đi cùng tôi cho đỡ hồi hộp là được!

- Vậy thì cậu đi một mình đi! – Hấn lạnh lùng nói rồi toan bước đi, nhưng tôi đã nhanh tay níu áo cậu ta lại

- Sao vậy?!! Cậu đi với tôi đi, tôi xin thề là tôi không có ý định hại người hay làm chuyện phạm pháp gì đâu!

- Không ! – Hấn dứt khoát

- Đi mà!!! – Tôi cố nài nỉ

- Không

Không phải chứ!!! Kế hoạch của tôi sao có thể vì sự cứng nhắc của tên này mà thay đổi được!! Năn nỉ mà Khôi cũng chẳng thèm đổi ý làm tôi đâm ra sốt ruột, suy tính một hồi, tôi cũng nghĩ ra cách bắt cậu ta phải đồng ý...

Nhưng mà... cái cách này... hơi liều à...

Thôi kệ đi!

- Thôi được rồi, vậy cậu cúi xuống đi, tôi nói cho cậu nghe lý do mà tôi theo dõi Hạ Thảo.

Hắn quay lại nhìn tôi dò xét một hồi cũng cúi người xuống, ghé tai gần về phía tôi rồi hỏi:

- Sao?

Tôi ngập ngừng tiến đến gần cái con người không có chút cảnh giác kia, nhẹ nhàng hôn lên má cậu ta một cái rồi ngại ngần quay mặt đi!

Hắn bất động...

Tôi cũng chẳng dám quay mặt lại vì... biết sao được... mặt tôi đỏ như gấc đây này, chỉ dám hé hé mắt nhìn sang. Cậu ta đứng ngẩn ngơ một hồi thì bất chợt phì cười, gương mặt điển trai thoáng đỏ.

- Ừm... lý do này thì được!

- Vậy cậu chịu đi với tôi rồi hả??

Nhìn cái gật đầu xác nhận của người đối diện, tôi mừng rỡ:

- Vậy nhé, hẹn cậu ngày mai ở quán Bento nha!!

Nhìn bóng Hạnh Nguyên khuất dần sau dãy hành lang, có người ôm đầu ngồi thụp xuống, chắc lười:

- Đúng là khó đối phó mà...!

—

Hôm sau...

- Nhất định phải đeo kính đen và đội mũ?

- Tất nhiên!

- Trong cái thời tiết mà đến nắng cũng không có này?

- Ừm thì... theo dõi mà! – tôi cười tươi

Khôi thờ dãi, sau cũng miễn cưỡng đội mũ và đeo chiếc kính mát tôi đưa để nguy trang. Tôi hí hửng làm giống cậu ta, chỉ khác là mái tóc ngắn đã được tôi búi gọn vào trong mũ nên giờ nhìn bộ dạng tôi chẳng khác gì một thằng con trai. Bất chợt có vài cô gái đi ngang qua chúng tôi nhìn hắn đắm đuối. Đeo kính mát và đội chiếc mũ lưỡi trai này càng làm nổi bật lên cái thần thái lạnh lùng, quyến rũ của cậu ta mà thôi. Tôi nhìn những ánh mắt say đắm hướng về hắn mà có cảm giác như viên mắt mình đang rực lửa. Không hiểu tại sao, tôi nắm lấy tay cậu ta hiên ngang bước qua những cô gái đó. Có lẽ hắn cũng khá ngạc nhiên trước hành động có phần bất ngờ này của tôi, nhưng sau đó cũng chỉ khẽ cười. Đi được một đoạn, tôi sức tỉnh, vội buông tay hắn ra. Khôi nén cười, hỏi tôi:

- Cậu ghen à?

- Tào lao!

- Vậy tại sao cậu lại hành động như muốn... khẳng định chủ quyền thế kia?

Tôi mím môi vì chưa biết trả lời thế nào thì đột nhiên, một bóng hình quen thuộc đạp xe ngang qua trước mặt, tôi hấp tấp trèo lên... chiếc xe đạp của mình thì bị hắn đỡ xuống, rồi ngang nhiên ngồi lên yên trước, hất mặt về phía sau:

- Cậu ngồi sau, tôi chở

Tôi trề môi dài cả mét, thế những vẫn ngoan ngoãn ngồi sau xe cho cậu ta đèo. Chúng tôi bám theo Hạ Thảo rất khéo, hầu như cô bạn chẳng may nghĩ ngờ gì cả. Nhưng sao càng đi, càng thấy đoạn đường này quen quen. Ừa, mà đây rõ ràng là đường tới nhà anh Ju mà nhỉ? Sao lại...

KẾT!!! – Hạ Thảo dừng xe rồi

Mắt tôi suýt lòi ra... Đó đích thị là nhà anh Ju rồi!! Vậy chẳng lẽ người con trai mà Hạ Thảo thích lại chính là ông anh yêu quý của tôi sao?? Ôi trời, đúng là không thể ngờ!! Hèn chi mấy lần cùng nó đi thăm anh Ju ở bệnh viện, tôi thấy biểu hiện nó là lạ! Ra là vậy! Hai người này được lắm, dám “quen biết” nhau mà không

thông báo cho tôi một tiếng!!

- Này, đó không phải là Julian Hoàng Phong, anh bạn thuở nhỏ của cậu à?

Tôi gật đầu, rồi tiếp tục theo dõi. Sau tiếng chuông cửa, anh vui vẻ đón hộp bánh mà hôm qua tôi chỉ cho Thảo làm qua điện thoại, hai người họ đứng nói chuyện với nhau một chút thì Hạ Thảo vội nhìn vào đồng hồ rồi chào ra về. Tôi để ý thấy trong suốt buổi nói chuyện anh Ju rất vui, mỗi cử nộ cười hạnh phúc rất đặc biệt. Sở dĩ vì tôi nói nó đặc biệt là vì nụ cười ấy tôi thấy anh rất ít khi dùng với những người bình thường khác, chỉ có những người anh dành tình cảm đặc biệt mới có thể thấy, ví như đứa em gái là tôi chẳng hạn. Anh cứ đứng ngoài cửa chờ cho Thảo đi khuất rồi mới quay lưng bước vào nhà, tôi vội quay sang nói với hân:

- Cậu chờ tôi ở đây nhé, tôi sẽ quay lại ngay!!

_ _ * _ _

- Sao đây ông anh yêu quý? Anh tính giấu cô em này mãi à?!!

Anh phì cười, đặt tách trà xuống trước mặt rồi xoa đầu tôi:

- Không như em nghĩ đâu, anh và Hạ Thảo vẫn chưa là gì cả

- Nhưng... tại sao?

Anh trầm ngâm nghĩ ngợi một lúc rồi trả lời:

- Anh thật sự không rõ tình cảm anh dành cho Thảo là gì. Anh chỉ sợ mình nhầm lẫn giữa sự cảm mến với tình yêu, rồi làm cô ấy tổn thương... Hạ Thảo thật sự là một cô gái tốt

- Nhưng có phải, mỗi khi nhìn thấy Thảo, anh đều rất hạnh phúc không?

Anh ngạc nhiên, sau cũng gật đầu thừa nhận:

- Nghĩ lại thì... đúng là có!

- Khi nói chuyện với cô ấy, anh luôn cảm thấy hạnh phúc đúng không?

Thoáng ngạc nhiên, sau một hồi nghĩ ngợi thì anh cũng gật đầu:

- Đúng vậy!

- Thế thì rõ rồi!! – tôi đập tay – Chỉ có đối với người mình thật lòng yêu thương mới có cảm xúc như vậy, anh thật sự đã thích Thảo rồi đó, chỉ là anh cảm thấy sợ cảm giác này là lắm lần nên e ngại thôi

Nhìn bộ dạng mừng rỡ của tôi, anh mỉm cười xoa đầu tôi rồi nói:

- Anh đã biết mình cần ai rồi, em gái ạ!

Và chưa bao giờ, anh thật sự xem em là em gái thật thụ như lúc này.

Có những trái tim đã được chữa lành và đang sẵn sàng đón nhận một tình yêu đang đến đó thôi. Thời gian ngắn hay dài có là gì? Chỉ cần vết thương lòng đã khép lại và thì hãy cho con tim mình một cơ hội. Đúng không?

_ _ * _ _

Hân chậm chậm đạp xe, hồi vọng về phía sau:

- Vậy là anh ta và Hạ Thảo sẽ là một đôi phải không?

Tôi vui vẻ đáp:

- Tôi tin chắc là như vậy! Họ thật sự rất đẹp đôi!!

- Vậy....

Khôi buông dờ câu nói rồi dừng xe lại, quay người ra sau dịu dàng nhìn tôi:

- Chúng nào chúng ta mới trở thành một đôi?

Tôi cúi đầu nhìn xuống mấy ngón tay của mình hồng gấu đi khuôn mặt đang ửng đỏ. Từ khi cậu ấy tỏ tình với tôi đến giờ, tôi nhớ rằng mình vẫn chưa cho Khôi một câu trả lời thỏa đáng, bởi vì tôi chẳng biết phải bày tỏ như thế nào cho đúng cả. Ngày hôm nay, có lẽ tôi không thể né tránh được nữa rồi. Hít thở thật sâu, tôi nhẹ nhàng quàng tay qua cổ người đối diện rồi nhón lên, đặt lên bờ môi ấy một nụ hôn

Tất cả ... là những điều tôi muốn bày tỏ...

Cuộc sống của tôi là một tờ giấy trắng, và cậu chính là cây bút màu, vẽ lên tờ giấy ấy vô vàn màu sắc...

Tôi thích cậu, Minh Khôi!

* * *

- Đây có được xem như là câu trả lời không vậy? – Hấn nở nụ cười rạng ngời

Gật đầu

- Vậy là... cậu thích tôi đúng không?

Cái tên mỹ nam đáng ghét, biết rồi còn hỏi

- Ừm...!!!

Dứt lời, cậu ta chợt ôm lấy tôi, giọng trầm ấm

- Tôi biết mà... Nguyên ngọc! - ngưng một lúc, hấn tiếp – Mà cho cậu biết tin này nhé, tôi đã làm hòa với ba rồi

- Thật sao? Khi nào thế? - Tôi mừng rỡ

- Từ sau khi cậu khuyên tôi đấy!! Đúng như cậu nói, tôi cảm thấy rất nhẹ lòng!!

- Hehehe, tôi nói thì cảm có sai!!

- Còn chuyện này nữa

- Sao?

- Ngọc Ly sẽ sang Anh du học

Tôi tròn mắt ngạc nhiên, chuyện này quá đột ngột và bất ngờ. Cô bé ấy sẽ rời khỏi Việt Nam một khoảng thời gian khá khá dài, nhưng tại sao em ấy lại quyết định như vậy?

- Con bé nói muốn sang Anh để lòng dịu lại, có thể quên hết mọi chuyện và có thể bắt đầu một cuộc sống mới, sẽ hạnh phúc hơn

Nói đoạn, Khôi nhìn tôi âm áp:

- Cậu sẽ không giận Ly chứ?

Tôi mỉm cười, lắc đầu:

- Tôi chưa bao giờ giận em ấy cả, đó là cô gái tốt, nhất định sẽ hạnh phúc!

Đúng vậy, ai cũng có quyền được hạnh phúc và tìm kiếm hạnh phúc cho riêng mình mà...

The end!

Bạn đang đọc truyện *Cô Nàng Cá Tính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.